

**PROLETAARINEN VALLANKUMOUS
JA LUOPIO KAUTSKY**

Kirjoitettu loka- ja marraskuussa 1918

*Julkaistu v. 1918 erillisenä kirjana
„Kommunist” kustantamon toimesta,
Moskova*

*Julkaistaan kirjan tekstistä,
joka on tarkistettu
käsikirjoituksen mukaan*

Россійская Коммунистическая Партія (большевикорь)
Пролетаріи аспль странъ, соединяйтесь!

Н. Ленинъ (Вл. Ульяновъ).

**ПРОЛЕТАРСКАЯ
РЕВОЛЮЦІЯ
И РЕНЕГАТЪ КАУТСКІЙ.**

Цѣна 3 руб.

Книгоиздательство „КОММУНИСТЪ“

МОСКВА:

- 1) Срѣточка (ул. Рыбникова пер.), д. 8.
Тел. 4-70-48; 3-15-00.
2) 2-ой домъ Союзтоз, Театр. пл.

ПЕТРОГРАДЪ:

- 1) Поварской пер., д. № 2, кв. 9 и 10.
Тел. 2-27-42.
2) Литейный проспектъ, д. 48.

1918.

Kansilehti kirjasta „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky”
V. I. Leninin tekemine merkintöineen.— 1918

Pienennetty

ALKULAUSE

Wienissä äskettäin ilmestynyt Kautskyn kirjanen „Proletariaatin diktatuuri” (Wien, 1918, Ignaz Brand, 63 sivua) on mitä kuvaavin esimerkki siitä mitä täydellisimmästä ja häpeällisimmästä II Internationalen vararikosta, josta kaikkien maiden rehelliset sosialistit ovat jo kauan puhuneet. Kysymys proletaarisesta vallankumouksesta asettuu nykyään käytännöllisesti päiväjärjestykseen useissa valtioissa. Sen vuoksi on välttämätöntä eritellä Kautskyn luopiomaisia sofismeja ja täydellistä luopumista marxilaisuudesta.

Ensin kuitenkin tähdennettäköön, että näiden rivien kirjoittaja on aivan sodan alusta lähtien joutunut monesti huomauttamaan siitä, että Kautsky on luopunut marxilaisuudesta. Sitä käsiteltiin vuosina 1914—1916 useissa kirjoituksissa ulkomailla ilmestyneissä „Sotsial-Demokrat”⁸⁶ ja „Kommunist”⁸⁷ lehdissä. Nämä kirjoitukset on julkaistu koottuina Pietarin Neuvoston julkaisemassa kokoelmassa: G. Zinovjev ja N. Lenin, „Vastavirtaan”, Pietari, 1918 (550 sivua). Kirjasessa, joka julkaistiin Genevessä vuonna 1915 ja käännettiin silloin myös saksaksi ja ranskaksi⁸⁸, kirjoitin „kautskylaisuudesta” seuraavaa:

„Kautsky, II Internationalen suurin auktoriteetti, on mitä tyyppillisin ja selvin esimerkki siitä, miten marxilaisuuden sanallinen tunnustaminen on käytännössä johtanut marxilaisuuden muuttumiseen „struvelaisuudeksi” tai „brentanolaisuudeksi” (s.o. liberaalis-porvarilliseksi opiksi, joka tunnustaa proletariaatin ei-vallankumouksellisen „luokka”-taistelun ja jota venäläinen kirjailija Struve ja saksalainen taloustieteilijä Brentano ovat ilmentäneet erittäin selväpiirteisesti). Samaa näemme myös Plehanovilla. Ilmeisillä

sofismeilla karsitaan marxilaisuudesta pois sen elävä vallankumouksellinen henki, marxilaisuudesta tunnustetaan *kaikki, paitsi* vallankumouksellisia taistelukeinoja, niiden propagointia ja valmistelua, joukkojen kasvattamista juuri siihen suuntaan. Kautsky „sovittelee” aatteettomasti yhteen sitä sosialishovinismin perusajatusta, että nykyisessä sodassa on puolustettava isänmaata, ja sellaista vasemmistolaisille tehtyä diplomaattista, näennäistä myönnytystä, että pidäytytään äänestämistä sotamäärärahoja ja ollaan sanallisesti oppositiossa y.m.s. Kautsky, joka vuonna 1909 kirjoitti kokonaisen kirjan vallankumousten kauden läheneemisestä sekä sodan ja vallankumouksen yhteydestä toisiinsa, Kautsky, joka vuonna 1912 allekirjoitti Baselin manifestin⁸⁹ lähestyvän sodan vallankumouksellisesta hyväksikäytöstä, puolustele ja kaunistelee nyt kaikin tavoin sosialishovinismia ja yhtyy Plehanovin tavoin porvaristoon tehdäkseen pilkkaa kaikista vallankumousajatuksista, kaikista välittömään vallankumoustaisteluun johtavista askeleista.

Työväenluokka ei voi täyttää yleismaailmallista vallankumouksellista tehtäväänsä, ellei se käy armotonta sotaa tätä luopuruutta, selkärangattomuutta, opportunistin palvelemista ja vertaansa vailla olevaa marxilaisuuden teoreettista mataloittamista vastaan. Kautskylaisuus ei ole satuma, vaan sosiaalinen tulos II Internationalen ristiriidoista, siitä, että samalla kun sanallisesti ollaan uskollisia marxilaisuudelle alistutaan käytännössä opportunistin alaiseksi” (G. Zinovjev ja N. Lenin: „Sosialismi ja sota”, Geneve, 1915, ss. 13—14).

Edelleen. Vuonna 1916 kirjoittamassani kirjassa „Imperialismi kapitalismin uusimpana vaiheena”⁹⁰ (ilmestynyt Pietarissa vuonna 1917) olen käsitellyt seikkaperäisesti sitä, miten vääriä teoreettisesti ovat kaikki Kautskyn järkeilyt imperialismista. Esitin Kautskyn antaman määritelmän imperialismista: „Imperialismi on korkealle kehittyneen teollisuuskapitalismin tuote. Se on kunkin teollisen kapitalistisen kansakunnan pyrkimystä liittää itseensä tai alistaa alaisekseen yhä suurempia *agraarisia* (kursivointi Kautskyn) alueita, välittämättä siitä, mitä kansakuntia niillä asuu.” Osoitin tuon määritelmän täyden virheellisyyden ja sen „soveltuvaisuuden” imperialismiin syvimpien ristiriitojen hämäämiseen ja sen jälkeen sovinnontekoon

opportunistin kanssa. Esitin oman määritelmäni imperia-
lismista: „Imperialismi on sen kehitysvaiheen kapitalismia,
jolloin on muodostunut monopolien ja finanssipääoman
herrsus, pääoman vienti on saanut huomattavan merkityk-
sen, kansainväliset trustit ovat alkaneet maailman jakami-
sen ja maapallon koko alueen jakaminen suurimpien kapi-
talististen maiden kesken on päättynyt.” Osoitin, että
Kautskyn antama imperialismin arvostelu on jopa alempi-
tasoista kuin porvarillinen ja pikkuporvarillinen imperia-
lismien arvostelu.

Vihdoin vuoden 1917 elo- ja syyskuussa, t.s. ennen Venä-
jän proletaarista vallankumousta (lokakuun 25 — marras-
kuun 7 p:nä 1917) kirjoitin kirjasen „Valtio ja vallankumous.
Marxilaisuuden oppi valtiosta ja proletariaatin tehtävät
vallankumouksessa”, joka ilmestyi Pietarissa vuoden 1918
alussa, ja kiinnitin siinä, VI luvussa „Opportunistit marxi-
laisuutta mataloittamassa”, erikoista huomiota Kautskyyn
todistaen, että hän on kokonaan vääristellyt Marxin opin,
väärentänyt sitä opportunistin mukaiseksi, „todellisuus-
dessa luopunut vallankumouksesta, vaikka hyväksyykin sen
sanallisesti”.

Oikeastaan Kautskyn teoreettinen perusvirhe hänen kir-
jasessaan proletariaatin diktatuurista onkin juuri niissä
Marxin valtio-opin opportunistisissa vääristelyissä, jotka
olen paljastanut yksityiskohtaisesti kirjasessani „Valtio ja
vallankumous”.

Nämä alkuhuomautukset olivat tarpeellisia, sillä ne todis-
tavat, että olen avoimesti syyttänyt Kautskya luopuruu-
desta *jo kauan ennen sitä*, kun bolshevikit ottivat valtioval-
lan käsiinsä ja Kautsky tuomitsi heitä siitä.

KUINKA KAUTSKY TEKI MARXISTA TAVALLISEN TUSINALIBERAALIN

Pääkysymys, jota Kautsky käsittelee kirjasessaan, on
kysymys proletariaatin vallankumouksen perussisällöstä,
nimittäin proletariaatin diktatuurista. Tämä on kysymys,
jolla on mitä tärkein merkitys kaikille maille, etenkin edis-
tyneimmille, erittäinkin sotaa käyville maille, eritoten nyky-
aikana. Voidaan liioittelematta sanoa, että se on koko
proletaarisen luokkataistelun pääkysymys. Sen vuoksi on
pysähdyttävä tarkastelemaan sitä huolellisesti.

Kautsky asettaa kysymyksen siten, että „kummankin sosialistisen suuntauksen” (s.o. bolshevikkien ja ei-bolshevikkien) „vastakohtaisuus on kahden peräti erilaisen metodin, *demokraattisen* ja *diktatorisen*, vastakohtaisuutta” (s. 3).

Huomautamme sivumennen, että nimittäessään Venäjän ei-bolshevikkeja, t.s. menshevikkejä ja eserriä, socialisteiksi Kautsky pitää kiinni näiden *nimestä*, s.o. sanasta, eikä siitä *todellisesta asemasta*, mikä heillä on proletariaatin ja porvariston välisessä taistelussa. Mainiota marxilaisuuden käsittämistä ja soveltamista! Mutta siitä tarkemmin tuonempänä.

Nyt käytäköön käsiksi pääasiaan: Kautskyn suurlöytöön, „demokraattisen ja diktatorisen metodin” „perusteelliseen vastakohtaisuuteen”. Siinä on kysymyksen ydin. Siinä on Kautskyn kirjasen koko olemus. Ja se on niin hirveää teoreettista sekasotkua, niin täydellistä luopumista marxilaisuudesta, että täytyy myöntää Kautskyn menneen paljon edelle Bernsteinistä.

Kysymys proletariaatin diktatuurista on kysymys proletarisen valtion suhteesta porvarilliseen valtioon, proletarisen demokratian suhteesta porvarilliseen demokratiaan. Tämä tuntuisi olevan päivänselvää. Mutta aivan kuin jokin lukion opettaja, joka on näivettynyt historian oppikirjoja kertaillessaan, Kautsky kääntää itsepintaisesti selkänsä XX vuosisadalle, tuijottaa XVIII vuosisataan ja jo sadannen kerran märehtii ja jauhaa uskomattoman ikävästi, monissa pykälissä, vanhoja juttuja porvarillisen demokratian suhteesta absolutismiin ja keskiaikaisuuteen!

Totta tosiaan, aivan kuin märehtisi unissaan pesusientä! Tämähän merkitsee sitä, ettei ollenkaan käsitetä mikä mihinkin kuuluu. Vain hymyilyttää tuo Kautskyn pinnistely, jonka tarkoituksena on esittää asiat niin, että on muka olemassa ihmisiä, jotka saarnaavat „demokratian halveksumista” (s. 11) j.n.e. Kautskyn on täytynyt hämätä ja sotkea asiaa moisilla joutavuuksilla, sillä hän asettaa kysymyksen liberaalien tapaan, yleensä demokratiasta eikä *porvarillisesta* demokratiasta, hän suorastaan vältelee käyttämästä tuota tarkkaa, luokkakantaista käsitettä ja yrittää puhua „esisosialistisesta” demokratiasta. Miltei kolmanneksen kirjasesta, 20 sivua 63:sta, suunpieksäjämme on käyttänyt jaaritteluun, joka miellyttää kovasti porvaris-

toa, sillä se on porvarillisen demokratian kaunistelua ja hämää proletaarista vallankumousta koskevan kysymyksen.

Mutta onhan Kautskyn kirjasen nimenä kuitenkin „Proletariaatin diktatuuri”. Että juuri se on Marxin opin *ydin*, se on yleisesti tunnettua. Ja Kautskyn *on täytynyt* kaiken asiaan kuulumattoman jaarittelun jälkeen esittää Marxin sanat proletariaatin diktatuurista.

Mutta *miten* „marxilainen” Kautsky on sen tehnyt, se on suorastaan komediaa! Kuulkaahan:

„Tuo katsantokanta” (jonka Kautsky julistaa demokratian halveksumiseksi) „perustuu yhteen Karl Marxin sanaan” — kirjaimellisesti näin on sanottu 20. sivulla. Ja 60. sivulla sama toistetaan jopa sellaisessa muodossa, että (bolshevikit) „muistivat oikeaan aikaan sanasen” (kirjaimellisesti näin!! des Wörtchens) „proletariaatin diktatuurista, sanasen, jota Marx käytti kerran kirjeessään vuonna 1875.”

Kas tässä tuo Marxin „sananen”:

„Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on kausi, jolloin toinen muutetaan vallankumouksellisesti toiseksi. Sitä vastaavasti tulee olemaan myös poliittinen siirtymäkausi, jolloin valtio ei voi olla mitään muuta kuin proletariaatin vallankumouksellista diktatuuria.”⁹¹

Ensiksikin, kun tätä Marxin kuuluisaa ajatusta, joka on yhteenveto koko hänen vallankumouksellisesta opistaan, sanotaan „yhdeksi sanaksi” tai jopa „sanaseksi”, niin se on marxilaisuuden pilkkaamista, se merkitsee täydellistä luopumista marxilaisuudesta. Ei pidä unohtaa, että Kautsky tietää Marxin teokset melkein ulkoa, että kaikista Kautskyn sepustuksista päätellen hänen kirjoituspöydässään tai päässään on useita pieniä puisia laatikoita, joihin kaikki, mitä Marx on kirjoittanut, on järjestetty mitä huolellisimmin ja mitä mukavimmalla tavalla siteerausta varten. Kautsky *ei voi olla tietämättä*, että Marx ja Engels puhuivat sekä kirjeissään että painetuissa teoksissaan proletariaatin diktatuurista *monia kertoja* sekä ennen Kommuunia että varsinkin sen jälkeen. Kautsky *ei voi olla tietämättä*, että sanonta „proletariaatin diktatuuri” ilmaisee vain historiallisesti konkreettisemmin ja tieteellisesti tarkemmin sen, että proletariaatin tehtävä on „murskata” porvarillinen valtiokoneisto, mistä (tehtävästä) sekä Marx että Engels, puhuivat vuodesta 1852 vuoteen 1891, *neljäkymmenen vuoden*

ajan, ottaen huomioon vuoden 1848 ja etenkin vuoden 1871 vallankumouksen antamat kokemukset.

Miten on selitettävissä, että marxilaisuuden ulkolukija Kautsky vääristelee noin kamalasti marxilaisuutta? Mikäli kysymys on tämän ilmiön filosofisista perusteista, niin tässä on dialektiikka vaihdettu eklektisismiin ja sofistikkaan. Kautsky on suuri mestari tekemään tuollaisia vaihdoksia. Jos taas otetaan asia käytännöllis-poliittiselta kannalta, niin tässä on kysymys pökkuroimisesta opportunistien, t. s. loppujen lopuksi porvariston edessä. Sodan alusta lähtien Kautsky on edistynyt yhä nopeammin ja saavuttanut täyden mestaruuden tuossa taidossa olla sanoissaan marxilainen, mutta käytännössä porvariston lakeija.

Tästä vakuuttuu sitäkin enemmän, kun tarkastelee, miten merkillisesti Kautsky on „selittänyt” tuota Marxin proletariaatin diktatuurista lausumaa „sanasta”. Kuulkaapa:

„Valitettavasti Marx on jättänyt sanomatta tarkemmin, miten hän käsittää tämän diktatuurin”... (Luopion läpeensä valheellinen fraasi, sillä Marx ja Engels ovat nimenomaan antaneet monia mitä seikka-peräisimpiä ohjeita, joita marxilaisuuden ulkolukija Kautsky välttää tarkoituksellisesti)... „Kirjaimellisesti diktatuuri-sana merkitsee demokration hävittämistä. Mutta kirjaimellisesti käsitettynä tämä sana merkitsee tietysti myös yhden henkilön yksinvaltiutta, henkilön, jota eivät mitkään lait sido. Yksinvaltiutta, joka eroaa despotismista siinä, että sitä ei käsitetä pysyväiseksi valtiomuodoksi, vaan ohimeneväksi äärimmäisyyskeinoksi.

Jo sanonta „proletariaatin diktatuuri”, ei siis yhden henkilön, vaan yhden luokan diktatuuri, tekee mahdottomaksi sen, että Marx olisi tällöin tarkoittanut diktatuuria sanan kirjaimellisessa mielessä.

Hän ei ole puhunut siinä *hallitusmuodosta*, vaan *tilasta*, joka on välttämättömyyden pakosta muodostuva kaikkialla, missä proletariaatti valtaa poliittisen vallan. Ettei Marx ole tarkoittanut tällä hallitusmuotoa, sitä todistaa jo se, että Marxin mielestä Englannissa ja Amerikassa siirtyminen voi tapahtua rauhanomaisesti, siis demokraattisesti” (s. 20).

Olemme varta vasten esittäneet tämän järkeilyn kokonaisuudessaan, jotta lukija voisi nähdä selvästi, mitä keinoja „teoreetikko” Kautsky käyttää.

Kautsky tahtoo käsiteltävän kysymystä sillä tavalla, että alettaisiin diktatuuri-„*san*an” määrittelystä.

Hyvä. Jokaisen pyhä oikeus on käsitellä kysymystä tavalla tai toisella. On vain tehtävä ero kysymyksen vakavan ja rehellisen käsittelyn ja epärehellisen käsittelyn

välillä. Joka tahtoo kysymyksen tällaisessa käsittelyssä suhtautua asiaan vakavasti, hänen pitää antaa *oma määritelmänsä* tuosta „sanasta”. Silloin kysymys asetetaan selvästi ja suoraan. Kautsky ei sitä tee. Hän kirjoittaa: „Kirjaimellisesti diktatuuri-sana merkitsee demokratian hävittämistä.”

Ensinnäkään se ei ole määritelmä. Jos Kautsky halusi välttyä antamasta määritelmää diktatuuri-käsitteestä, niin miksi piti valita tuollainen kysymyksen käsittelytapa?

Toiseksi se on ilmeisesti väärä. Liberaalille on luontaista puhua „demokratiasta” yleensä. Marxilainen ei unohta koskaan asettaa kysymystä: „Minkä luokan?” Jokainen esimerkiksi tietää — ja myös „historioitsija” Kautsky tietää sen —, että muinaisajan orjakapinat ja jopa voimakkaat levottomuudetkin paljastivat heti antiikin valtion olemukseltaan *orjanomistajain diktatuuriksi*. Hävittikö tuo diktatuuri orjanomistajain *keskinäisen* demokratian, *heidän* demokratiansa? Kaikille on tunnettua, että ei hävittänyt.

„Marxilainen” Kautsky on lausunut tavattoman tyhmyyden ja valheen, sillä hän „*on unohtanut*” luokkataistelun...

Jotta Kautskyn esittämästä liberaalisesta ja valheellisesta väitteestä saataisiin marxilainen ja totuutta vastaava, on sanottava: diktatuuri ei ehdottomasti merkitse demokratian hävittämistä sen luokan osalta, joka toteuttaa tuota diktatuuria muihin luokkiin nähden, mutta se merkitsee ehdottomasti demokratian hävittämistä (tai sen olennaista rajoittamista, mikä on myös eräänlaista hävittämistä) sen luokan osalta, johon nähden tai jota vastaan diktatuuria toteutetaan.

Mutta olkoonpa tämä väite miten totta tahansa, siinä ei kuitenkaan määritellä diktatuuria.

Tarkastellaanpa Kautskyn seuraavaa lausetta:

„...Mutta kirjaimellisesti käsitettynä tämä sana merkitsee tietysti myös yhden henkilön yksinvaltiutta, henkilön, jota eivät mitkään lait sido”...

Kuin sokea koiranpenikka, joka tönii kuonollaan sattu-manvaraisesti puoleen ja toiseen, niin Kautskykin on tässä sattumalta osunut *yhteen* oikeaan ajatukseen (nimittäin, että diktatuuri on valtaa, jota eivät mitkään lait sido), mutta hän *ei silti esittänyt* diktatuurin määritelmää, vaan lausui lisäksi ilmeisen historiallisen valheen, että diktatuuri merkitsee muka yhden henkilön valtaa. Se on väärin jo

kielellisestikin, koska diktatorisesti voi hallita myös ryhmä henkilöitä, muutamat harvat, yksi luokka j.n.e.

Kautsky osoittaa edelleen, missä diktatuuri eroaa despotismista, mutta vaikka hänen osoituksensa on ilmeisen väärä, emme pysähdy tarkastelemaan sitä, koska se ei lainkaan kuulu meitä kiinnostavaan kysymykseen. Tunnettua on Kautskyn taipumus kääntyä XX vuosisadasta XVIII vuosisataan ja XVIII vuosisadasta antiikkiseen muinaisaikaan, joten toivomme, että pystytettyään diktatuurinsa Saksan proletariaatti ottaa huomioon hänen taipumuksensa ja panee Kautskyn vaikkapa muinaisajan historian opettajaksi lukioon. Se, että proletariaatin diktatuurin määrittelyä karjetaan järkeilemällä despotismista, on joko äärimmäistä tyhmyyttä tai sängen taitamatonta petkutusta.

Tulokseksi saamme, että ryhdyttyään puhumaan diktatuurista Kautsky on ladellut paljon ilmeisiä valheita esittämättä kuitenkaan minkäänlaista määritelmää! Ellei hän luottanut älyllisiin kykyihinsä, niin olisihan hän voinut turvautua muistiinsa ja purkaa „laatikoistaan” esiin kaikki tapaukset, jolloin Marx puhuu diktatuurista. Hän olisi kai saanut joko seuraavan tai sisällöltään yhtäpitävän määritelmän:

Diktatuuri on valtaa, joka nojaa suoranaisesti väkivaltaan ja jota eivät sido mitkään lait.

Proletariaatin vallankumouksellinen diktatuuri on valtaa, joka on taistelemalla otettu ja jota proletariaatti pitää yllä harjoittamalla väkivaltaa porvaristoon nähden, se on valtaa, jota eivät sido mitkään lait.

Ja nyt tämä yksinkertainen totuus, totuus, joka on päivänselvä jokaiselle tietoiselle työläiselle (joka edustaa joukkoja eikä kapitalistien lahjoman pikkuporvarillisen roskaväen huippukerrosta, jota ovat kaikkien maiden sosialimperialistit), tämä totuus, joka on ilmeisen selvä jokaiselle vapautensa puolesta taistelevien riistettyjen edustajalle ja kiistaton jokaisesta marxilaisesta, on nyt „vallattava taistellen takaisin” korkeastioppineelta herralla Kautskylta! Mistä tämä johtuu? — Siitä lakeijamaisuudesta, minkä kyllästämiä ovat II Internationalen johtajat, joista porvariston palveluksessa on tullut halveksittavia syko-fantteja.

Ensin Kautsky vääristeli asiaa sanomalla sellaisen ilmeisen typeryyden, että muka kirjaimellisesti käsitettynä dikta-

tuuri-sana merkitsee yksilöllistä diktaattoria, ja sitten hän — tämän väärennyksen nojalla! — julistaa, että Marxin sellaisilla sanoilla kuin luokan diktatuuri *ei* „siis” ole kirjaimellista merkitystä (vaan on sellainen merkitys, ettei diktatuuri merkitse vallankumouksellista väkivaltaa, vaan „rauhallista” enemmistön hankkimista porvarillisen — pankaa tämä merkille — „demokratian” vallitessa).

On nähkääs tehtävä ero „tilan” ja „hallitusmuodon” välillä. Ihmeellisen syvämietteinen ero, aivan sen tapainen, kuin jos tekisimme eron tyhmästi ajattelevan ihmisen typeryyden-„tilan” ja hänen typeryyksiensä „muodon” välillä.

Kautskyn *täytyy* tulkita diktatuuri „herruudentilaksi” (hän käyttää kirjaimellisesti tätä sanontaa heti seuraavalla, 21. sivulla), koska silloin *häviää vallankumouksellinen väkivalta*, häviää *väkivaltainen vallankumous*. „Herruudentila” on tila, jossa on mikä enemmistö tahansa... „demokratian” vallitessa! Tällaisella veijarimaisella tempulla *vallankumous* saadaan onnellisesti *katoamaan!*

Mutta petkutus on liian karkeaa eikä se pelasta Kautskya. Että diktatuuri edellyttää ja merkitsee yhden luokan toista luokkaa kohtaan harjoittaman, luopioille epämieluisan *vallankumouksellisen väkivallan* „tilaa”, sitä „naskalia et pussiin piilota”. „Tilan” ja „hallitusmuodon” välisen eron teon tolkuttomuus on ilmeinen. Hallitusmuodosta puhuminen on tässä kerta kaikkiaan typerää, sillä jokainen pikkupoikakin tietää, että monarkia ja tasavalta ovat erilaisia hallitusmuotoja. Herra Kautskylle pitää todistaa, että *kumpikin* näistä hallitusmuodoista, samoin kuin kaikki kapitalismin ajan väliasteiset „hallitusmuodot” ovat vain *porvarillisen valtion*, t.s. *porvariston diktatuurin*, eri muotoja.

Ja vihdoin hallitusmuodoista puhuminen ei ole ainoastaan typerää, vaan jopa kerrassaan kömpelöä Marxin ajatuksen vääristelyä, sillä Marx puhuu tässä selvääkin selvemmin *valtiomuodosta* eli -tyypistä eikä hallitusmuodosta.

Proletaarinen vallankumous ei ole mahdollinen ilman porvarillisen valtiokoneiston väkivaltaista murskaamista ja sen korvaamista *uudella* koneistolla, joka Engelsin sanojen mukaan „ei ole enää valtio sanan varsinaisessa merkityksessä”⁹².

Kautskyn täytyy kaikkea tuota hämäröittää ja vääristellä — hänen luopurinasenteensa pakottaa hänet siihen.

Katsokaapa, millaisiin surkuteltaviin metkuihin hän turvautuu.

Ensimmäinen metku. „...Ettei Marx ole tarkoittanut tällä hallitusmuotoa, sitä todistaa jo se, että hän piti mahdollisena, että Englannissa ja Amerikassa kumous voi tapahtua rauhanomaisesti, siis demokraattisesti”...

Hallitusmuodolla ei tässä ole kerrassaan mitään tekemistä, sillä on esim. monarkioita, joiden erikoisuutena on sotilasvallan puuttuminen, vaikka monarkiat eivät olekaan tyypillisiä porvarillisia *valtioita*, ja on tässä suhteessa aivan tyypillisiä tasavaltoja, joissa on esimerkiksi sotilasta ja virkavalta. Tämä on yleisesti tunnettu historiallinen ja poliittinen tosiasia, eikä Kautskyn onnistu sitä väärentää.

Jos Kautsky olisi tahtonut pohtia asiaa vakavasti ja rehellisesti, hän olisi kysynyt itseltään: onko olemassa sellaisia vallankumousta koskevia historian lakeja, joista ei olisi poikkeuksia? Vastauksena olisi ollut: ei, sellaisia lakeja ei ole olemassa. Nämä lait tarkoittavat vain tyypillistä, sitä, mitä Marx sanoi kerran „ideaaliseksi” tarkoittaen keskin-kertaista, normaalia, tyypillistä kapitalismia.

Edelleen. Oliko 70-luvulla olemassa jotain sellaista, mikä teki Englannista ja Amerikasta *tässä suhteessa* poikkeuksen? Jokaiselle, joka vähänkin tuntee tieteen vaatimuksia historian kysymyksissä, on ilmeistä, että tällainen kysymys on välttämättä asetettava. Ellei sitä aseteta, joudutaan vääristelemään tiedettä ja leikittelemään sofismeilla. Mutta kun tuo kysymys asetetaan, on vastaus oleva varmasti seuraava: proletariaatin vallankumouksellinen diktatuuri on *väkivaltaa* porvaristoa kohtaan; tämän väkivallan tarpeellisuus taas johtuu *varsinkin* siitä, kuten Marx ja Engels ovat monesti mitä seikkaperäisimmin selittäneet (erittäinkin teoksessaan „Kansalaissota Ranskassa” ja sen esipuheessa), että on olemassa *sotilas- ja virkavalta*. Juuri näitä laitoksia *ei ollut olemassa* juuri Englannissa ja Amerikassa juuri XIX vuosisadan 70-luvulla, jolloin Marx teki tämän huomautuksensa! (Mutta nykyään ne *ovat olemassa* sekä Englannissa että Amerikassa.)

Kautskyn pitää suorastaan petkuttaa joka askeleella peittääkseen luopuruuttaan!

Ja huomatkaa, miten hän on tässä tahtomattaan näyttänyt aasinkorvansa: hän on kirjoittanut: „rauhanomaisesti, siis demokraattisesti”!!

Diktatuuri-käsitettä määritellessään Kautsky on yrittänyt kaikin voimin salata lukijalta tuon käsitteen tärkeimmän tunnusmerkin, nimittäin vallankumouksellisen väkivallan. Mutta nyt totuus on tullutkin ilmi: kysymys on *rauhallisen ja väkivaltaisen kumouksen* vastakkaisuudesta.

Siinä on asian ydin. Kautsky turvautuu kaikkiin noihin metkuihin, sofismeihin ja veijarimaisiin vääristelyihin juuri siksi, että voisi *kieltäytyä väkivaltaisesta* vallankumouksesta ja salata, että hän on luopunut siitä, siirtynyt *liberaalisen* työväenpolitiikan kannalle, t.s. porvariston puolelle. Tässä on asian ydin.

„Historioitsija” Kautsky väärentää historiaa niin häpeämättömästi, että „unohtaa” pääasian: sen, että esimonopolistiselle kapitalismille — jonka kohokohtana oli juuri XIX vuosisadan 70-luku — oli erikoista suhteellisen suuri rauhanomaisuus ja vapaudenrakkaus, mikä johtui sen *taloudellisista* perusominaisuuksista, jotka esiintyivät erittäin tyypillisinä Englannissa ja Amerikassa. Mutta imperialismille, t.s. monopolistiselle kapitalismille, joka kypsyi lopullisesti vasta XX vuosisadalla, on sen *taloudellisista* perusominaisuuksista johtuen erikoista mitä vähäisin rauhanomaisuus ja vapaudenrakkaus, mitä voimakkain ja kaikkiallinen sotilasvallan kehittyminen. Kun „ei huomata” tätä puhuttaessa siitä, missä määrin tyypillistä tai luultavaa on rauhanomainen tai väkivaltainen kumous, merkitsee se luisumista aivan tavallisen porvariston lakeijan tasolle.

Toinen metku. Pariisin Kommuuni oli proletariaatin diktatuuria, mutta se oli valittu *yleisellä* äänestyksellä, siis ilman että porvaristolta olisi evätty äänioikeus, siis „*demokraattisesti*”. Ja Kautsky riemuitsee: „...Marxin mielestä” (tai Marxin mukaan) „proletariaatin diktatuuri oli tila, joka on välttämätön tulos puhtaasta demokratiasta, jos proletariaatti on enemmistönä” (bei überwiegendem Proletariat, S. 21).

Tämä Kautskyn perustelu on niin huvittava, että joutuu tosiaankin kokemaan oikein embarras des richesses (runsauden pulaa... vastaväitteiden runsauden vuoksi). Ensiksikin on tunnettua, että porvariston kermakerros, esikunta, huippukerros pakeni Pariisista Versailles'iin. Versailles'issa oli „sosialisti” Louis Blanc, mikä muuten todistaa valheelliseksi Kautskyn väitteen, että Kommuuniin osallistuivat

muka sosialismin „kaikki suuntaukset”. Eikö olekin naurettavaa, että Pariisin asukkaiden jakautuminen kahdeksi sotivaksi leiriksi, joista toiseen keskittyi koko taistelukykyinen ja poliittisesti aktiivinen porvaristo, kuvataan „puhtaaksi demokratiaksi” „yleisine äänestyksineen”?

Toiseksi Kommuuni, *Ranskan* työväenhallitus, taisteli Versailles'ia, porvarihallitusta vastaan. Mitä tekemistä siinä oli „puhtaalla demokratialla” ja „yleisellä äänestysellä”, kun Pariisi ratkaisi Ranskan kohtalon? Kun Marx katsoi Kommuunin virheeksi sen, ettei se vallannut pankkia, joka kuului koko Ranskalle⁹³, niin olisikohan Marx ehkä pitänyt lähtökohtana „puhtaan demokratian” periaatteita ja käytäntöä??

Totta tosiaan näkyy, että Kautsky kirjoittelee sellaisessa maassa, jossa poliisi kieltää ihmisiä nauramasta „joukolla”, sillä muutoin Kautsky olisi naurettu kuoliaaksi.

Kolmanneksi. Rohkenen kunnioittavasti muistuttaa herra Kautskylle, joka osaa Marxin ja Engelsin teokset ulkoa, seuraavasta Engelsin antamasta Kommuunin arviosta... „puhtaan demokratian” kannalta:

„Ovatko nuo herrat” (auktoriteetin vastustajat) „nähtäneet koskaan vallankumousta? Vallankumous on epäilemättä niin auktoritatiivinen asia, kuin yleensä olla voi. Vallankumous on teko, jolla osa väestöstä sanelee tahtonsa väestön toiselle osalle kiväärien, pistimien ja tykkien avulla, siis sangen auktoritatiivisten välineiden avulla. Ja voittanut puolue joutuu välttämättömyyden pakosta pitämään yllä herruuttaan sen pelon avulla, jota sen aseet aiheuttavat taantumuksellisissa. Olisikohan Pariisin Kommuuni pysynyt päivää kauemmin pystyssä, jollei se porvaristoa vastustaessaan olisi nojautunut aseistautuneen kansan auktoriteettiin? Eiköhän meillä ole oikeus moittia Kommuunia päinvastoin siitä, että se käytti tätä auktoriteettia liian vähän?”⁹⁴

Siinä on teille „puhdasta demokratiaa”! Kylläpä Engels oli ivailut sitä typerää poroporvaria, „sosialidemokraattia” (40-luvun aikaista ranskalaisessa mielessä ja vuosien 1914—18 aikaista yleiseurooppalaisessa mielessä), jonka päähän olisi yleensä pälkähtänyt puhua „puhtaasta demokratiasta” luokkajakoisessa yhteiskunnassa!

Mutta riittäköön. On mahdotonta luetella kaikkia niitä järjettömyyksiä, joihin Kautsky päätyy puheissaan, sillä

hänen jokainen lauseensa sisältää äärettömän paljouden luopuruutta.

Marx ja Engels analysoivat mitä perusteellisimmin Pariisin Kommuunia ja osoittivat sen ansioksi yrityksen *murskata, särkeä* „valmis valtiokoneisto”. Marx ja Engels pitivät tätä johtopäätöstä niin tärkeänä, että tekivät vuonna 1872 *vain* tämän korjauksen „Kommunistisen Manifestin”⁹⁵ (osittain) „vanhentuneeseen” ohjelmaan. Marx ja Engels osoittivat, että Kommuuni lakkautti armeijan ja virkamiehistön, hävitti *parlamentarismia*, tuhosi „ioiskasvannaisen — valtion” j.n.e., mutta kaikkiviisas Kautsky yömyssy päässään toistelee samaa, mitä liberaaliset professorit ovat puhuneet tuhansia kertoja, nimittäin satuja „puhtaasta demokratiasta”.

Ilmankos Rosa Luxemburg sanoi elokuun 4 p:nä 1914, että Saksan sosialidemokratia on nyt *löyhkäävä ruumis*.

Kolmas metku. „Jos puhumme diktatuurista hallitusmuotona, niin emme voi puhua luokan diktatuurista, koska luokka, kuten olemme jo huomanneet, voi ainoastaan olla vallassa, muttei hallita”... Hallintotoimesta huolehtivat taas „järjestöt” tai „puolueet”.

Sotkette, sotkette jumalattomasti, herra „sotkuneuvos”! Diktatuuri ei ole „hallitusmuoto”, sehän on naurettavaa pötyä. Eikä Marxkaan puhu „hallitusmuodosta”, vaan *valtiomuodosta* eli -tyypistä. Se ei ole ollenkaan samaa, ei ollenkaan. Niin ikään aivan väärin on sanoa, ettei *luokka* voi hallita: moisen tulkittomuuden on voinut sanoa vain „parlamentaarikretiini”, joka ei näe mitään muuta kuin porvarillisen parlamentin eikä huomaa mitään muuta kuin „vallassaolevat puolueet”. Mikä tahansa Euroopan maa tarjoaa Kautskylle esimerkkejä siitä, miten valtaa pitänyt *luokka* on hallinnut sitä, esim. tilanherrat keskiaikana, vaikka he eivät olleetkaan riittävän järjestyneitä.

Yhteenvedo: Kautsky on vääristellyt ennenkuulumattomalla tavalla proletariaatin diktatuurin käsitettä tehden Marxista tavallisen tusinaliberaalin, t.s. hän on itse luisunut samalle tasolle kuin on liberaali, joka lörpöttelee type-riä fraaseja „puhtaasta demokratiasta” kaunistellen ja hämäten *porvarillisen* demokratian luokkasisältöä, kaihtaen eniten sorretun luokan *vallankumouksellista väkivaltaa*. Kun Kautsky „selitti” „proletariaatin vallankumouksellinen

diktatuuri” käsitteen sillä tavalla, että siitä katosi sorretun luokan vallankumouksellinen sortajiin kohdistuva väkivalta, niin siten saavutettiin Marxin opin liberaalisessa vääristelyssä maailmanennätys. Luopio Bernstein on osoittautunut penikäksi luopio Kautskyyn verrattuna.

PORVARILLINEN JA PROLETAARINEN DEMOKRATIA

Kysymys, jonka Kautsky on hävyttömästi sotkenut, on todellisuudessa seuraavanlainen.

Ellei pilkata tervettä järkeä eikä historiaa, niin on selvää, että niin kauan kuin on olemassa eri *luokkia*, ei voida puhua „puhtaasta demokratiasta”, vaan saatetaan puhua ainoastaan *luokkademokratiasta*. (Sulkeissa sanottakoon, että „puhdas demokratia” ei ole ainoastaan *moukkamainen* fraasi, josta ilmenee, ettei ymmärretä enempää luokkataistelua kuin valtion olemustakaan, vaan myös peräti sisällyksetön fraasi, sillä kommunistisessa yhteiskunnassa demokratia alkaa, uudistuen ja muuttuen tottumukseksi, *kuoleutua*, mutta ei tule koskaan „puhtaaksi” demokratiaksi.)

„Puhdas demokratia” on työläisiä puijaavan liberaalin valheellinen fraasi. Historia tuntee porvarillisen demokratian, joka tulee feodalismiin tilalle, ja proletaarisen demokratian, joka tulee porvarillisen demokratian tilalle.

Kun Kautsky käyttää melkein pä kymmeniä sivuja „todistaakseen” sen totuuden, että porvarillinen demokratia on edistyksellistä keskiajan oloihin verrattuna ja että proletariaatin on käytettävä sitä ehdottomasti hyväkseen taisteluksaan porvaristoa vastaan, niin juuri se on liberaalista löppöttelyä, millä työläisiä vedetään nenästä. Ei ainoastaan valistuneessa Saksassa, vaan valistumattomalla Venäjälläkin tuo on yleisesti tunnustettu totuus. Kautsky yksinkertaisesti suitsuttaa „oppineisuuden” sumua työläisten silmille kertomalla tärkeän näköisenä Weitlingistä ja Paraguayn jesuiitoista sekä paljon muuta *kiertääkseen* nykyisen, s.o. *kapitalistisen* demokratian *porvarillisen* olemuksen.

Kautsky ottaa marxilaisuudesta sen, mikä on kelvollista liberaaleille, porvaristolle (keskiajan arvostelu, yleensä kapitalismiin ja erittäinkin kapitalistisen demokratian edistyksellinen merkitys historiassa), ja heittää pois, jättää mainitsematta, hämää marxilaisuudesta sen, mikä siinä on porvaristolle *kelpaamatonta* (proletariaatin vallankumouk-

sellinen väkivalta porvaristoa kohtaan tämän tuhoamiseksi). Senpä vuoksi Kautsky osoittautuikin väistämättömästi, objektiivisen asemansa pakosta porvariston lakeijaksi, olkoonpa hänen subjektiivinen vakaumuksensa mikä tahansa.

Porvarillinen demokratia, joka on suurta historiallista edistystä keskiaikaan verrattuna, jää aina — eikä kapitalismin oloissa voikaan olla jäämättä — suppeaksi, typistetyksi, valheelliseksi, ulkokultaiseksi demokratiaksi, paratiisiksi rikkaiden osalta, ansaksi ja petokseksi riistettyjen, köyhien osalta. Juuri tätä totuutta, joka muodostaa Marxin opin olennaisimman osan, „marxilainen” Kautsky ei ole käsittänyt. Juuri tässä peruskysymyksessä Kautsky tekee „mieliksi” porvaristolle, sen sijaan että arvostelisi tieteellisesti niitä oloja, jotka tekevät kaikkinaisen porvarillisen demokratian demokratiaksi rikkaita varten.

Palautamme aluksi korkeastioppineen herra Kautskyn mieleen ne Marxin ja Engelsin teoreettiset lausumat, jotka ulkolukijamme on häpeällisesti „unohtanut” (porvariston mieliksi), ja selitämme sitten asian mahdollisimman helppotajuisesti.

Ei ainoastaan muinainen ja feodaalinen valtio, vaan myös „nykyaikainen parlamentaarinen valtio on pääoman aseena palkkatyön riistämisessä” (Engels valtiota käsittelevässä teoksessaan)⁹⁶. „Mutta koska valtio on vain ohimenevä laitos, jota joudutaan käyttämään taistelussa, vallankumouksessa, vastustajien kukistamiseksi väkivalloin, niin sulaa järjettömyyttä on puhua vapaasta kansanvaltiosta: niin kauan kuin proletariaatti vielä *tarvitsee* valtiota, se ei tarvitse sitä vapauden vuoksi, vaan nujertaakseen vastustajansa, ja silloin kun käy mahdolliseksi puhua vapaudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta” (Engels kirjeessään Bebelille, 28. III. 1875). „Valtio ei ole muuta kuin koneisto, jonka avulla toinen luokka sortaa toista luokkaa jopa yhtä hyvin demokraattisessa tasavallassa kuin monarkiassakin” (Engels johdannossaan Marxin „Kansalaisotaan”)⁹⁷. Yleinen äänioikeus on „työväenluokan kypsyyden mittari. *Sen enempää se ei voi olla eikä tule koskaan olemaankaan nykyisessä valtiossa*” (Engels valtiota käsittelevässä teoksessaan)⁹⁸. Herra Kautsky märehtii tavattoman ikävyyttävästi tämän väittämän alkuosaa, jonka porvaristokin voi hyväksyä. Jälkiosan, jonka olemme

alleviivanneet ja joka ei kelpaa porvaristolle, luopio Kautsky sivuuttaa vaitiololla!). „Kommuunin piti olla toimiva eikä parlamentaarinen laitos, samalla sekä toimeenpaneva että lakiasäätävä... Sen sijaan että kerran kolmessa tai kuudessa vuodessa ratkaistaisiin, kuka hallitsevan luokan jäsen tulisi parlamentissa edustamaan ja sortamaan (ver- und zertreten) kansaa, yleisen äänioikeuden tuli palvella kommu-neiksi järjestynyttä kansaa samaan tapaan kuin yksilöllinen äänivalta palvelee ketä tahansa työnantajaa, nimittäin auttaa sitä löytämään työläisiä, työnjohtajia ja kirjanpitäjiä liikkeeseensä” (Marx Pariisin Kommuunia käsittelevässä teoksessaan „Kansalaissota Ranskassa”) ⁹⁹.

Jokainen näistä väitteistä, jotka korkeastioppinut herra Kautsky tuntee mainiosti, lyö häntä vasten kasvoja ja paljastaa koko hänen luopuruutensa. Kautskyn koko kirjasessa ei ole lainkaan ymmärretty näitä totuuksia. Hänen kirjansa koko sisältö on marxilaisuuden pilkkaamista!

Ottakaa nykyisten valtioiden perustuslait, ottakaa näiden valtioiden hallinto, ottakaa kokoontumis- tai painovapaus, ottakaa „kansalaisten tasa-arvoisuus lain edessä”, niin huomaatte joka askeleella porvarillisen demokratian ulkokuultaisuuden, minkä jokainen rehellinen ja valveutunut työmies hyvin tuntee. Ei ole ainoatakaan, ei edes demokraattisintakaan valtiota, jonka perustuslaissa ei olisi takaportteja tai verukkeita, jotka takaavat porvaristolle mahdollisuuden lähettää sotaväkeä työläisiä vastaan, julistaa sotatilan j.n.e. „järjestystä rikottaessa”, siis todellisuudessa silloin, kun riistetty luokka „rikkoo” orjanasemansa ja yrittää menetellä epäorjamaisesti. Kautsky kaunistelee häpeämättömästi porvarillista demokratiaa ollen vaiti esim. siitä, mitä Amerikassa ja Sveitsissä demokraattisimmatkin ja tasavaltalaisimmatkin porvarit tekevät lakkoilevia työmiehiä vastaan.

Oo, viisas ja oppinut Kautsky on vaiti siitä! Hän, tämä oppinut poliitikko, ei käsitä, että on katalaa olla siitä vaiti. Hän kertoilee mieluummin työmiehille sentapaisia lastensatuja, että demokratia merkitsee „vähemmistön suojelua”. Uskomatonta, mutta totta! Vuonna 1918 jälkeen Kristuksen syntymän, aikana, jolloin jo viidettä vuotta jatkuu yleismaailmallinen imperialistinen teurastus ja maailman kaikissa „demokratioissa” kuristetaan internationalistista vähemmistöä (t.s. niitä, jotka eivät ole pettäneet katalasti sosialismia, kuten Renaudelit ja Longuet't, Scheidemannit

ja Kautskyt, Hendersonit ja Webbit y.m. ovat tehneet), oppinut herra Kautsky ylistelee äitelän äitelällä äänellään „vähemmistön suojelua”. Se, joka haluaa, voi lukea siitä Kautskyn kirjasen 15. sivulta. Ja 16. sivulla tuo oppinut... individi kertoo teille XVIII vuosisadan Englannin whig- ja torypuolueista!

Voi tuota oppineisuutta! Voi tuota sievisteltyä porvariston edessä pokkuroimista! Voi tuota sivistynyttä tapaa ryömiä mahallaan kapitalistien edessä ja nuolla heidän saappaitaan! Jos olisin Krupp tai Scheidemann, Clémenceau tai Renaudel, niin rupeaisin maksamaan herra Kautskylle miljoonia, palkitsemaan häntä Juudaksen suudelmilla, kehuamaan häntä työläisille ja suosittelemaan „socialismin yhtenäisyyttä” niin „kunnianarvoisten” miesten kuin Kautskyn kanssa. Kun kirjoitellaan kirjasia proletariaatin diktatuuria vastaan, kerrotaan XVIII vuosisadan Englannin whig- ja torypuolueista, vakuutellaan demokratian tarkoittavan „vähemmistön suojelua” ja ollaan vaiti internationalisteihin kohdistetuista *pogromeista* Amerikan „demokraattisessa” tasavallassa, eikö se ole lakeijamaista porvariston palvelemista?

Oppinut herra Kautsky on „unohtanut” — luultavasti sattumalta unohtanut...— erään „pikkuasian”, nimittäin sen, että porvarillisen demokratian vallassaoleva puolue suo vähemmistön suojan vain toiselle *porvarilliselle* puolueelle, proletariaatin osaksi sen sijaan jokaisessa *tärkeässä, syväliisessä, perusluontoisessa* kysymyksessä tulee „vähemmistön suojelun” asemesta sotatiloja ja pogromeja. *Mitä kehittyneempää demokratia on, sitä lähempänä ollaan pogromeja tai kansalaisotaa jokaisen syvän, porvaristolle vaarallisen poliittisen erimielisyyden yhteydessä.* Oppinut herra Kautsky olisi voinut tarkastella tätä porvarillisen demokratian „lakia” ottamalla esimerkiksi Dreyfusin jutun tasavaltaisessa Ranskassa, neekerien ja internationalistien lynkkaukset Amerikan demokraattisessa tasavallassa, Irlannin ja Ulsterin aseman demokraattisessa Englannissa¹⁰⁰, bolshevikkien vainoamisen ja pogromien järjestämisen heitä vastaan huhtikuussa 1917 Venäjän demokraattisessa tasavallassa. Otan tahallani esimerkkejä myös sodanedelliseitä, rauhan ajalta enkä ainoastaan sota-ajalta. Makeileva herra Kautsky suvaitsee olla näkemättä näitä XX vuosisadan tosiasioita ja sen sijaan kertoo työläisille ihmeteltävän uusia,

erittäin mielenkiintoisia, tavattoman opettavaisia ja uskottoman tärkeitä asioita whig- ja torypuolueista XVIII vuosisadalta.

Ottakaamme porvarillinen parlamentti. Voidaanko pitää mahdollisena, ettei oppinut Kautsky ole milloinkaan kuullut, että pörssi ja pankkiirit alistavat porvarilliset parlamentit valtaansa *sitä enemmän, mitä pitemmälle* kehittyntä on demokratia? Tästä ei seuraa, ettei olisi käytettävä hyväksi porvarillista parlamentarismia (bolshevikit ovatkin käyttäneet sitä niin hyvällä menestyksellä kuin tuskin mikään muu puolue maailmassa, sillä vuosina 1912—1914 me valloitimme koko työväenkuurian IV Duumassa). Mutta siitä seuraa, että vain liberaali saattaa unohtaa porvarillisen parlamentarismien *historiallisen rajoittuneisuuden ja ehdollisuuden*, niin kuin Kautsky sen unohtaa. Sorretut joukot kohtaavat demokraattisimmassakin porvarillisessa valtiossa joka askeleella räikeää ristiriitaa kapitalistisen „demokratian” julistaman *muodollisen* tasa-arvoisuuden ja niiden tuhansien *todellisten* rajoitusten ja metkujen välillä, joilla tehdään proletaareista *palkkaorjia*. Juuri tämä ristiriita avaa joukkojen silmät näkemään kapitalismin mädännäisyyden, valheellisuuden ja ulkokultaisuuden. Juuri tätä ristiriitaa sosialismin agitaattorit ja propagandistit paljastavat lakkaamatta joukoille *valmistaakseen* niitä vallankumoukseen! Mutta kun *alkoi* vallankumousten aikakausi, silloin Kautsky käänsi vallankumoukselle selkänsä ja ryhtyi ylisilemään *kuolevan* porvarillisen demokratian ihanuuksia.

Proletaarinen demokratia, jonka eräänä muotona on Neuvostovalta, on kehittänyt ja laajentanut demokratiaa niin, ettei sellaista ole maailmassa ennen nähty, nimenomaan väestön valtaenemmistöä, riistettyjä ja työtätekeviä varten. Kun kirjoitetaan kokonainen kirja demokratiasta, niin kuin on tehnyt Kautsky, joka puhuu parilla sivulla diktatuurista ja kymmenillä sivuilla „puhtaasta demokratiasta”, — *eikä huomata* tätä, niin se on liberaalien tapaista asian täydellistä väärentämistä.

Ottakaamme ulkopolitiikka. Sitä ei harjoiteta avoimesti missään, kaikkein demokraattisimmassakaan porvarillisessa maassa. Kaikkiällä petetään joukkoja, demokraattisessa Ranskassa, Sveitsissä, Amerikassa ja Englannissa vielä sata kertaa laajemmassa mitassa ja viekkaammin kuin muissa maissa. Neuvostovalta on vallankumouksellisesti

riuhtaissut pois ulkopoliittikkaa peittäneen salaperäisyyden verhon. Kautsky ei ole sitä huomannut, hän on vaiti siitä, vaikka kaudella, jolloin käydään ryöstösotia ja tehdään salaisia sopimuksia „vaikutuspiirien jaosta” (s.o. maailman jaosta kapitalistirosvojen kesken), sillä on *mitä tärkein* merkitys, koska siitä riippuu rauha, kymmenien miljoonien ihmisten elämä ja kuolema.

Ottakaamme valtiorakenne. Kautsky takertuu „pikkuseikkoihin”, jopa sellaisiin, että vaalit „eivät ole välittömät” (Neuvostotasavallan perustuslain mukaan), mutta ei näe asian ydintä. Hän ei huomaa valtiorakenteen, valtiokoneiston *luokkaolemusta*. Porvarillisessa demokratiassa kapitalistit *pitävät* joukot *loitolla* hallintotoimista, kokoontumis- ja painovapaudesta y.m. tuhansilla metkuilla, jotka ovat sitä taidokkaampia ja tehokkaampia, mitä kehittyneempää on „puhdas” demokratia. Neuvostovalta *ensimmäisenä* maailmassa (tarkasti sanoen toisena, sillä samaa alkoi jo Pariisin Kommuuni tehdä) *vetää* joukot, nimittäin *riistettyjen* joukot, *mukaan* hallintotoimeen. Työtätekeviä joukkoja on tuhansin keinoin *estetty* osallistumasta porvarilliseen parlamenttiin (joka ei *koskaan ratkaise* porvarillisen demokration tärkeimpiä kysymyksiä: ne ratkaisee pörssi, pankit), ja työläiset tietävät ja tajuavat, näkevät ja tuntevat mainiosti, että porvarillinen parlamentti on heille *vieras* laitos, porvariston *välikapalle* proletariaarin *sortamisessa*, että se on vihollisluokan, riistäjävähemmistön laitos.

Neuvostot ovat työtätekevien ja riistettyjen joukkojen välitöntä järjestämistä, minkä ansiosta ne voivat *helpommin* rakentaa valtiotaan ja hallita sitä kaikella mahdollisella tavalla. Juuri työtätekevien ja riistettyjen etujoukko, kaupunkilaisproletariaatti on tässä suhteessa sikäli edullisemmässä asemassa, että suuret tuotantolaitokset ovat sen yhdistäneet parhaiten; sen on helpointa ottaa osaa vaaleihin sekä valvoa valittujen toimintaa. Neuvosto-organisaatio *helpottaa* automaattisesti kaikkien työtätekevien ja riistettyjen yhtymistä etujoukkonsa, proletariaatin ympärille. Vanha porvarillinen koneisto — virkamiehistö ja varallisuudesta, porvarillisesta sivistyneisyydestä, suhteista y.m.s. koituvat erioikeudet (nämä todelliset erioikeudet ovat sitä moninaisempia, mitä kehittyneempää porvarillinen demokratia on) — kaikki tämä häviää neuvosto-organisaation vallitessa. Painovapaus ei enää ole ulkokultaisuutta, sillä

kirjapainot ja paperi otetaan pois porvaristolta. Samoin käy parhaimpien rakennusten, palatsien, rikkaiden yksityistalojen ja tilanherrojen kartanoiden. Neuvostovalta otti heti riistäjiltä pois monia tuhansia tällaisia parhaita rakennuksia ja teki sillä tavoin kokoontumisoikeuden *miljoona kertaa* „demokraattisemmaksi” joukkojen osalta, saman kokoontumisoikeuden, jota ilman demokratia on petosta. Eipaikallisten Neuvostojen valitseminen välillisillä vaaleilla helpottaa Neuvostojen edustajakokousten kokoontumista, tekee *koko* koneiston huokeammaksi, joustavammaksi, työläisille ja talonpojille läheisemmäksi sellaisena ajanjaksona, jolloin elämä kuohuu ja tarvitaan erikoisen pikaista mahdollisuutta oman paikallisen edustajan poiskutsumiseen tai lähettämiseen Neuvostojen yleiseen edustajakokoukseen.

Proletariaatin demokratia on *miljoona kertaa* demokraattisempaa kuin mikä tahansa porvarillinen demokratia; Neuvostovalta on miljoona kertaa demokraattisempi kuin demokraattisinkaan porvarillinen tasavalta.

Tämän on voinut jättää huomaamatta vain joko tietoinen porvariston apuri tai poliittisesti kokonaan kuollut henkilö, joka ei näe pölyisten porvarillisten kirjojensa takaa elävää elämää, on läpeensä porvarillis-demokraattisten ennakkoluulojen vallassa ja sellaisena muuttuu objektiivisesti porvariston lakeijaksi.

Tämän on voinut jättää huomaamatta vain henkilö, joka ei pysty *asettamaan sorrettujen* luokkien kannalta *kysymystä*:

onko maailmassa demokraattisimpienkaan porvarillisten maiden joukossa edes yksi maa, missä *tavallinen keskitason* työmies, maaseudun tavallinen keskitason *batrakki* tai maaseudun puoliproletaari yleensä (t.s. suurten sorrettujen joukkojen, väestön valtaenemmistön edustaja) nauttisi lähimainkaan sellaista *vapautta* pitää kokoustilaisuuksia parhaissa huoneistoissa, sellaista *vapautta* käyttää suurimpia kirjapainoja ja parhaita paperivarastoja aatteidensa ilmituomiseksi ja etujensa puoltamiseksi, sellaista *vapautta* valita nimenomaan oman luokkansa jäseniä valtion hallintotoimiin ja valtion „järjestelytehtäviin” kuin on Neuvostovenäjällä?

On hassua ajatellakin, että herra Kautsky löytäisi jonkin maan tuhannesta asioita tuntevasta työläisestä ja batrakista edes yhden sellaisen, joka epäröisi vastatessaan tähän

kysymykseen. Kuullessaan porvarilehtien katkonaisia totuudentunnustuksia koko maailman työläiset ovat vaistomaisesti myötätuntoisia Neuvostotasavallalle juuri sen vuoksi, että he huomaavat sen *proletaariseksi* demokratiaksi, *köyhien demokratiaksi* eikä rikkaiden demokratiaksi, jollaista kaikkalainen, parhainkin porvarillinen demokratia on todellisuudessa.

Meitä hallitsevat (ja valtiotamme „järjestelevät”) porvariston virkamiehet, porvarilliset parlamentaarikot, porvarilliset tuomarit. Se on yksinkertainen, silmännähtävä ja kiistaton totuus, jonka kymmenet ja sadat miljoonat sorrettuihin luokkiin kuuluvat ihmiset tietävät omasta elämäkokemuksestaan ja jonka he näkevät ja tuntevat joka päivä kaikissa porvarillisissa maissa, demokraattisimmissakin.

Mutta Venäjällä virkamieskoneisto on murskattu kokonaan, siitä ei ole jätetty kiveä kiven päälle, kaikki entiset tuomarit on ajettu pois, porvarillinen parlamentti on hajotettu — ja juuri työläisille ja talonpojille on annettu *paljon suurempi mahdollisuus* olla edustettuina, *heidän* Neuvostonsa on pantu virkamiesten tilalle tai *heidän* Neuvostoistaan on tehty tuomareitten valitsijoita. Yksistään tämä tosiasia riittää saamaan kaikki sorretut luokat tunnustamaan Neuvostovallan, t.s. proletariaatin diktatuurin tämän muodon, miljoona kertaa demokraattisemmaksi kuin on demokraattisinkaan porvarillinen tasavalta.

Kautsky ei ymmärrä tätä totuutta, joka on jokaiselle työläiselle selvä ja ilmeinen, sillä hän „on unohtanut”, hän „ei osaa enää” asettaa kysymystä: *minkä luokan* demokratiaa? Hän järkeilee „puhtaan” (siis luokattoman? tai luokkien ulkopuolisen?) demokratian kannalta. Hän todistelee kuin Shylock: „naula lihaa”, ja siinä kaikki. Kaikkien kansalaisten tasa-arvoisuus — muutoin ei ole demokratiaa.

Täytynee asettaa oppineelle Kautskylle, „marxilaiselle” ja „sosialisti” Kautskylle kysymys:

voiko olla riistonalaisen ja riistäjän tasa-arvoisuutta?

On luonnotonta ja uskomatonta, että tällainen kysymys pitää asettaa, kun käsitellään II Internationalen aatteellisen johtajan kirjaa. Mutta „kun lienet rahkeisiin rohjennut, älä kuntoas’ valita”. Kun olet kerran ryhtynyt kirjoittamaan Kautskysta, niin selitäkin oppineelle miehelle, miksei voi olla riistäjän ja riistonalaisen tasa-arvoisuutta.

VOIKO OLLA RIISTONALAISEN JA RIISTAJÄN
TASA-ARVOISUUTTA?

Kautsky järkeilee seuraavasti:

(1) „Riistäjät ovat aina muodostaneet vain pienen vähemmistön väestöstä” (Kautskyn kirjasen 14. sivulla).

Se on eittämätön totuus. Kuinka olisi nyt päätettävä, jos otamme lähtökohdaksi tämän totuuden? Voidaan päätellä marxilaisesti, sosialistisella tavalla; silloin on otettava pohjaksi riistonalaisten suhde riistäjiin. Voidaan päätellä myös liberaalien tapaan, porvarillis-demokraattisesti; silloin on otettava pohjaksi enemmistön suhde vähemmistöön.

Jos päätellään marxilaisesti, niin on sanottava: riistäjät tekevät ehdottomasti valtiosta (onhan puhe demokratiasta, siis valtion eräästä muodosta) oman luokkansa, riistäjäin herruuden välikappaleen, jolla ne alistavat riistetyt herruutensa. Sen tähden on demokraattinen valtiokin oleva väistämättömästi riistäjien demokratiaa, niin kauan kuin on olemassa riistäjiä, jotka hallitsevat riistettyä enemmistöä. Riistettyjen valtion pitää erota perusteellisesti tuollaisesta valtiosta, sen on oltava riistettyjen demokratiaa ja *riistäjien lannistamista*, ja luokan lannistaminen merkitsee tämän luokan eriarvoisuutta, sen jättämistä osattomaksi „demokratiasta”.

Jos taas päätellään liberaalien tapaan, niin on sanottava: enemmistö päättää, vähemmistö alistuu. Tottelemattomia rangaistaan. Ja siinä kaikki. Mistään valtion luokkaluonteesta yleensä ja semmitenkään „puhtaan demokratian” luokkaluonteesta ei kannata järkeillä; se ei kuulu asiaan, koska enemmistö on enemmistö ja vähemmistö on vähemmistö. Naula lihaa on naula lihaa, ja siinä kaikki.

Kautsky järkeilee nimenomaan näin:

(2) „Mistä syystä proletariaatin herruuden pitäisi kaavautua ja välttämättä kaavautua juuri sellaiseen muotoon, joka ei sovellu yhteen demokratian kanssa?” (s. 21). Seuraa selitys, että proletariaatilla on puolellaan enemmistö, vieläpä sangen yksityiskohtainen ja monisanainen selitys, jossa on lainaus Marxiltakin ja numeroita Pariisin Kommuunin äänimäärästä. Johtopäätös: „Järjestelmällä, jolla on noin syvät juuret joukoissa, ei ole pienintäkään syytä loukata demokratiaa. Se ei voi aina tulla toimeen ilman väkivaltaa, nimittäin niissä tapauksissa, kun on tur-

vauduttu väkivaltaan demokratian kukistamiseksi. Väkivaltaan voidaan vastata vain väkivallalla. Mutta järjestelmä, joka tietää, että sen puolella ovat joukot, tulee käyttämään väkivaltaa vain *suojatakseen* demokratiaa eikä *tuhotakseen* sen. Se tekisi suorastaan itsemurhan, jos mielisi poistaa varmimman perustansa, yleisen äänioikeuden, mahtavan moraalisen auktoriteettinsa syvän lähteen” (s. 22).

Kuten huomaatte: Kautskyn todisteluista on jäänyt pois riistonalaisten suhde riistäjiin. Jäljelle on jäänyt vain yleensä enemmistö, yleensä vähemmistö, yleensä demokratia, meille jo ennestään tuttu „puhdas demokratia”.

Huomatkaa, että näin puhutaan *Pariisin Kommuunin yhteydessä!* Havainnollisuuden vuoksi esitämme, mitä Marx ja Engels ovat sanoneet diktatuurista *Kommuunista puheen ollen:*

Marx: ... „Kun työläiset asettavat porvariston diktatuurin tilalle oman vallankumouksellisen diktatuurinsa... murtaakseen porvariston vastarinnan... työläiset antavat valtiolle vallankumouksellisen ja ohimenevän muodon”...¹⁰¹

Engels: ... „Voittanut” (vallankumouksessa voittanut) „puolue joutuu välttämättömyyden pakosta pitämään yllä herruuttaan sen pelon avulla, jota sen aseet aiheuttavat taantumuksellisissa. Olisikohan Pariisin Kommuuni pysynyt päivää kauemmin pystyssä, jollei se porvaristoa vastustaessaan olisi nojautunut aseistautuneen kansan auktoriteettiin? Eiköhän meillä ole oikeus moittia Kommuunia päinvastoin siitä, että se käytti tätä auktoriteettia liian vähän?”...¹⁰²

Sama: „Mutta koska valtio on vain ohimenevä laitos, jota joudutaan käyttämään taistelussa, vallankumouksessa, vastustajain kukistamiseksi väkivalloin, niin sulaa järjettömyyttä on puhua vapaasta kansanvaltiosta: niin kauan kuin proletariaatti vielä tarvitsee valtiota, se ei tarvitse sitä vapauden vuoksi, vaan nujertaakseen vastustajansa, ja silloin kun käy mahdolliseksi puhua vapaudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta”...¹⁰³

Kautsky on yhtä kaukana Marxista ja Engelsistä kuin maa taivaasta, kuin liberaali on proletaarisesta vallankumoustaistelijaista. Puhdas demokratia ja tavallinen „demokratia”, josta Kautsky puhuu, on vain saman „vapaan kansanvaltion” toistamista, t.s. *silkkaa pötyä*. Ylen oppineen kabinettihölmön oppineisuuden tai 10-vuotiaan tyttösen

viattomuuden ilmein Kautsky kysäisee: mihinkäs sitä diktaatturia tarvitaan, kun kerran on olemassa enemmistö? Mutta Marx ja Engels selittävät:

- — Siihen, että voidaan murtaa porvariston vastarinta,
- — siihen, että saadaan taantumukselliset pelkäämään.
- — siihen, että voidaan pitää yllä aseistautuneen kansan auktoriteettia porvaristoa vastaan,
- — siihen, että proletariaatti pystyy kukistamaan vastustajansa väkivalloin.

Kautsky ei ymmärrä näitä selityksiä. Demokratian „puhtauteen” mieltyneenä ja näkemättä sen porvarillisuutta hän pitää „johdonmukaisesti” kiinni siitä, että enemmistön, koska se on enemmistö, ei tarvitse „murtaa” vähemmistön „vastarintaa” eikä „kukistaa väkivalloin” sitä — riittää, kun tukahdutetaan demokratian rikkomistapaukset. Demokratian „puhtauteen” ihastuneena Kautsky tekee *vahingossa* saman pikkuvirheen, minkä kaikki porvarilliset demokraatit aina tekevät, nimittäin hän pitää muodollista tasa-arvoisuutta (läpeensä valheellista ja ulkokultaista kapitalismin oloissa) todellisenä! Pikkuasia tosiaan!

Riistäjä ja riistonalainen eivät voi olla tasa-arvoisia.

Tämä totuus, niin vastenmielinen kuin se onkin Kautskylle, on sosialismin olennaisin sisältö.

Toinen totuus on tämä: oikeaa, todellista tasa-arvoisuutta ei voi olla niin kauan, kuin ei ole poistettu kokonaan kaikkia mahdollisuuksia yhden luokan harjoittamaan toisen luokan riistämiseen.

Riistäjät voidaan kukistaa heti, jos keskuksessa suoritetaan onnistunut kapina tai sotaväki nousee kapinaan. Mutta riistäjää ei voida hävittää kerralla, paitsi ehkä ani harvoissa erikoistapauksissa. Kaikkien tilanherrojen ja kapitalistien omaisuuden pakkoluovutus ei ole isohkossa maassa heti mahdollista. Edelleen, pelkkä pakkoluovutus juridisena tai poliittisena toimenpiteenä ei vielä läheskään ratkaise kysymystä, sillä itse asiassa on *pantava pois* tilanherrat ja kapitalistit, asiallisesti näiden *tilalle on saatava* uusi, työväestä muodostettu johto tehtäisiin ja maatiloille. Ei voi olla tasa-arvoisuutta riistäjien ja riistettyjen välillä, joista edelliset ovat monien sukupolvien aikana olleet erikoisasemassa sekä sivistyksensä että varakkaan elämänsä ja tottumuksiensa puolesta, kun taas jälkimmäisten joukko on edistyneimmisäkin ja demokraattisimmisäkin porvarillisissa tasaval-

loissa ollut nöyryytettyä, sivistymätöntä, pimitettyä, peloteltua ja hajanaista. Pitkän aikaa kumouksen jälkeen riistäjät säilyttävät kiertämättömästi monia hyvin suuria tosiasiallisia etuisuuksia: heille jää rahaa (rahaa ei voida heti hävittää), yhtä ja toista, usein huomattavan paljonkin irtainta omaisuutta, heille jää yhteyksiä, järjestämis- ja hallintotottumuksia, kaikkien hallitsemis-, „salaisuuksien” (tapojen, otteiden, keinojen, mahdollisuuksien) tuntemus, heille jää korkeampi sivistys, läheinen suhde korkeampaan teknilliseen (porvarillisesti elävään ja ajattelevaan) henkilökuntaan, heille jää verrattoman paljon suurempi tottumus sota-asioissa (tämä on hyvin tärkeää) ja niin edelleen, ja niin edelleen.

Jos riistäjät on lyöty ainoastaan yhdessä maassa — ja tämä on tietysti tyypillinen tapaus, koska samanaikainen vallankumous useassa maassa on harvinainen poikkeus —, niin he jäävät *sittenkin voimakkaammiksi* kuin riistetyt, koska riistäjillä on tavattoman runsaasti kansainvälisiä yhteyksiä. Että osa riistetyistä, vähimmän kehittyneistä keskivarakkaiden talonpoikain, käsityöläisten y.m. joukoista seuraa ja on taipuvaista seuraamaan riistäjien mukana, sen ovat osoittaneet *kaikki* tähänastiset vallankumoukset, Kommuuni mukaan luettuna (sillä Versailles’in sotaväessä oli myös proletaareja, minkä korkeastioppinut Kautsky „on unohtanut”).

Jos asiain näin ollessa luullaan, että vähänkin syvällisemmässä ja vakavammassa vallankumouksessa asian ratkaisee ilman muuta enemmistön suhde vähemmistöön, niin se on mitä pahinta tylsäjärkisyyttä, tusinaliberaalin mitä typerintä ennakkoluuloisuutta, *joukkojen pettämistä* ja ilmeisen historiallisen totuuden salaamista niiltä. Tämä historian totuus on se, että riistäjät, joilla säilyy monien vuosien aikana suuria tosiasiallisia etuisuuksia riistettyihin verrattuna, tekevät jokaisessa syvällekäyvässä vallankumouksessa *säännöllisesti pitkällistä, sitkeää, vimmatua* vastarintaa. Milloinkaan muulloin, paitsi imelän Kautsky-höperön imeissä mielikuvissa, eivät riistäjät alistu riistettyjen enemmistön päätökseen, koettamatta ensin etevämmyyttään viimeisessä vimmatussa taistelussa, useissa taisteluissa.

Siirtyminen kapitalismista kommunismiin on kokonainen historiallinen aikakausi. Niin kauan kuin se ei ole päättynyt, riistäjien mielessä kytee pakostakin restauraation toivo, ja

tämä *toivo* muuttuu *restaauraatioyrityksiksi*. Ja ensimmäinen tuntuva tappio saa vallasta syöstyvät riistäjät, jotka eivät olleet odottaneet kukistuvansa eivätkä uskoneet, olettaneet sitä mahdolliseksi, ryntäämään kymmenen kertaa tarmokkaammin, vimmatun raivokkaasti ja sata kertaa voimakkaampaa vihaa uhkuen taisteluun saadakseen menettämänsä „paratiisin” takaisin, taisteluun perheensä puolesta, jonka elämä oli ollut niin suloista ja jonka „roskaväki” on nyt tuominnut taloudelliseen häviöön ja kurjuuteen (eli „tavalliseen” työhön...). Ja kapitalistiriistäjiä seuraavat laajat pikkuporvariston joukot, joiden suhteen kymmenien vuosien historiallinen kokemus kaikissa maissa todistaa, että ne häilyvät ja horjuvat, seuraavat tänään proletariaattia ja pelästyvät huomenna kumouksen vaikeuksia, joutuvat pakokauhun valtaan työläisten ensimmäisestä tappiosta tai puolittaisesta tappiosta, hermostuvat, ryntäilevät sinne sun tänne, vaikeroivat, karkaavat leiristä leiriin... kuten menshevikkimme ja eserrämme.

Ja asiain näin ollessa, hurjan ja kireän sodan aikana, jolloin historia asettaa päiväjärjestykseen kysymyksen satoja ja tuhansia vuosia vanhojen erioikeuksien säilymisestä tai häviämisestä, järkeillään enemmistöstä ja vähemmistöstä, puhtaasta demokratiasta, diktatuurin tarpeettomuudesta, riistäjän ja riistetyn tasa-arvoisuudesta!! Miten suunnattoman paljon tylsäjärkisyyttä ja poroporvarillisuutta siihen tarvitaankaan!

Mutta verrattain „rauhallisen” kapitalismin vuosikymmeninä, vuosina 1871—1914, opportunistia myötäileviin sosialistipuolueisiin on kasaantunut Augiaan tallien veroiset määrät poroporvarillisuutta, tylsyyttä ja luopuruutta...

* * *

Lukija lienee huomannut, että Kautsky edellä esitettyssä, hänen kirjastaan otetussa lainauksessa puhuu yleisen äänioikeuden loukkaamisesta (sulkeissa huomautettakoon, että hän sanoo tätä äänioikeutta mahtavan moraalisen auktoriteetin syväksi lähteeksi, kun taas Engels saman Pariisin Kommuunin ja saman diktatuurikysymyksen johdosta puhuu porvaristoa vastustavan aseistautuneen kansan auktoriteetista; hyvin kuvaavaa on vertailla poroporvarin ja vallankumousmiehen mielipiteitä „auktoiteetista”...).

Huomautettakoon, että äänioikeuden kieltäminen riistäjiltä on *puhtaasti venäläinen* kysymys eikä yleensä proletariaatin-diktatuuri-kysymys. Jos Kautsky olisi teeskentelemättä otsikoinut kirjasensa „Bolshevikkeja vastaan”, silloin tuo kirjasen nimi olisi vastannut sen sisältöä ja silloin Kautskylla olisi ollut oikeus puhua suoraan äänioikeudesta. Mutta Kautsky tahtoi esiintyä ennen kaikkea „teoreetikona”. Hän pani kirjasensa nimeksi „Proletariaatin diktatuuri” *yleensä*. Neuvostoista ja Venäjistä hän puhuu varsinaisesti vain kirjasensa toisessa osassa, sen 6. pykälästä alkaen. Ensimmäisessä osassa (josta olen tuon lainauksen ottanut) puhutaan *demokratiasta* ja *diktatuurista yleensä*. Alettuaan puhua äänioikeudesta Kautsky on *paljastanut itsensä* bolshevikkeja vastustavaksi väittelijäksi, joka *ei anna teorialle mitään arvoa*. Teoriassa, t.s. käsiteltäessä demokratian ja diktatuurin yleisiä (eikä kansallisesti erikoisia) luokkaperusteita, ei näet pidä puhua sen tapaisesta erikoiskysymyksestä kuin äänioikeudesta, vaan on puhuttava yleiskysymyksestä: voidaanko demokratia *säilyttää myös rikkaiden, myös riistäjien osalta* sinä historiallisena ajan jaksena, jolloin riistäjät kukistetaan ja heidän valtionsa tilalle tulee riistettyjen valtio?

Teoreetikko voi asettaa kysymyksen näin ja vain näin.

Meillä on esimerkkinä Kommuuni, me tunnemme kaikki marxilaisuuden perustanlaskijain päätelmät siitä ja sen johdosta. Tämän aineiston perusteella olen käsitellyt demokratia- ja diktatuurikysymystä esimerkiksi kirjasessani „Valtio ja vallankumous”, jonka olen kirjoittanut ennen Lokakuun kumousta. Äänioikeuden rajoittamisesta *en ole puhunut sanaakaan*. Ja nyt täytyy sanoa, että kysymys äänioikeuden rajoittamisesta on yksinomaan kansallinen eikä yleinen diktatuurikysymys. Äänioikeuden rajoittamiskysymystä on tarkasteltava tutkimalla niitä *erikoisia oloja*, joissa Venäjän vallankumous tapahtui, ja tämän vallankumouksen *omalaatuista* kehitystietä. Sen teemmekin tuonnempana esityksessämme. Mutta olisi virhe mennä etukäteen takuuseen siitä, että kaikki tai useimmat Euroopan tulevat proletaariset vallankumoukset johtavat varmasti porvariston äänioikeuden rajoittamiseen. Saattaa käydä niinkin. Sodan jälkeen ja Venäjän vallankumouksen antamien kokemusten jälkeen voi varmaan käydä niin, mutta *se ei ole pakollista* diktatuurin toteuttamiseksi, se ei ole

loogisen diktatuuri-käsitteen *välttämätön* tunnusmerkki, se ei ole diktatuurin *välttämätön* ehto historialliselta ja luokkakannalta ymmärrettynä.

Diktatuurin ehdottomana tunnusmerkinä, sen välttämättömänä ehtona on *väkivaltainen* riistäjien lannistaminen *luokkana* ja siis „puhtaan demokratian”, t.s. tasa-arvoisuuden ja vapauden, *loukkaaminen* tämän *luokan osalta*.

Näin ja vain näin voidaan kysymys asettaa teoreettisesti. Ja juuri sillä, ettei hän ole asettanut kysymystä näin, Kautsky on todistanut esiintyvän bolshevikkeja vastaan opportunistien ja porvariston sykofanttina eikä teoreetikona.

Missä maissa ja millaisten tämän tai tuon kapitalismin kansallisten erikoisuuksien yhteydessä tullaan käyttämään (yksinomaan tai pääasiallisesti) tätä tai tuota demokratian rajoitusta, rikkomista riistäjien suhteen, se riippuu tämän tai tuon kapitalismin, tämän tai tuon vallankumouksen kansallisista erikoisuuksista. Teoriassa kysymys on toisin, se on näin: onko proletariaatin diktatuuri mahdollista *loukkaamatta demokratiaa riistäjäluokan osalta*?

Juuri tämän teoreettisesti *ainoan* tärkeän ja olennaisen kysymyksen Kautsky on kiertänyt. Kautsky on esittänyt kaikenlaisia sitaatteja Marxin ja Engelsin teoksista, *muttei niitä*, mitkä koskevat tätä kysymystä ja mitkä olen edellä esittänyt.

Kautsky on jaaritellut jos mistä, kaikesta, mikä on otollista liberaaleille ja porvarillisille demokraateille, mikä ei poikkea heidän aatepiiristään, muttei ole puhunut pääasiasta, siitä, että proletariaatti ei voi voittaa *murtamatta* porvariston *vastarintaa*, *lannistamatta väkivalloin vastustajiaan*, ja että *demokratiaa ei ole tietenkään* siellä, missä on „väkivaltaista lannistamista”, missä ei ole „vapautta”.

Tätä Kautsky ei ole käsittänyt.

* * *

Siirtykäämme tarkastelemaan Venäjän vallankumouksen kokemuksia ja niitä edustajain Neuvostojen ja Perustavan kokouksen välisiä erimielisyyksiä, jotka johtivat Perustavan kokouksen hajottamiseen ja äänioikeuden riistämiseen porvaristolta.

NEUVOSTOT EIVÄT SAA MUUTTUA
VALTIOLAITOKSIKSI

Neuvostot ovat proletariaatin diktatuurin venäläinen muoto. Jos marxilainen teoreetikko, joka kirjoittaa proletariaatin diktatuuria käsittelevän teoksen, olisi todella tutkinut tuota ilmiötä (eikä toistelisi pikkuporvareiden valitusvirsiä diktatuuria vastaan, kuten Kautsky tekee kertailemalla menshevikkien melodioita), niin hän olisi määritellyt yleensä diktatuurin ja sitten käsitellyt sen erikoista, kansallista muotoa, Neuvostoja, arvostellut niitä eräänä proletariaatin diktatuurin muotona.

On ymmärrettävää, ettei Kautskylta voida odottaa mitään asiallista sen jälkeen, kun hän on „muokannut” liberaaliseksi Marxin diktatuurioppia. Mutta varsin kuvaavaa on se, miten hän on käsitellyt kysymystä, mitä ovat Neuvostot, ja kuinka hän on suoriutunut tuosta kysymyksestä.

Neuvostot loivat „proletariaatin organisaatiomuodon, joka oli kaikkikäsitävin (umfassendste), koska se käsitti kaikki palkkatyöläiset”, hän kirjoittaa muistellen, kuinka ne syntyivät vuonna 1905 (s. 31). Vuonna 1905 ne olivat vain paikallisia yhtymiä, vuonna 1917 niistä tuli yleisvenäläinen yhteenliittymä.

„Neuvostolaitoksella on jo nyt takanaan suuri ja maineikas historia”, Kautsky jatkaa. „Ja sen tulevaisuus on vieläkin suurempi eikä yksistään Venäjällä. Kaikkialla ilmenee, että niitä jättimäisiä voimia vastaan, joita finanssipääomalla on käytettävänä taloudellisessa ja poliittisessa suhteessa, proletariaatin entiset taloudellisen ja poliittisen taistelun menetelmät ovat riittämättömiä” (versagen; tämä saksankielinen sanonta on jonkin verran vahvempi kuin „riittämättömiä” ja hiukan heikompi kuin „voimattomia”). „Niistä ei pidä luopua, ne ovat edelleenkin tarpeellisia normaaliaikoina, mutta aika ajoin niiden eteen nousee sellaisia tehtäviä, joita ne eivät kykene täyttämään, sellaisia tehtäviä, jotka voidaan ratkaista menestyksellisesti vain yhdistämällä kaikki työväenluokan poliittiset ja taloudelliset voimakeinot” (32).

Edelleen hän järkeilee suurlakosta ja siitä, että „ammattiliittojen byrokratia”, joka on yhtä välttämätön kuin ammattiliitotkin, „ei kelpaa johtamaan sellaisia mahtavia joukko-taisteluja, jotka tulevat yhä tunnusomaisemmiksi ajalle”...

...„Näin ollen neuvostolaitos on aikamme tärkeimpiä ilmiöitä”, Kautsky sanoo lopuksi. „Se lupaa muodostua merkitykseltään ratkaisevaksi niissä pääoman ja työn välisissä ratkaisevissa suurtaisteluissa, joita kohti me kuljemme.

Mutta onko meillä oikeus vaatia Neuvostoilta vielä jotakin? Bolshevitit, jotka saivat vuoden 1917 marraskuun (uutta lukua, siis meidän ajanlaskumme mukaan lokakuun) vallankumouksen jälkeen yhdessä vasemmistolaisten sosialistivallankumouksellisten kanssa enemmistön Venäjän työläisten edustajain Neuvostoissa, ryhtyivät Perustavan kokouksen hajottamisen jälkeen tekemään Neuvostosta, joka oli siihen asti ollut yhden *luokan taistelujärjestö, valtiolaitosta*. He hävittivät demokratian, jonka Venäjän kansa oli taistellen hankkinut maaliskuun (uutta lukua, meidän ajanlaskumme mukaan helmikuun) vallankumouksessa. Sen mukaisesti bolshevikit ovat lakanneet nimittämästä itseään *socialidemokraateiksi*. He sanovat itseään *kommunisteiksi*" (s. 33, kursivointi Kautskyn).

Se, joka tuntee Venäjän menshevististä kirjallisuutta, huomaa heti, kuinka orjamaisesti Kautsky jäljentää Martovia, Axelrodia, Steiniä ja kumpp. Nimenomaan „orjamaisesti", sillä menshevikkien ennakkoluulojen eduksi Kautsky vääristelee tosiasioita suorastaan naurettavasti. Kautsky ei ole vaivautunut esim. kysymään tiedottajiltaan, sellaisilta kuin berliiniläiseltä Steiniltä tai tukholmalaiselta Axelrodilta, *milloin* heräsi kysymys bolshevikkien nimittämisestä kommunisteiksi ja Neuvostojen merkityksestä valtiolaitoksina. Jos Kautsky olisi vaikkapa vain tiedustellut tätä, hän ei olisi kirjoittanut rivejä, jotka herättävät naurua, sillä bolshevikit herättivät nämä mo'emmaat kysymykset *huhtikuussa 1917*, esim. minun „teeseissäni" huhtikuun 4 p:nä 1917, s.o. *kauan ennen* vuoden 1917 Lokakuun vallankumousta (puhumattakaan Perustavan kokouksen hajottamisesta, joka tapahtui tammikuun 5 p:nä 1918).

Mutta lainaamani Kautskyn päätelmä on *ytimenä* koko neuvostokysymyksessä. Asian ydin on nimittäin siinä, onko Neuvostojen pyrittävä muodostumaan valtiolaitoksiksi (vuoden 1917 huhtikuussa bolshevikit esittivät ohjelauseen „kaikki valta Neuvostoille" ja bolshevikkipuolueen konferenssissa samoin huhtikuussa 1917 bolshevikit julistivat, etteivät he tyydy porvarilliseen parlamentaariseen tasavaltaan, vaan vaativat Kommuunin tyyppistä tai Neuvostojen tyyppistä työläisten ja talonpoikain tasavaltaa) *vai* eikö Neuvostojen pidä pyrkiä siihen, eikö niiden ole otettava valtaa käsiinsä ja muodostuttava valtiolaitoksiksi, pitääkö niiden jäädä yhden „luokan" „taistelujärjestöiksi" (kuten Martov on sanonut kaunistellen teennäisen viattomalla toivomuksellaan sitä tosiasiaa, että Neuvostot olivat menshevikkien johtamina *välikappale*, jolla *työläiset alistettiin porvariston valtaan*).

Kautsky on toistanut orjamaisesti Martovin sanoja lainaillen *pätkiä* bolshevikkien ja menshevikkien teoreettisesta kiistasta ja sovitellut näitä pätkiä arvostelematta ja järjetömästi yleiseen teoriaan, koko Euroopan oloihin. Siitä on syntynyt sellaista sotkua, joka herättäisi homeerista naurua jokaisessa valveutuneessa venäläisessä työläisessä, jos hän tutustuisi edellä esitettyyn Kautskyn järkeilyyn.

Samanlaisella naurulla ottavat Kautskyn vastaan kaikki Euroopan työläiset (paitsi kourallista piintyneitä sosialisti-imperialisteja), kunhan teemme heille selväksi, mistä tässä on kysymys.

Kautsky on tehnyt Martoville karhunpalveluksen paisutamalla Martovin virheen tavattoman havainnollisesti järjettömyydeksi. Tosiaanakin, katsokaapa, mitä Kautsky on saanut aikaan.

Neuvostot käsittävät koko palkkatyöväestön. Taistelussa finanssipääomaa vastaan eivät proletariaatin taloudelliset ja poliittiset taistelun entiset menetelmät ole riittäviä. Neuvostoilla tulee olemaan suuri merkitys muuallakin kuin Venäjällä. Niillä tulee olemaan ratkaiseva merkitys työn ja pääoman välisissä ratkaisevissa suurtaisteluissa Euroopassa. Näin sanoo Kautsky.

Hyvä. Eivätköhän „pääoman ja työn väliset ratkaisevat taistelut” ratkaise sitä kysymystä, kumpi noista luokista valtaa valtiiovallan?

Ei sinne päinkään. Herra varjelkoon.

Neuvostojen, jotka käsittävät koko palkkatyöväestön, *ei pidä muodostua „ratkaisevissa” taisteluissa valtiolaitoksiksi!*

Entä mitä on valtio?

Valtio ei ole muuta kuin koneisto, jonka avulla toinen luokka sortaa toista luokkaa.

Siis sorrettu luokka, nykyajan yhteiskunnan kaikkien työtätekevien ja riistettyjen etujoukko pyrkiköön „pääoman ja työn välisiin ratkaiseviin taisteluihin”, *mutta älköön koskeko* siihen koneistoon, jonka avulla pääoma sortaa työtä! — *Älköön särkekö* tuota koneistoa! — *Älköön käyttäkö* kaikkikäsittävää järjestöään *riistäjien nujertamiseen!*

Suurenmoista, erinomaista, herra Kautsky! „Me” hyväksyimme luokkataistelun niin kuin kaikki liberaalit sen hyväksyvät, t.s. ilman porvariston kukistamista...

Juuri tässä käy ilmeiseksi Kautskyn täydellinen luopuminen niin marxilaisuudesta kuin sosialismistakin. Hän siirtyy todellisuudessa porvariston puolelle, joka on valmis sallimaan mitä tahansa, paitsi sortamansa luokan järjestöjen muuttamista valtiolaitoksiksi. Tässä Kautsky ei enää voi millään pelastaa asennettaan, joka on kaiken sovittelamista, kaikkien syvien ristiriitojen kuittaamista sanahelinällä.

Kautsky joko kiistää kokonaan valtiovallan siirtämisen työväenluokan käsiin tai pitää mahdollisena, että työväenluokka ottaa haltuunsa vanhan, porvarillisen valtiokoneiston, mutta hän ei millään muotoa salli sellaista, että työväenluokka murskaisi, särkisi tuon koneiston ja vaihtaisi sen uuteen, proletaariseen valtiokoneistoon. „Tulkittakoonpa” ja „selitettäköönpä” Kautskyn järkeilyä niin tai näin, kummassakin tapauksessa on ilmeistä luopuminen marxilaisuudesta ja siirtyminen porvariston puolelle.

Jo „Kommunistisessa manifestissa”, puhuessaan siitä, millaisen valtion voittanut työväenluokka tarvitsee, Marx kirjoitti: „valtio, s.o. hallitsevaksi luokaksi järjestynyt proletariaatti”¹⁰⁴. Nyt ilmestyy mies, joka väittää olevansa edelleenkin marxilainen ja sanoo, että proletariaatin, joka on kauttaaltaan järjestynyttä ja käy „ratkaisevaa taistelua” pääomaa vastaan, *ei pidä* tehdä luokkajärjestöstään valtiojärjestöä. Kautsky on osoittanut tässä, että hänellä on „taikauskoinen suhde valtioon”; tästä suhteesta Engels kirjoitti vuonna 1891, että se „on siirtynyt Saksassa porvariston ja jopa monien työläistenkin yleiseen tajuntaan”¹⁰⁵. Taistelkaa, työläiset, „suostuu” poroporvarimme (porvarikin „suostuu” siihen, koska työläiset taistelevat kuitenkin, ja on ajateltava vain sitä, miten voisi katkaista heidän säilänsä terän), taistelkaa, mutta *älkää uskaltako voittaa!* Älkää murskatko porvariston valtiokoneistoa, älkää asettako porvariston „valtiolaitoksen” tilalle proletariaatin „valtiolaitosta”!

Ken on tosissaan yhtynyt siihen marxilaiseen käsitykseen, että valtio ei ole muuta kuin koneisto, jonka avulla toinen luokka sortaa toista luokkaa, ken on hiukankin miettinyt tätä totuutta, hän ei voisi koskaan mennä puhumaan sellaisia järjettömyyksiä, että proletariaatin järjestöjen, jotka pystyvät voittamaan finanssipääoman, ei saa muuttua valtiolaitoksiksi. Juuri tässä kohdassa näyttäytyikin meille

pikkuporvari, jolle valtio „on sittenkin” jotain luokkien ulkottai yläpuolella olevaa. Miksi tosiaankin proletariaatin, „*yhden luokan*”, sallitaan käydä ratkaisevaa sotaa *pääomaa* vastaan, joka ei pidä valtansa alaisena ainoastaan proletariaattia, vaan koko kansaa, koko pikkuporvaristoa, koko talonpoikaistoa, mutta ei sallita proletariaatin, „*yhden luokan*”, tehdä järjestöstään valtiolaitosta? Siksi, että pikkuporvari *pelkää* luokkataistelua eikä vie sitä loppuun saakka, *tärkeimpään kohtaan asti*.

Kautsky on sotkeutunut kokonaan ja paljastanut itsensä lopullisesti. Huomatkaa: hän on itse tunnustanut, että Eurooppa kulkee työn ja pääoman välisiä ratkaisevia taisteluja kohti ja että proletariaatin taloudellisen ja poliittisen taistelun entiset menetelmät eivät enää riitä. Näihin menetelmiin hän juuri sisältyikin *porvarillisen* demokratian hyväksikäyttö. Siis?..

Kautsky ei ole uskaltanut ajatella loppuun asti, mitä siitä seuraa.

...Siis ainoastaan taantumuksellinen, työväenluokan vihollinen ja porvariston apuri, saattaa maalailta nykyään kuvia porvarillisen demokratian ihanuuksista ja jaaritella puhtaasta demokratiasta tuijottaen menneisyyteen, joka on jo aikansa elänyt. Porvarillinen demokratia *oli* edistykselistä keskiaikaan verrattuna, ja sitä oli käytettävä hyväksi. Mutta nykyään se *ei riitä* työväenluokalle. Nyt ei ole pidettävä silmämääränä menneisyyttä, vaan tulevaisuutta, porvarillisen demokratian muuttamista *proletaariseksi* demokratiaksi. Ja jos proletariaatin vallankumouksen valmistelu, proletaariarmeijan muodostaminen ja koulutus oli mahdollista (ja välttämätöntä) porvarillis-demokraattisen valtion *puitteissa*, niin nyt, kun asia on kehittynyt „ratkaiseviksi taisteluiksi”, proletariaatin pitäminen noissa *puitteissa* merkitsee proletariaatin asian pettämistä, luopu-ruutta.

Kautsky on joutunut erikoisen naurettavaan asemaan, sillä hän on toistanut Martovin todisteen *huomaamatta*, että Martovilla tuo todiste pohjaa *toiseen*, jota Kautskylla ei ole! Martov sanoo (ja Kautsky toistaa hänen perässään), ettei Venäjä ole vielä kypsä siirtymään sosialismiin, ja tästä luonnollisesti seuraa, että on vielä aikaista muuttaa Neuvostoja taisteluelimistä valtiolaitoksiksi (lue: on aika tehdä Neuvostoista menshevikkijohtajien avulla elimiä, joilla

työläiset *alistetaan* imperialistisen porvariston valtaan). Kautskyhan *ei voi* sanoa suoraan, ettei Eurooppa ole kypsä sosialismiin. Kautsky kirjoitti vuonna 1909, jolloin hän ei vielä ollut luopio, ettei nyt pidä pelätä vallankumouksen olevan *ennenaikaista* ja että se, joka tappion pelosta kieltäytyisi vallankumouksesta, olisi petturi. Kautsky ei tohdi lupaa *suoraan*. Ja tuloksena on sellaista järjettömyyttä, joka paljastaa lopullisesti pikkuporvarin typeryyden ja pelkuruuden: toisaalta Eurooppa on kypsä sosialismiin ja kulkee työn ja pääoman välisiä ratkaisevia taisteluja kohti, mutta toisaalta *taistelujärjestöä* (s.o. taistelussa syntyvää, kehittyvää ja lujittuvaa järjestöä), proletariaatin, sorrettujen etujoukon ja organisaattorin, sorrettujen johtajan järjestöä *ei saa* muuttaa valtiolaitokseksi!

* * *

Se ajatus, että Neuvostot ovat tarpeellisia taistelujärjestöinä, mutta niiden ei pidä muuttua valtiolaitoksiksi, on käytännöllisen politiikan kannalta vielä mittaamattoman paljon järjettömämpi kuin teorian kannalta. Rauhan aikanaikin, jolloin tilanne ei ole vallankumouksellinen, työläisten joukkotaistelu kapitalisteja vastaan, esimerkiksi suurlakko, aiheuttaa suunnatonta kiukkua kummallakin taholla, tavatonta taistelukiikkoa, porvariston ainaisia vetoamisia siihen, että se pysyy ja haluaa pysyä „isäntänä talossaan” y.m. Varsinkin vallankumouksen aikana, jolloin poliittinen elämä kuohuu kiihkeimmillään, Neuvostojen tapainen järjestö, joka käsittää *kaikkien* teollisuusalojen *kaikki* työläiset, sitten *kaikki* sotilaat ja koko työtätekevän ja köyhimmän maalaisväestön,—senlaatuinen järjestö joutuu itsestään, taistelun kulun ja tavallisen rynnäkö- ja vastarinta-„logiikan” pakottamana kiertämättä asettamaan kysymyksen *yrkästi*. Keskusta-asenteeseen, proletariaatin ja porvariston „sovittamiseen” pyrkiminen on tylsäjärkisyttä ja sellaiset yritykset menevät surkeasti myttyyn: niin kävi Martovin ja muiden menshevikkien saarnoille Venäjällä, samoin tulee ehdottomasti käymään myös Saksassa ja muissa maissa, jos Neuvostot pääsevät kehittymään vähänkin laajemmalti, jos ne ehtivät liittyä yhteen ja lujittua. Kun Neuvostoille sanotaan: taistelkaa, mutta älkää itse ottako haltuunne koko valtiovaltaa, älkää muuttuko valtiolaitok-

siksi, niin se merkitsee luokkien yhteistyön saarnaamista, proletariaatin ja porvariston välisen „sosiaalisen rauhan” saarnaamista. On naurettavaa ajatellakin, että moinen kanta voisi johtaa ankarassa taistelussa mihinkään muuhun kuin häpeälliseen vararikkoon. Kautskyn ikuisena kohtalona on istua kahdella tuolilla. Hän koettaa teeskennellä, ettei hän ole teoriassa missään kohdassa samaa mieltä kuin opportunistit, mutta *käytännössä* hän on itseasiassa heidän kanssaan samaa mieltä kaikessa, mikä on olennaista (t.s. kaikessa, mikä koskee vallankumousta).

PERUSTAVA KOKOUS JA NEUVOSTOTASAVALTA

Perustava kokous ja sen hajottaminen bolshevikkien toimesta on Kautskyn kirjasen pääsisältönä. Hän palaa yhtämittaa tähän kysymykseen. II Internationalen aatteellisen johtomiehen teoksessa viittaillaan yhtenäen, että bolshevikit „ovat hävittäneet demokratian” (ks. edellä erästä Kautskyn kirjasesta otettua lainausta). Asia on tosiaankin kiinnostava ja tärkeä, sillä porvarillisen ja proletaarisen demokratian suhde on nyt noussut vallankumouksen eteen *käytännössä*. Katsotaanpa, miten „marxilainen teoretikkomme” käsittelee tätä kysymystä.

Hän ottaa lainauksia „Perustavaa kokousta koskevista teeseistä”, jotka minä olen kirjoittanut ja jotka julkaistiin „Pravdassa” 26. XII. 1917. Parempaa todistetta siitä, että Kautsky on ryhtynyt vakavasti, asiakirjojen perusteella käsittelemään asiaa, ei luulisi voitavan odottaakaan. Mutta vilkaiskaapa, *miten* Kautsky siteeraa. Hän ei sano, että näitä teesejä oli 19, hän ei sano, että niissä oli asetettu kysymys, missä suhteessa olivat toisiinsa tavallinen porvarillinen tasavalta Perustavine kokouksineen ja Neuvostotasavalta, samoin kuin siitäkkin, *miten kehittyi* vallankumouksessamme Perustavan kokouksen ja proletariaatin diktatuurin loitoneminen toisistaan. Kautsky kiertää kaiken tämän ja vain ilmoittaa lukijalle, että „erittäin tärkeitä niistä (noista teeseistä) on kaksi”: ensiksikin se, että Perustavan kokouksen vaalien jälkeen, mutta ennen sen kokoontumista eserräpuolue jakautui kahtia (Kautsky ei hiiskahdakaan siitä, että tämä on viides teesi) ja toiseksi se, että Neuvostojen tasavalta on yleensä korkeamman

asteen demokratiaa kuin Perustava kokous (Kautsky jättää mainitsematta, että tämä on kolmas teesi).

Ja vain tästä kolmannelta teesistä Kautsky siteeraa kokonaisuena erään osan, nimittäin seuraavan väitteen:

„Neuvostojen tasavalta ei ole ainoastaan korkeampi-tyyppinen demokraattisten laitosten muoto (verrattuna *tavalliseen*, porvarilliseen tasavaltaan, jonka kruununa on Perustava kokous), vaan se on myös ainoa muoto, joka pystyy turvaamaan kivuttomimman * siirtymisen sosialismiin” (Kautsky on jättänyt pois sanan „tavallinen” ja teesin alkusanat: „porvarillisesta järjestelmästä sosialistiseen järjestelmään siirtymistä varten, proletariaatin diktatuuria varten”).

Siteerattuaan nämä sanat Kautsky huudahtaa tavottoman ivallisesti:

„Sääli vain, että tuohon johtopäätökseen tultiin vasta sitten, kun oli jouduttu vähemmistöksi Perustavassa kokouksessa. Aikaisemmin ei kukaan vaatinut sitä kiivaammin kuin Lenin.”

Kirjaimellisesti näin on sanottu Kautskyn kirjan 31. sivulla!

Tuohan on suorastaan kukkanen! Vain porvariston syko-fantti on saattanut kuvata asian noin valheellisesti saadaksesen lukijan siihen käsitykseen, että muka kaikki, mitä bolshevikit puhuvat korkeammantyyppisestä valtiosta, on keksintöä, joka on ilmestynyt maailmaan sen *jälkeen*, kun bolshevikit jäivät vähemmistöksi Perustavassa kokouksessa!! Noin halpamaisen valheen on saattanut lausua vain heittiö, joka on myynyt itsensä porvaristolle tai luottanut kaikessa P. Axelrodiin ja pitää salassa tiedottajiaan, mikä on aivan samaa.

Kaikki näet tietävät, että Venäjälle saavuttuani esitin heti ensimmäisenä päivänä, 4. IV. 1917, julkisesti teesini, joissa ilmoitin Kommuunin-tyyppisen valtion olevan paljoo parempi kuin porvarillinen parlamentaarinen tasavalta. Mai-

* Sivumennen mainittakoon, että tuota sanontaa „kivuttomin” siirtyminen Kautsky siteeraa moneen kertaan yrittäen nähtävästi ivailla. Mutta koska tuossa yrityksessä käytetään kelvottomia keinoja, niin muutamia sivuja etempänä Kautsky tekee vääreennyksen ja siteeraa vilpillisesti: „kivuton” siirtyminen! Moissilla keinoilla ei ole tietenkään vaikeata pistää vastustajan suuhun järjettömyyksiä. Vääreennys auttaa häntä myös kiertämään perustelun oleellisen sisällön: että kivuttomin siirtyminen sosialismiin on mahdollista vasta sitten, kun köyhällistö on kauttaaltaan järjestynyttä (Neuvostot) ja kun valtiovallan keskus (proletariaatti) avustaa tätä järjestymistä.

nitsin siitä sittemmin *monta kertaa* painetussa sanassa, esimerkiksi poliittisia puolueita koskevassa kirjasessa, joka käännettiin englanniksi ¹⁰⁶ ja ilmestyi Amerikassa newyorkilaisessa „Evening Post” lehdessä ¹⁰⁷ tammikuussa 1918. Eikä siinä kaikki. Huhtikuun lopulla vuonna 1917 bolshevikki-puolueen konferenssi hyväksyi päätöslauselman, että proletaarien ja talonpoikain tasavalta on porvarillista parlamentaarista tasavaltaa korkeampi muoto, että puolueemme ei tyydy viimeksi mainittuun ja että puolueen ohjelmaa on vastaavasti muutettava.

Miksi on kaiken tämän jälkeen sanottava Kautskyn menettelyä, kun hän uskottelee saksalaisille lukijoille, että minä muka olin vaatinut kiivaasti Perustavan kokouksen koollekutsumista ja rupesin „väheksymään” Perustavan kokouksen arvoa ja kunniaa vasta sitten, kun bolshevikit jäivät siellä vähemmistöksi? Millä voidaan puolustella tuollaista menettelyä? * Silläkö, ettei Kautsky tiennyt tosiasioita? Mutta miksi hän sitten ryhtyi kirjoittelemaan niistä? taikka miksei hän sanonut rehellisesti, että minä, Kautsky, kirjoittelen menshevikeiltä Steiniltä, P. Axelrodilta ja kumpp. saamieni tietojen pohjalla? Kautsky tahtoo objektiivisuuteen vetoamalla salata sen, että hän esiintyy tapioistaan katkeroituneiden menshevikkien apurina.

Kaikki tämä on kuitenkin vasta alkua. Loppu on vieläkin karkeampaa.

Olettakaamme, että Kautsky ei ole tahtonut tai ei ole voinut (??) saada tiedottajiltaan käännöksiä bolshevikkien päätöslauselmista ja julkilausumista siitä kysymyksestä, tyydyttääkö näitä porvarillinen parlamentaarinen demokraattinen tasavalta. Olettakaamme niinkin, vaikka se ei olekaan uskottavaa. Mutta Kautskyhan *mainitsee suoraan* kirjasensa 30. sivulla vuoden 1917 joulukuun 26 päivän teeseistäni.

Tunteeko Kautsky nämä teesit kokonaisuudessaan vai tietääkö hän niistä vain sen, minkä Steinin, Axelrodit ja kumpp. ovat hänelle kääntäneet? Kautsky siteeraa *kolmatta* teesiä, joka koskee sitä *peruskysymystä*, käsittävätkö bolshevikit *ennen* Perustavan kokouksen vaaleja ja sanoivatko he *kansalle*, että Neuvostotasavalta on porvarillista

* Muuten huomautettakoon, että tuontapaista menshevikkien valhetta on Kautskyn kirjasessa hyvin paljon! Se on kiukustuneen menshevikin häväistyskirjoitus.

tasavaltaa korkeampi muoto. *Mutta Kautsky ei mainitse mitään 2. teesistä.*

Toinen teesi kuuluu näin:

„Esittäessään vaatimuksen Perustavan kokouksen koollekutsumisesta vallankumoukselliset sosialidemokraatit ovat aivan vuoden 1917 vallankumouksen alusta lähtien *korostaneet moneen kertaan* sitä, että *Neuvostojen tasavalta on korkeampi demokratismin muoto kuin tavallinen porvarillinen tasavalta Perustavine kokouksineen*” (kursivointi minun).

Leimatakseen bolshevikit periaatteettomiksi ihmisiksi, „vallankumouksellisiksi opportunisteiksi” (Kautsky käyttää tätä sanontaa jossakin kohdassa kirjassaan, en vain muista, missä yhteydessä), herra Kautsky on *salannut saksalaisilta lukijoilta*, että teeseissä viitataan suoranaisesti „*moninkertaisiin*” lausuntoihin!

Sellaisia ovat nuo pikkumaiset, vähäpätöiset ja halveksittavat keinot, joita herra Kautsky käyntelee. Hän on sillä tavoin kiertänyt *teoreettisen* kysymyksen.

Pitääkö paikkansa vai ei, että porvarillis-demokraattinen parlamentaarinen tasavalta on *alemmalla tasolla* kuin Kommuunin tai Neuvostojen tyyppinen tasavalta? Siinä on asian ydin, ja sen Kautsky on kiertänyt. Kautsky on „unohtanut” kaiken sen, mitä Marx on esittänyt analysoidessaan Pariisin Kommuunia. Hän on „unohtanut” myös kirjeen, jonka Engels kirjoitti Bebelille 28. III. 1875 ja jossa on erikoisen havainnollisesti ja ymmärrettävästi ilmaistu sama Marxin ajatus: „Kommuuni ei ollut enää valtio sanan varsinaisessa merkityksessä.”

Siinä teille II Internationalen huomattavin teoretikko, joka erikoisesti „Proletariaatin diktatuuria” käsittelevässä kirjassaan, puhuessaan erikoisesti Venäjistä, missä on avoimesti ja moneen kertaan asetettu kysymys porvarillis-demokraattista tasavaltaa korkeammasta valtion muodosta, salaa tämän kysymyksen. Eikö tämä ole *todellisuudessa* samaa kuin siirtyminen porvariston puolelle?

(Huomautamme sulkeissa, että Kautsky seuraa tässäkin Venäjän menshevikien jälkiä. Heillä on vaikka kuinka paljon väkeä, joka tietää „kaikki sitaatit” Marxin ja Engelsin teoksista, mutta yksikään menshevikki ei ole yrittänyt *kertaakaan* vuoden 1917 huhti- ja lokakuun välisenä eikä vuoden 1917 lokakuun ja vuoden 1918 lokakuun välisenä

aikana eritellä Kommuunin-tyyppistä valtiota koskevaa kysymystä. Plehanov on samoin kiertänyt tämän kysymyksen. *Nähtävästi ei auttanut muu kuin olla vaihi.*)

On itsestään selvää, että Perustavan kokouksen hajottamisesta keskusteleminen sellaisten ihmisten kanssa, jotka sanovat itseään sosialisteiksi ja marxilaisiksi, mutta todellisuudessa pitävät porvariston puolta *tärkeimmässä* kysymyksessä, kysymyksessä Kommuunin-tyyppisestä valtiosta, merkitsisi samaa kuin heittää helmiä sikojen eteen. Riittää, kun tämän kirjasen liitteenä julkaistaan Perustavaa kokousta käsittelevät teesini kokonaan. Niistä lukija huomaa, että kysymys asetettiin 26. XII. 1917 sekä teoreettisesti ja historiallisesti että käytännöllisen politiikan kannalta.

Joskin Kautsky on teoretikkona luopunut täydellisesti marxilaisuudesta, niin olisihan hän voinut historioitsijana tarkastella Neuvostojen taistelua Perustavaa kokousta vastaan. Kautskyn monien teosten perusteella tiedämme, että *aikaisemmin* hän *osasi* olla marxilainen historioitsija, että *nämä* hänen teoksensa jäävät pysyvästi proletariaatin omaisuudeksi hänen myöhäisemmästä luopuruudestaan huolimatta. Mutta tässä kysymyksessä Kautsky historioitsijanakin *poikkeaa* totuudesta, hyljeksii *yleisesti tunnettuja* tosiasioita ja menettelee sykofantin tavoin. Hänen *tekee mieli* kuvata bolshevikit periaatteettomiksi, ja hän kertoo, miten bolshevikit yrittivät ensin *lievittää* Perustavan kokouksen kanssa syntynyttä selkkausta, ennen kuin tuo kokous hajotettiin. Siinä ei ole kerrassaan mitään sopimatonta eikä meillä ole syytä kieltää sitä; painatan teesini kokonaisuudessaan, ja niissä on sanottu selväkin selvemmin: herrat, horjuvat pikkuporvarit, jotka olette pesiytyneet Perustavaan kokoukseen, joko tyytykää proletariaatin diktatuuriin, tai me voitamme teidät „vallankumouksellista tietä” (18. ja 19. teesi).

Niin on tosi vallankumouksellinen proletariaatti aina menetellyt ja on aina menettelevä horjuvaa pikkuporvaristoa kohtaan.

Kautsky on Perustavaa kokousta koskevassa kysymyksessä muodollisella kannalla. Teeseissäni olen sanonut selvästi ja moneen kertaan, että vallankumouksen edut ovat korkeammalla kuin Perustavan kokouksen muodolliset oikeudet (ks. 16. ja 17. teesiä). Muodollisen demokraattinen

katsantokanta onkin *porvarillisen* demokraatin kanta, joka ei tunnusta, että proletariaatin ja proletaarisen luokkataistelun etu on asetettava muuta korkeammalle. Historioitsijana Kautsky ei voisi olla tunnustamatta, että porvarilliset parlamentit ovat yhden tai toisen luokan elimiä. Mutta nyt Kautskylle on tarpeellista (iljettävässä vallankumouksesta luopumisen tarkoituksessa) unohtaa marxilaisuus, ja siksi Kautsky *ei asetakaan kysymystä*, minkä luokan elin Perustava kokous oli Venäjällä. Kautsky ei analysoi konkreettista tilannetta eikä halua nähdä tosiasioita, hän ei virka saksalaisille lukijoille sanaakaan siitä, että teeseissä ei ainoastaan ole valaistu porvarillisen demokratian rajoittuneisuutta teoreettisesti (teesit №№ 1—3), eikä ainoastaan ole esitetty niitä konkreettisia oloja, jotka vaikuttivat ratkaisevasti siihen, etteivät lokakuun puolivälissä vuonna 1917 julkaistut puolueiden ehdokaslistat vastanneet todellisuutta vuoden 1917 joulukuussa (teesit №№ 4—6), vaan niissä on esitetty myös *luokkataistelun ja kansalaissodan historia* vuoden 1917 loka- ja joulukuun väliseltä ajalta (teesit №№ 7—15). Tästä konkreettisesta historiasta teimme sen johtopäätöksen (teesi № 14), että ohjelause „Kaikki valta Perustavalle kokoukselle” oli muuttunut *todellisuudessa* kadettien ja kaledinilaisten sekä heidän apuriensa ohjelauseeksi.

Historioitsija Kautsky ei huomaa sitä. Historioitsija Kautsky ei ole milloinkaan kuullut, että yleisen äänioikeuden tuloksena saadaan toisinaan pikkuporvarillisia ja toisinaan taantumuksellisia ja vastavallankumouksellisia parlamentteja. Marxilainen historioitsija Kautsky ei ole kuullut, että vaalien suoritustapa, demokratian muoto on eri asia kuin noiden laitosten luokkasisältö. Teeseissäni tämä Perustavan kokouksen luokkasisältöä koskeva kysymys on asetettu suoraan ja myös ratkaistu. Kenties ratkaisuni on virheellinen. Meistä ei olisi mikään sen suotavampaa kuin sivullisen esittämä analyysimme marxilainen arvostelu. Sen sijaan että Kautsky kirjoittelee aivan typeriä fraaseja (niitä Kautskylla on runsaasti), joissa väitetään jonkun muka estävän arvostelemasta bolshevismia, hänen olisi pitänyt ryhtyä tällaiseen arvosteluun. Mutta siinäpä se juttu onkin, että hänen kirjassaan ei ole arvostelua. Hän *ei* edes *asetakaan kysymystä* toisaalta Neuvostojen ja toisaalta Perustavan kokouksen luokkakantaisesta analysoinnista. Senpä vuoksi *ei voidakaan* kiistellä ja väitellä Kautskyn kanssa,

vaan joudutaan vain *osoittamaan* lukijalle, miksi Kautskya ei voida sanoa muuksi kuin luopioksi.

Neuvostojen ja Perustavan kokouksen loittonemisella toisistaan on oma historiansa, jota ei voine sivuuttaa sellaiseenkaan historioitsija, joka ei ole luokkataistelun kannalla. Kautsky ei ole halunnut *kajota* tähän tosiasialliseenkaan historiaan. Kautsky on salannut saksalaisilta lukijoilta sen yleisesti tunnetun tosiasian (minkä nykyään vain piintyneet menshevikit pitävät salassa), että jo menshevikkienkin herruuden aikana, t.s. vuoden 1917 helmikuun lopusta loka-kuuhun, Neuvostot loittonivat „yleisvaltiolisista” (s.o. porvarillisista) laitoksista. Kautsky on oikeastaan proletariaatin ja porvariston välisen sovun, sovinnonhieronnan ja yhteistyön kannalla; tämä on Kautskyn todellinen katsantokanta, josta todistuksena on koko hänen kirjassensa, vaikka hän sen kuinka kieltäisi. Ei olisi pitänyt hajottaa Perustavaa kokousta — se merkitsee: ei olisi pitänyt viedä päätökseen taistelua porvaristoa vastaan, ei olisi pitänyt kukistaa porvaristoa, proletariaatin olisi pitänyt sopia sen kanssa.

Miksi sitten Kautsky on vaiti siitä, että menshevikit ajoivat tuota vähemmän kunnioitettavaa asiaa vuoden 1917 helmikuusta lokakuuhun saamatta mitään aikaan? Jos porvariston ja proletariaatin sovittaminen oli mahdollista, niin minkähän vuoksi menshevikkien aikana sovinnosta ei tullut mitään, porvaristo pysyttäytyi syrjässä Neuvostoista, Neuvostoja nimitettiin (*menshevikkien taholla*) „vallankumoukselliseksi demokratiaksi”, mutta porvaristoa „sensus-aineksiksi”?

Kautsky on salannut saksalaisilta lukijoiltaan, että juuri menshevikit herruutensa „aikakaudella” (helmi—lokakuussa 1917) nimittivät Neuvostoja vallankumoukselliseksi demokratiaksi ja *siten* tunnustivat ne kaikkia muita laitoksia paremmiksi. Vain salaamalla tuon tosiasian historioitsija Kautsky on voinut esittää asiat niin, ettei Neuvostojen ja porvariston loittonemisella toisistaan olekaan historiaansa, että tuo loittoneminen tapahtui kerralla, yhtäkkiä ja aiheettomasti, bolshevikkien huonon käyttäytymisen takia. Mutta todellisuudessa *enemmän kuin puolen vuoden kokemus* (vallankumouksessa puoli vuotta on tavattoman pitkä aika), minkä antoi menshevikkien sovittelupolitiikka, yritykset sovittaa proletariaatti ja porvaristo keskenään, saikin kansan vakuuttumaan moisten yritysten

hyödyttömyydestä ja vieroitti proletariaatin menshevi-keistä.

Kautsky tunnustaa Neuvostot proletariaatin mainioksi taistelujärjestyksi, jolla on suuri tulevaisuus. Koska näin on, niin Kautskyn asenne on yhtä kestämaton kuin korttitalo tai pikkuporvarin unelma proletariaatin ja porvariston välisen ankaran taistelun välttämiseksi. Koko vallankumous on näet yhtämittaista ja lisäksi hurjaa taistelua, ja proletariaatti on *kaikkien* sorrettujen edelläkävijäluokka, kaikkien sorrettujen kaikkinaisten vapauspyrkimysten yhdistäjä ja keskiö. On luonnollista, että sorrettujen joukkojen taistelu-eliminä Neuvostot ovat kuvastaneet ja ilmentäneet noiden joukkojen mielialaa ja mielipidemuutoksia verrattomasti nopeammin, täydellisemmin ja oikeammin kuin mitkään muut laitokset (tämä on muun muassa eräänä syynä siihen, miksi neuvostodemokratia on korkeammantyyppistä demokratiaa).

Neuvostot ehtivät vuoden 1917 helmikuun 28. päivän (vanhaa lukua) ja lokakuun 25. päivän välisenä aikana kutsua koolle *kaksi* yleisvenäläistä edustajakokousta, joissa oli edustettuna Venäjän väestön valtaenemmistö — kaikki työläiset ja sotamiehet, seitsemän tai kahdeksan kymmenesosaa talonpoikaistosta —, ja lisäksi monia paikallisia, ujestien, kaupunkien, kuvernementtien ja alueiden edustajakouksia. Porvaristo ei ehtinyt samana aikana kutsua koolle ainoatakaan edustuslaitosta, joka olisi edustanut kansan enemmistöä (paitsi ilmeisen keinotekoista, pilkalla järjestettyä „Demokraattista neuvottelukokousta”, joka herätti suuttumusta proletariaatissa). Perustavassa kokouksessa heijastui *sama* joukkojen mieliala, *sama* poliittinen ryhmitys kuin Neuvostojen ensimmäisessä (kesäkuussa pidetyssä) yleisvenäläisessä edustajakokouksessa. Ennen Perustavan kokouksen kokoontumista (tammikuussa 1918) pidettiin Neuvostojen toinen (lokakuussa 1917) ja kolmas (tammi-kuussa 1918) edustajakokous, ja kumpikin niistä *osoitti päi-vänselvästi*, että joukot olivat vasemmistuneet, vallankumouksellistuneet, kääntäneet selkensä menshevikeille ja eserrille, siirtyneet bolshevikkien puolelle, *siis* luopuneet pikkuporvarillisesta johdosta, niistä harhakuvitelmistä, että porvariston kanssa voitaisiin päästä sovintoon, ja alkaneet kannattaa proletaarista vallankumoustaistelua porvariston kukistamiseksi.

Siis yksistään jo Neuvostojen *ulkoinen kehityskulku* osoittaa Perustavan kokouksen *taantumuksellisuuden* ja sen hajottamisen välttämättömyyden. Mutta Kautsky pitää lujasti kiinni „tunnuksestaan”: tuhoutukoon vallankumous, saakoon porvaristo voiton proletariaatista, kunhan vain „puhdas demokratia” kukoistaa! Fiat justitia, pereat mundus!*

Tässä lyhyt yhteenveto Neuvostojen yleisvenäläisistä edustajakokouksista Venäjän vallankumouksen historiassa:

Neuvostojen yleisvenäläiset edustajakokoukset	Edustajien lukumäärä	Niistä bolshevikkeja	Bolshevikkien %-määrä
1:nen (3. VI. 1917)	790	103	13%
2:nen (25. X. 1917)	675	343	51%
3:s (10. I. 1918)	710	434	61%
4:s (14. II. 1918)	1.232	795	64%
5:s (4. VII. 1918)	1.164	773	66%

Ei tarvitse muuta kuin vilkaista näitä numeroita, jotta ymmärretään, miksi Perustavan kokouksen puolustelut ja puheet (sentapaiset kuin Kautskyn puheet) siitä, ettei bolsheveikeilla muka ole väestön enemmistöä takanaan, herättävät meillä vain naurua.

NEUVOSTOTASAVALLAN PERUSTUSLAKI

Kuten olen jo huomauttanut, ei äänioikeuden kieltäminen porvaristolta ole proletariaatin diktatuurin välttämättömiä ja ehdottomia tunnusmerkkejä. Venäjälläkään eivät bolshevikit, jotka esittivät jo kauan ennen Lokakuuta ohjelauseksi tällaisen diktatuurin, puhuneet etukäteen äänioikeuden kieltämisestä riistäjiltä. *Tämä* diktatuurin elimellinen osa ei ilmestynyt päivänvaloon minkään puolueen „suunnittelemana”, vaan se *kasvoi* itsestään taistelussa. Historioitsija Kautsky ei ole tietenkään huomannut sitä. Hän ei ole ymmärtänyt, että jo silloin kun menshevikit (jotka hieroivat sovintoa porvariston kanssa) olivat vallitsevina Neuvostoissa, porvaristo itse sanoutui irti Neuvostoista, boikotoi niitä, asettui niitä vastaan ja juonitteli niitä vastaan. Neuvostot syntyivät ilman mitään perustuslakia ja toimivat ilman mitään perustuslakia *toista vuotta* (vuoden 1917

* — tapahtukoon oikeus, vaikka maailma menisi nurin! *Toim.*

keväästä vuoden 1918 kesään asti). Porvariston kiukku sorrettujen itsenäistä ja kaikkivoipaa (tai kaikkikäsitteävää) järjestöä kohtaan, porvariston Neuvostoja vastaan käymä taistelu, mikä lisäksi oli mitä häikäilemättömintä, itsekkäintä ja iljettävintä sekä vihdoinkin porvariston (kadeteista oikeistoeserriin, Miljukovista Kerenskiin asti) ilmeinen osallistuminen Kornilovin kapinaliikkeeseen¹⁰⁸ — kaikki tämä *valmisteli* porvariston muodollista erottamista Neuvostoista.

Kautsky on kyllä kuullut Kornilovin kapinasta, mutta hän sylkee ylimielisesti historiallisille tosiasioille sekä taistelun kululle ja taistelumuodoille, jotka määräävät diktatuurin *muodot*: tosiaan, mitä tekemistä tässä on tosiasioilla, koska kysymyksessä on „puhdas” demokratia? Senpä vuoksi siihen „arvosteluun”, jonka tulen Kautsky kohdistaa porvariston äänioikeuden kieltämistä vastaan, sisältyykin selaista... äitelää naiiviutta, mikä lapsen suusta kuultuna olisi herttaista, mutta herättää vastenmielisyyttä, kun kuullaan sellaista henkilöltä, jota ei ole vielä virallisesti julistettu vähäjärkiseksi.

... „Jos kapitalistit jäisivät yleisen äänioikeuden vallitessa mitättömäksi vähemmistöksi, niin he pikemminkin alistuisivat kohtaloonsa” (33)... Herttaista, eikö totta? Viisas Kautsky on monta kertaa tavannut historiassa ja muutenkin tuntee mainiosti elävästä elämästä tekemiensä huomioiden perusteella sellaisia tilanherroja ja kapitalisteja, jotka alistuvat sorrettujen enemmistön tahtoon. Viisas Kautsky on jyrkästi „opposition” kannalla, t.s. parlamentin sisällä käytävän taistelun kannalla. Hän myös kirjoittaa kirjaimellisesti niin: „oppositio” (s. 34 ja monilla muilla sivuilla).

Oo, oppinut historioitsija ja poliitikko! Teille ei olisi haitaksi tietää, että „oppositio” on rauhanomaisen ja vain parlamentaarisen taistelun käsite, t.s. sen ajan mukainen käsite, jolloin ei ole vallankumouksellista tilannetta, *ei ole vallankumousta*. Vallankumouksessa on kysymys armottomasta vihollisesta kansalaissodassa — tätä tosiasiaa eivät voi muuttaa mitkään pikkuporvarin taantumukselliset valitusvirret, pikkuporvarin, joka pelkää sellaista sotaa niin kuin Kautsky sitä pelkää. Olisi koomillista tarkastella armottoman kansalaissodan kysymyksiä „opposition” kannalta silloin, kun porvaristo turvautuu jos minkälaisiin rikoksiin —

versailleslaiset ja heidän lehmäkauppansa Bismarckin kanssa ovat esimerkki, mikä sanoo jotain jokaiselle, joka ei suhtaudu historiaan Gogolin Petrushkan¹⁰⁹ tavoin —, kun porvaristo kutsuu avukseen ulkovaltoja ja punoo niiden kanssa juonia vallankumousta vastaan. Vallankumouksellisen proletariaatin olisi „sotkuneuvos” Kautskyn tapaan pantava yömyssy päähänsä ja pidettävä porvaristoa legaalisenä „oppositiona”, vaikka se järjesteeleee Dutovin, Krasnovin ja tshekkien vastavallankumouksellisia kapinoita ja maksaa miljoonia sabotaasin harjoittajille. Oo, miten syvämielteistä!

Kautskya kiinnostaa asiassa yksinomaan muodollinen lainopillinen puoli, joten lukiessamme hänen järkeilyjään Neuvostotasavallan perustuslaista, tahtomattakin muistuvat mieleen Bebelin sanat: lakimiehet ovat läpeensä taantumuksellista väkeä. „Todellisuudessa ei kapitalisteja yksinään saa tehdä oikeudettomiksi”, Kautsky kirjoittaa. „Mikä kapitalisti on juridisessa mielessä? Omistajako? Sellaisessakin taloudellisessa suhteessa pitkälle edistyneessä maassa kuin Saksassa, jossa proletariaatti on niin suuri-lukuinen, Neuvostotasavallan perustaminen saattaisi suuria joukkoja poliittisesti oikeudettomaan asemaan. Elinkeinoammattia harjoittavien ja heidän perheenjäsentensä lukumäärä oli vuonna 1907 Saksan keisarikunnassa kolmessa suuressa ryhmässä — maatalous, teollisuus ja kauppa — toimihenkilöiden ja palkkatyöläisten osalta lähes 35 miljoonaa ja itsenäisten osalta 17 miljoonaa. Siis puolueella voi aivan hyvin olla enemmistö palkkatyöläisten keskuudessa, mutta vähemmistö koko väestöstä” (s. 33).

Siinä eräs näyte Kautskyn järkeilystä. Eikö se olekin porvarin vastavallankumouksellista voivotusta? Miksi te, herra Kautsky, olette laskenut kaikki „itsenäiset” oikeudettomiksi, vaikka tiedätte mainiosti, että Venäjän talonpoikaiston valtaenemmistö ei käytä palkkatyöläisiä eikä siis menetä oikeuksiaan? Eikö tämä tällainen ole vääristelyä?

Miksi te, oppinut taloustieteilijä, ette ole esittänyt hyvin tuntemianne ja samoissa vuoden 1907 saksalaisissa tilastoissa esiintyviä tietoja palkkatyön käytöstä maataloudessa eri talousryhmittäin? Miksi ette ole esittänyt Saksan työläisille, kirjასenne lukijoille, näitä tietoja, joista kävisi selville, *minkä verran on riistäjiä*, kuinka vähän on

riistäjiä koko „maalaisiäntien” luvusta saksalaisten tilastojen mukaan?

Siksi, että luopuruutenne on tehnyt teistä tavallisen porvaristoa palvelevan sykofantin.

Kapitalisti on näettekös epämääräinen lainopillinen käsite, ja Kautsky nuijii useilla sivuilla Neuvostotasavallan perustuslain „mielivaltaisuutta”. Tämä „totinen tiedemies” sallii Englannin porvariston laatia ja muokata uutta (keski-aikaan verrattuna uutta) porvarillista perustuslakia satoja vuosia, mutta meille, Venäjän työläisille ja talonpojille, tämä lakeijamaisen tieteen edustaja ei anna aikaa. Meiltä hän vaatii prikulleen viimeisteltyä perustuslakia, jonka on oltava valmis muutamassa kuukaudessa...

... „Mielivaltaisuutta”! Ajatelkaas, kuinka mahdottoman paljon mitä iljettävintä porvariston pökkurointia, mitä tylsintä pedanttisuutta ilmeneekään *tuollaisessa* moitteessa. Oo, porvarilliset liberaalit ja herra Kautsky eivät näe mitään „mielivaltaisuutta” siinä, että kapitalistimaiden läpeensä porvarilliset ja enimmältä osaltaan taantumukselliset lakimiehet ovat vuosisatojen tai vuosikymmenien kuluessa laatineet mitä yksityiskohtaisimpia sääntöjä, kirjoittaneet kymmeniä ja satoja nidoksia lakeja ja lainselityksiä, jotka *ahdistavat* työmiestä, sitovat *köyhän* käsistään ja jaloistaan, asettavat tuhansia koukkuja ja esteitä jokaiselle tavalliselle työtätekevälle rahvaanmiehelle! Siinä suhteessa on kaikki „paikallaan” ja „laillista”! Siinä suhteessa on kaikki harkittua ja kirjoihin on pantu kaikki, millä köyhä saadaan „puristetuksi kuiviin”. Sitä varten on tuhansia porvariston asianajajia ja virkamiehiä (niistä Kautsky on visusti vaiti, kaiketi juuri sen tähden, että Marx piti tavattoman tärkeänä virkamieskoneiston murskaamisesta...) — asianajajia ja virkamiehiä, jotka osaavat tulkita lakeja niin, ettei työläinen eikä keskivarakas talonpoika pysty koskaan murtautumaan noiden lakien piikkilankaesteiden läpi. Se ei ole porvariston „mielivaltaa”, se ei ole voitonhimoisten ja saastaisten, kansan verta juoneiden riistäjien diktatuuria, ei sinne päinkään. Se on „puhdasta demokratiaa”, joka käy päivä päivältä yhä puhtaammaksi.

Mutta kun työtätekevät ja riistetyt luokat, jotka imperiaalistinen sota erotti rajantakaisista veljistään, ovat muodostaneet ensi kerran historiassa *omat* Neuvostonsa, kutsuneet valtiolliseen rakennustyöhön *ne joukot*, joita porvaristo

sorti, nöyryytti ja pimitti, ja ryhtyneet *itse* rakentamaan *uutta*, proletaarista valtiota, ryhtyneet raivoisan taistelun tuoksinassa, kansalaissodan riehuessa *hahmottelemaan* valtion perussäädöksiä *ilman riistäjiä*, niin kaikki porvarisheittiöt, koko verenimijäin koplakunta ovat alkaneet myötäveisaajansa Kautskyn kanssa kirkua „mielivallasta”! Todelakin, pystyisivätkö nuo moukat, työläiset ja talonpojat, tuo roskaväki, tulkitsemaan lakejaan? Mistäpä heillä olisi oikeudentuntoa, noilla tavallisilla työtätekevilla, jotka eivät ota vaaria oppineiden asianajajain, porvarikirjailijain, Kautsky'en ja vanhojen viisaiden virkamiesten neuvoista?

Herra Kautsky lainaa 28. IV. 1918 pitämästäni puheesta sanat: „„Joukot määräävät itse vaaliajat ja vaalijärjestyksen”... Ja „puhdas demokraatti” Kautsky päättelee:

...„Asianlaita on siis nähtävästi siten, että jokainen valitsijain kokous määrää vaalijärjestyksen oman mielensä mukaisesti. Mielivaltaisuus ja mahdollisuus selviytyä proletariaatin omassa keskuudessa olevista haitallisista oppositioaineksista olisi siis tällä tavoin saatettu huippuunsa” (s. 37).

Eroaako tämä mitenkään kapitalistien palkkaaman mustentuhrijan tekeleistä, joissa puhataan, että joukko muka sortaa lakon yhteydessä „työnhaluisia” ahkeria työläisiä? Miksi se *ei* ole mielivaltaa, kun virkamiehistö ja *porvaristo* määräävät vaalijärjestyksen „puhtaan” porvarillisen demokratian vallitessa? Minkä vuoksi *joukoilla, jotka ovat nousseet taisteluun* vuosisataisia riistäjiään vastaan, joukoilla, joita tämä vimmuttu taistelu valistaa ja karkaisee, olisi vähemmän oikeudentuntoa kuin *kourallisella* virkamiehiä, sivistyneistöä, asianajajia, jotka ovat kasvaneet *porvarillisten* ennakkoluulojen vallassa?

Kautsky on tosi sosialisti, älkää rohjetko epäillä tämän mitä kunnianarvoisimman perheenisän, tämän mitä rehellisimmän kansalaisen vilpittömyyttä. Hän on palavasti ja vakaumuksellisesti työläisten voiton, proletariaatin vallankumouksen kannalla. Hän tahtoi vain, että makeilevat pikkuporvarilliset älyniekat ja yömyssypäiset poroporvarit laatisivat *ensin, ennen* joukkojen liikehtimistä, *ennen* niiden raivoisaa taistelua riistäjiään vastaan ja ehdottomasti *ilman* kansalaissotaa maltilliset ja täsmälliset *vallankumouksen kehityksen säännöt*...

Syvän siveellisen suuttumuksen vallassa tämä korkeasti oppinut Judushka Golovlevimme¹¹⁰ kertoo Saksan työläisille, että 14. VI. 1918 Neuvostojen Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea päätti erottaa Neuvostoista oikeistoeserrä- ja menshevikkipuolueiden edustajat. „Tämä toimenpide ei ole suunnattu keitään tiettyjä henkilöitä vastaan, jotka olisivat syyllistyneet joihinkin rangaistaviin tekoihin...” kirjoittaa Judushka Kautsky hehkuen pyhää suuttumusta. „Neuvostotasavallan perustuslaissa ei ole sanaakaan edustajien — Neuvostojen jäsenien — koskemattomuudesta. Täten Neuvostoista ei eroteta tiettyjä henkilöitä, vaan tietyt puolueet” (s. 37).

Niin, tuo on tosiaankin kauheaa, tuo on sietämätöntä poikkeamista puhtaasta demokratiasta, jonka sääntöjen mukaan vallankumouksellinen Judushka Kautskymme tulee suorittamaan vallankumouksen. Meidän, Venäjän bolshevikien, olisi pitänyt ensin luvata koskemattomuus Savinko-ville ja kumpp., Lieberdaneille¹¹¹ Potresoveineen („aktivisteille”) ja kumpp., sitten laatia rikoslaki, jossa osallistuminen tshekkoslovakien vastavallankumoukselliseen sotaan tai liittoutuminen Saksan imperialistien kanssa oman maan työläisiä vastaan Ukrainassa tai Gruusiassa julistetaan „rangaistavaksi teoksi” ja vasta sitten meillä olisi „puhtaan demokratian” mukaisesti ollut oikeus erottaa tämän rikoslain nojalla Neuvostoista „tiettyjä henkilöitä”. Tällöin on ilman muuta selvää, että tshekkoslovakit, jotka saavat Savinkovien, Potresovien ja Lieberdanien välityksellä (tai heidän agitaationsa ansiosta) rahaa Englannin ja Ranskan kapitalisteilta, samoin kuin Krasnovitkin, joilla Ukrainan ja Tiflisin menshevikien ansiosta on saksalaisilta saatuja ammuksia, istuisivat kiltisti paikallaan siihen asti, kunnes me saamme valmiiksi oikean rikoslain, ja tyytyisivät kuin mitä puhtaimmat demokraatit konsanaan olemaan „oppositiossa”...

Yhtä suurta siveellistä suuttumusta herättää Kautskyssa se, että Neuvostotasavallan perustuslaki kieltää äänioikeuden niiltä, jotka „pitävät palkkatyöläisiä saadakseen voittoa”. „Käsityöläinen tai pienyrittäjä, jolla on yksi kisälli”, kirjoittaa Kautsky, „voi elää ja ajatella aivan proletarin tapaan, mutta hänellä ei ole äänioikeutta” (s. 36).

Millaista poikkeamista „puhtaasta demokratiasta”! Millaista epäoikeudenmukaisuutta! Tosin kaikki marxilaiset

ovat tähän saakka arvelleet ja tuhansin tosiasioin vahvistaneet pienyrittäjien olevan häikäilemättömmimpiä ja ahnaimpia palkkatyöläisten riistäjiä, mutta Judushka Kautskyhan ei tietenkään puhu pienyrittäjien *luokasta* (ja kuka pahus onkaan keksinyt vahingollisen luokkataisteluteorian?), vaan yksityisistä henkilöistä, sellaisista riistäjistä, jotka „elävät ja ajattelevat aivan proletaarien tapaan”. Kuulu „säästäväinen Agnes”, jonka luultiin kuolleen aikoja sitten, on herännyt henkiin Kautskyn kynästä. Tämän säästäväisen Agneksen keksi ja pani liikkeelle Saksan kirjallisuudessa „puhdas” demokraatti, porvari Eugen Richter muutamia vuosikymmeniä sitten. Hän ennusteli, että proletariaatin diktatuurista, riistäjien pääomien konfiskoinnista koituu suunnattomia onnettomuuksia, hän kyseli viattoman näköisenä, mikä on kapitalisti lainopillisessa mielessä. Hän otti esikuvaksi köyhän ja säästäväisen ompelijattaren („säästäväisen Agneksen”), jolta häijyt „proletariaatin diktaattorit” anastavat hänen viimeiset roponsa. Oli aika, jolloin kaikki Saksan sosialidemokraatit pitivät hauskaa tämän puhtaan demokraatin Eugen Richterin keksimän „säästäväisen Agneksen” kustannuksella. Mutta se oli kauan sitten, jolloin oli vielä elossa Bebel, joka sanoi suoraan ja avoimesti totuuden, että puolueessamme on paljon kansalliliberaaleja ¹¹², se oli niinä kaukaisina aikoina, jolloin Kautsky ei vielä ollut luopio.

„Säästäväinen Agnes” on nyt herännyt henkiin „aivan proletaarin tapaan elävänä ja ajattelevana pienyrittäjänä, jolla on yksi kisälli”. Häijyt bolshevikit tekevät hänelle vääryyttä, riistävät häneltä äänioikeuden. Tosin „jokainen vaalikokous”, kuten sama Kautsky sanoo, saattaa Neuvostotasavallassa päästää kokoukseen mukaan varattoman mestariparan, jolla on, sanokaamme, jotain tekemistä kyseisen tehtaan kanssa, ellei hän sattumalta olekaan riistäjä ja jos hän *todella* „elää ja ajattelee aivan proletaarien tapaan”. Mutta voitaisiinko luottaa tavallisten tehtaan työläisten säännöttemättömän ja ohjesäännöttä toimivan (mikä kauheus!) kokouksen elämäntuntemukseen ja oikeudentuntoon? Eikö ole selvää, että on parempi antaa äänioikeus *kaikille* riistäjille, *kaikille* palkkatyöläisiä pitäville, kuin antautua sellaiseen vaaraan, että työläiset saattavat tehdä vääryyttä „säästäväiselle Agnekselle” ja „proletaarien tapaan elävälle ja ajattelevalle mestariparalle”?

* * *

Antaa halveksittavien luopuriheittiöiden, joita porvaristo ja sosialishovinistit tervehtivät *, sättii Neuvostotasaval-
tamme perustuslakia siitä, että se kieltää äänioikeuden riis-
täjiltä. Se on hyväksi, sillä se jouduttaa ja syventää
Euroopan vallankumouksellisten työläisten eroamista Schei-
demanneista ja Kautskyista, Renaudeleista ja Longuet'ista,
Hendersoneista ja Ramsay MacDonaldeista, sosialistisen
liikkeen vanhoista johtomiehistä ja kavaltajista.

Sorrettujen luokkien suuret joukot sekä vallankumouksel-
lisiin proletaareihin kuuluvat tietoiset ja rehelliset johto-
miehet ovat meidän *puolellamme*. Ei tarvitse muuta kuin
tehdä Neuvostotasaval-
tamme perustuslaki tunnetuksi näille
proletaareille ja näille joukoille, niin he sanovat heti: nämä
ovat todella *meikäläisiä*, tämä on oikea työväen-
puolue, oikea työväenhallitus. Se ei nähkääs petkuta työläi-
siä loruamalla reformeista, kuten *kaikki mainitut johtajat*
ovat meitä petkuttaneet, vaan taistelee todenteolla riistäjiä
vastaan, tekee *todella* vallankumousta, taistelee todella työ-
läisten täydellisen vapautuksen puolesta.

Koska Neuvostot ovat vuotuisen toimintansa jälkeen otta-
neet äänioikeuden pois riistäjiltä, *siis* nämä Neuvostot ovat
todella sorrettujen joukkojen eivätkä porvaristolle itsensä
myyneiden sociali-imperialistien ja sosialipasifistien järjes-
töjä. *Koska* nämä Neuvostot ovat anastaneet riistäjiltä
äänioikeuden, *siis* Neuvostot eivät ole kapitalistien kanssa
sovintoon pyrkiviä pikkuporvarillisia elimiä eivätkä (Kauts-
ky'en, Longuet'in ja MacDonaldien) parlamenttijaarittelun
elimiä, vaan tosi vallankumouksellisen proletariaatin eli-
miä, joka käy taistelua elämästä ja kuolemasta riistäjiä
vastaan.

„Kautskyn kirjanen on täällä melkein tuntematon”, kir-
joitti minulle asioita hyvin tunteva toveri Berliinistä muu-
tama päivä sitten (tänään on 30. X). Omasta puolestani
kehottaisin Saksassa ja Sveitsissä olevia lähettiläitämme
olemaan säälimättä muutamia tuhansia ja ostamaan näitä

* Luin juuri „Frankfurtin Lehden”¹¹³ (22. X. 1918, № 293) pääkirjoituksen,
jossa riemumielin selostetaan Kautskyn kirjasen sisältöä. Pörssimiesten lehti on
tyytyväinen. Kuinkas muuten! Ja muuan toveri Berliinistä kirjoittaa minulle, että
„Vorwärts”¹¹⁴, Scheidemannien lehti, on erikoisessa artikkelissaan ilmoittanut
hyväksyvänsä Kautskyn kirjasen melkein joka rivin. Onnittelemme, onnittelemme!

kirjoja ja *jakamaan niitä ilmaiseksi* valveutuneille työläisille haudataksemme lokaan sen „eurooppalaisen” — lue: imperialistisen ja reformistisen — sosialidemokratian, joka on jo kauan sitten muuttunut „löyhkääväksi ruumiiksi”.

* * *

Kirjansa lopussa, 61. ja 63. sivulla herra Kautsky valitsee katkerasti sitä, että „uusi teoria” (joksi hän sanoo bolshevismia uskaltamatta kajota Marxin ja Engelsin suoritamaan Pariisin Kommuunin analyysiin) „on saanut kannattajia vanhoissakin demokratioissa, kuten esim. Sveitsissä”. Kautskysta „on käsittämätöntä, jos Saksan sosialidemokraatit hyväksyvät tämän teorian”.

Ei, kyllä se on täysin käsitettävää, sillä sodan antamien vakavien opetusten jälkeen sekä Scheidemannit että Kautskyt käyvät vallankumouksellisille joukoille vastenmielisiksi.

„Me” olemme aina olleet demokratian kannalla — Kautsky kirjoittaa — ja nyt me itse yhtäkkiä kieltäytyimme siitä!

„Me” sosialidemokratian opportunistit olemme aina vastustaneet proletariaatin diktatuuria, ja Kolbit kumppaneineen ovat *jo kauan sitten* sanoneet sen avoimesti. Kautsky tietää sen ja luulee turhaan voivansa salata lukijoiltaan sen ilmeisen tosiasian, että hän on „palannut” Bernsteinien ja Kolbien „helmaan”.

„Me” vallankumoukselliset marxilaiset emme ole milloinkaan tehneet jumalaksemme „puhdasta” (porvarillista) demokratiaa. Kuten tunnettua, vuonna 1903 Plehanov oli vallankumouksellinen marxilainen (surulliseen kääntymyksiensä asti, joka vei hänet venäläisen Scheidemannin asemaan). Ja silloin Plehanov sanoi puolueen edustajakokouksessa, puolueohjelmaa hyväksyttäessä, että vallankumouksessa proletariaatti riistää tarpeen vaatiessa äänioikeuden kapitalisteilta, *hajottaa minkä parlamentin tahansa*, jos se osoittautuu vastavallankumoukselliseksi. Että yksinomaan juuri tämä kanta on marxilaisuuden mukainen, sen jokainen näkee vaikkapa noista edellä esittämistäni Marxin ja Engelsin lausunnoista, se johtuu ilmeisesti kaikista marxilaisuuden perusteista.

„Me” vallankumoukselliset marxilaiset emme ole pitäneet kansalle sellaisia puheita, joita kaikkien kansakuntien kautskylaiset ovat niin mielellään pitäneet pokkuroiden porvaristoa, mukautuen porvarilliseen parlamentarismiin, salaten nykyisen demokratian *porvarillisen* luonteen ja vaatien vain *nykyisen demokratian* laajentamista, *sen* kehittämistä loppuun saakka.

„Me” sanoimme porvaristolle: te riistäjät ja teeskentelijät puhutte demokratiasta, mutta samaan aikaan estelette joka askeleella tuhansin pidäkkein *sorrettuja joukkoja* osallistumasta politiikkaan. Otamme teidät kiinni sanoistanne ja näiden joukkojen etujen nimessä vaadimme *teidän* porvarillisen demokratianne laajentamista *valmistaaksemme joukkoja vallankumoukseen* teidän, riistäjien, kukistamiseksi. Ja jos te riistäjät yritätte vastustaa proletaarista vallankumoustamme, niin nujerramme teidät armotta, teemme teistä oikeudettomia, enemmänkin: emme anna teille leipää, sillä proletaarisessa tasavallassamme riistäjät joutuvat oikeudettomiksi, vaille tulta ja vettä, sillä me olemme sosialisteja tosissamme emmekä Scheidemannien ja Kautsky'en tapaan.

Näin „me” vallankumoukselliset marxilaiset olemme sanoneet ja sanomme vastaisuudessakin, ja juuri siksi sorretut joukot tulevat olemaan puolellamme ja kanssamme, mutta Scheidemannit ja Kautskyt joutuvat luopioiden lika-kaivoon.

MITÄ ON INTERNATIONALISMI?

Kautsky luulee ja sanoo itseään mitä vakaumuksellisimmin internationalistiksi. Scheidemannit hän julistaa „hallitussosialisteiksi”. Puolustaessaan menshevikkejä (Kautsky ei sano suoraan olevansa samaa mieltä kuin he, mutta ajaa täydellisesti heidän katsomuksiaan) Kautsky on paljastanut verrattoman havainnollisesti, mitä lajia hänen „internationalisminsa” on. Mutta koska Kautsky ei ole yksin, vaan edustaa suuntausta, joka on väistämätön seuraus II Internationalissa vallinneesta tilanteesta (Longuet Ranskassa, Turati Italiassa, Nobs ja Grimm, Graber ja Naine Sveitsissä, Ramsay MacDonald Englannissa y.m.), niin on opettavaista pysähtyä tarkastelemaan Kautskyn „internationalismia”.

Tähdentäen, että myös menshevikit olivat mukana Zimmerwaldissa (todistus sekin, epäilemättä, mutta... mädähkö todistus), Kautsky kuvailee seuraavaan tapaan menshevikkien katsantokantoja, jotka hän hyväksyy:

... „Menshevikit halusivat yleistä rauhaa. He tahtoivat, että kaikki sotaa käyvät maat olisivat hyväksyneet ohjeluuseen: ei aluevaltauksia eikä sotakorvauksia. Niin kauan kuin sitä ei oltu saatu aikaan, Venäjän armeijan piti tuon käsityksen mukaan olla taisteluvalmiina. Bolshevikit sen sijaan vaativat solmimaan heti rauhan hinnalla millä hyvänsä, he olivat valmiit tarpeen tullen tekemään erillisrauhan, he yrittivät pakottaa väkisin siihen voimistaen jo ennestäänkin suurta hajaannusta armeijassa” (s. 27). Kautskyn mielestä bolshevikkien ei olisi pitänyt ottaa valtaa, vaan heidän olisi pitänyt tyytyä Perustavaan kokoukseen.

Kautskyn ja menshevikkien internationalismi onkin siis tällaista: imperialistiselta porvarihallitukselta on vaadittava reformeja, mutta on tuettava sitä edelleenkin, kannatettava edelleenkin tämän hallituksen käymää sotaa, kunnes kaikki sotaa käyvät maat hyväksyvät ohjeluuseen: ei aluevaltauksia eikä sotakorvauksia. Tuollaisen mielipiteen ovat lausuneet monta kertaa sekä Turati että kautskylaiset (Haase y.m.), samoin Longuet ja kumpp. ilmoittaen olevansa näet „isänmaan puolustuksen” *kannattajia*.

Teoriassa tämä on täydellistä kykenemättömyyttä erota sosialishoviniteista ja täydellistä sekasotkia isänmaan puolustuksen kysymyksessä. Poliitikassa se on internationalismin vaihtamista pikkuporvarilliseen nationalismiin ja siirtymistä reformismin kannalle, siis luopumista vallankumouksesta.

Proletariaatin kannalta „isänmaan puolustuksen” hyväksyminen on tämän sodan puoltamista, sen tunnustamista oikeaksi. Mutta koska sota pysyy imperialistisena (niin monarkian kuin tasavallankin aikana)—riippumatta siitä, missä vihollisten sotaväki on tällä hetkellä, minun maassani vai vieraassa maassa,—niin isänmaan puolustuksen hyväksyminen on *käytännössä* imperialistisen, rosvomaisen porvariston tukemista ja täydellistä sosialismin kavaltamista. Venäjällä sota pysyi Kerenskin aikanakin, porvarillis-demokraattisessa tasavallassa, imperialistisena sotana, koska sitä kävi porvaristo vallassaolevana luokkana (sotahan on

„politiikan jatkamista”); sodan imperialistista luonnetta osoittivat erittäin havainnollisesti ne maailman jakoa ja vieraiden maiden rosvoamista koskevat salaiset sopimukset, jotka entinen tsaari oli solminut Englannin ja Ranskan kapitalistien kanssa.

Menshevikit pettivät julkeasti kansaa sanomalla tätä sotaa puolustus- tai vallankumoussodaksi, ja kun Kautsky hyväksyy menshevikkien politiikan, hän hyväksyy siten kansan pettämisen, hyväksyy niiden pikkuporvarien menettelyn, jotka tekevät palveluksia pääomalle puijamalla työläisiä, sitomalla heidät imperialistien sotavankkureihin. Kautsky harjoittaa tyypillistä pikkuporvarillista, poroporvarillista politiikkaa, kun hän kuvittelee (ja syöttää joukoille typerää ajatusta), että *ohjelauseen esittäminen* muka muuttaa asian. Porvarillisen demokratian koko historia paljastaa tämän harhakuvitelman: kansan pettämiseksi porvarilliset demokraatit ovat aina esittäneet ja aina esittävät mitä „ohjelauseita” tahansa. Asia on niin, että pitää *tarkastaa* niiden vilpittömyys, verrata sanoja *tekoihin*, ei pidä tyytyä idealistiseen tai veijarimaiseen *korulauseeseen*, vaan on koetettava saada selville asian *todellinen luokkasisältö*. Imperialistinen sota ei lakkaa silloin olemasta imperialistinen, kun veijarit tai korupuhujat taikka pikkuporvarit ja poroporvarit esittävät jonkin imelän „ohjelauseen”, vaan vasta silloin, kun *luokka*, joka käy imperialistista sotaa ja on sidottu siihen miljoonin taloudellisin sitein (jopa köysin-kin), osoittautuu käytännössä *kukistetuksi* ja kun sen tilalle nousee valtaan todella vallankumouksellinen luokka, proletariaatti. *Muulla tavalla ei voida päästä irti imperialistisesta sodasta, enempää kuin imperialistisesta, ryöstötarkoituksia palvelevasta rauhastakaan.*

Hyväksymällä menshevikkien ulkopoliitikan, julistamalla sen internationalistiseksi ja zimmerwaldilaiseksi Kautsky paljastaa ensiksikin zimmerwaldilaisen, opportunistisen enemmistön koko mädännäisyyden (me, Zimmerwaldin *vasemmisto* ¹¹⁵, emme turhaan sanoutuneet heti irti moimesta enemmistöstä!), ja toiseksi — ja tämä on pääasia — Kautsky siirtyy proletariaatin kannalta pikkuporvariston kannalle, vallankumoukselliselta kannalta reformistiselle kannalle.

Proletariaatti taistelee kukistaakseen imperialistisen porvariston vallankumouksen avulla, kun taas pikkuporvaris-

ton tarkoituksena on „parantaa” imperialismia reformien avulla, mukautua imperialismiin *alistumalla* siihen. Silloin kun Kautsky oli vielä marxilainen, esimerkiksi vuonna 1909, jolloin hän kirjoitti „Tie valtaan” nimisen teoksensa, hän puolsi nimenomaan sitä aatetta, että sodan yhteydessä *vallankumous* on kiertämätön, ja puhui *vallankumousten aikakauden* lähenemisestä. Vuonna 1912 annetussa Baselin manifestissa sanotaan suoraan ja selvästi, että *proletariaatin vallankumous* alkaa juuri Saksan ja Englannin ryhmittymien välisen imperialistisen sodan yhteydessä, joka sitten syttyikin vuonna 1914. Ja kun sitten vuonna 1918 sodan yhteydessä alkoi puhjeta vallankumouksia, niin Kautsky rupesi nimittämään menshevikkien reformitaktiikkaa internationalismiksi sen sijaan että olisi selittänyt vallankumousten olevan kiertämättömiä, sen sijaan että olisi harkinnut ja punninnut perusteellisesti *vallankumouksellista* taktiikkaa, vallankumoukseen valmistautumisen keinoja ja menetelmiä. Eikö se ole luopuruutta?

Kautsky kehuu menshevikkejä siitä, että nämä vaativat pitämään sotaväen taisteluvalmiina. Bolshevikkeja hän moittii siitä, että nämä voimistivat jo ennestään suurta „hajaannusta sotaväessä”. Tuo on samaa kuin kehua reformismia ja imperialistisen porvariston tahtoon alistumista, soimata vallankumousta ja luopua siitä. Sotaväen pitäminen taisteluvalmiina nähkääs merkitsi ja oli Kerenskin aikana sitä, että säilytettiin sotaväki, jonka päällikkökunta oli *porvarillista* (vaikkapa tasavaltalaistakin). Kaikille on tunnettua — ja tapahtumien kulku on sen todistanut havainnollisesti —, että tässä tasavaltalaisessa sotaväessä säilyi kornilovilaisen päällystön vaikutuksesta *kornilovilainen* henki. Porvarillinen upseeristo ei voinut olla olematta kornilovilaista, se ei voinut olla tuntematta kiintymystä imperialismia ja proletariaatin väkivaltaista lannistamista kohtaan. Kaikki imperialistisen sodan perusteet, kaikki *porvarillisen* diktatuurin perusteet on jätettävä entiselleen, on vain tehtävä pikkukorjauksia ja pieniä pintamaalauksia („reformit”) — sitä merkitsi menshevikkien taktiikka *käytännössä*.

Ja päinvastoin. Yhdessäkään suuressa vallankumouksessa ei ole suoriuduttu eikä voida suoriutua ilman sotaväen „hajaannusta”. Sotaväkihän on luutunein väline, jolla vanha järjestelmää pidetään pystyssä, se on porvarillisen

kurin ja pääoman herruuden kivettynein tukipylväs, jonka avulla pidetään yllä ja juurrutetaan orjamaista kuuliaisuutta sekä alistetaan työtätekevät pääoman valtaan. Vastavallankumous ei ole koskaan sietänyt eikä ole voinutkaan sietää sotaväen rinnalla aseellisia työläisiä. Ranskassa ovat työläiset olleet jokaisen vallankumouksen jälkeen aseissa, kirjoitti Engels; „valtiolaivan peräsimestä oleville porvareille työläisten aseistariisuminen oli sen vuoksi samaa kuin ensimmäinen käsky”¹¹⁶. Aseelliset työläiset ovat olleet *uuden* sotaväen alku, *uuden* yhteiskuntajärjestelmän järjestöllinen solu. Porvariston ensimmäinen käsky oli tämän solun musertaminen, sen kehityksen ehkäiseminen. Jokaisen voitokkaan vallankumouksen ensimmäinen käsky — Marx ja Engels ovat monesti tähdentäneet sitä — on ollut: vanha sotaväki on lakkautettava, laskettava hajalle, sen tilalle on luotava uusi¹¹⁷. Ylivaltaan pyrkivä uusi yhteiskuntaluokka ei ole koskaan voinut eikä voi nykyäänkään saavuttaa tätä ylivaltaa ja lujittaa sitä muulla tavoin kuin hajottamalla kokonaan vanhan sotaväen („hajotustyötä” — kirkuvat sen johdosta taantumukselliset tai yksinkertaisesti vain pelkurimaiset pikkuporvarit), muulla tavoin kuin läpäisemällä mitä vaikeimman ja tuskallisimman kauden, jolloin ei ole mitään sotaväkeä (tämän tuskallisen kauden koki Ranskan suuri vallankumouskin), muulla tavoin kuin luomalla asteittaisesti, vaikean kansalais sodan oloissa uuden luokan uuden sotaväen, uuden kurin, uuden sotalaituksen. Aikaisemmin historioitsija Kautsky käsitti tämän. Luopio Kautsky on tämän unohtanut.

Mikä oikeus Kautskylalla on nimittää Scheidemanneja „hallitussosialisteiksi”, kun kerran hän *hyväksyy* menshevikkien taktiikan Venäjän vallankumouksessa? Menshevikit olivat aivan samanlaisia hallitussosialisteja, koska he tukivat Kerenskiä ja menivät hänen ministeristöönsä. Tätä johtopäätöstä Kautsky ei voi millään väistää, jos hän suinkin yrittää asettaa kysymyksen *vallassaolevasta luokasta*, joka käy imperialistista sotaa. Mutta kysymystä *vallassaolevasta luokasta*, kysymystä, joka marxilaisen pitää ehdottomasti asettaa, Kautsky välttää asettamasta, sillä pelkkä tämän kysymyksen asettaminenkin paljastaisi luopion.

Kautskylaiset Saksassa, longuetlaiset Ranskassa, Turati ja kumpp. Italiassa järkeilevät näin: sosialismi edellyttää

kansakuntien tasa-arvoisuutta ja vapautta, niiden itsemääräämisoikeutta; *sen vuoksi* sosialistien oikeus ja velvollisuus on puolustaa synnyinmaataan, kun heidän maansa kimpupuun hyökätään tai kun vihollisjoukot ovat rynnänneet heidän maahansa. Mutta teorian kannalta tuo ajatus on joko pelkkää sosialismin pilkkaamista tai veijarimaista kieräilyä, ja käytännöllisen politiikan kannalta tuo ajatus käy yhteen aivan valistumattoman rahvaanmiehen ajatustavan kanssa, joka ei pysty aavistamaan, mikä on sodan sosiaalinen luonne, sen luokkaluonne ja mitkä ovat vallankumouksellisen puolueen tehtävät taantumuksellisen sodan aikana.

Sosialismi vastustaa väkivallan käyttöä kansakuntia kohtaan. Se on eittämätöntä. Mutta sosialismi vastustaa yleensä väkivaltaa ihmisiä kohtaan. Silti ei vielä kukaan, kristillisiä anarkisteja ja tolstoilaisia lukuun ottamatta, ole tehnyt tästä johtopäätöstä, että sosialismi kieltäisi *vallankumouksellisen* väkivallan. Kun siis puhutaan „väkivalta” yleensä ja selvittämättä missä suhteessa taantumuksellinen väkivalta eroaa vallankumouksellisesta väkivalta, niin se merkitsee, että ollaan vallankumouksesta luopuvia pikkuporvareita ja että petetään sekä itseä että muita sofistiikalla.

Sama koskee myös kansakuntiin kohdistuvaa väkivaltaa. Sota on aina väkivaltaa kansakuntia kohtaan, mutta tämä seikka ei estä sosialisteja *kannattamasta* vallankumouksellista sota. Sodan luokkaluonne — siinä peruskysymys, joka on sosialistin ratkaistava (ellei hän ole luopio). Vuosien 1914—1918 imperialistinen sota on imperialistisen porvariston kahden ryhmittymän välistä sota maailman jakamiseksi, saaliin jakamiseksi, pienten ja heikkojen kansojen ryöväämiseksi ja kuristamiseksi. Sellaiseksi arvosteltiin sota Baselin manifestissa vuonna 1912, tämän arvostelun ovat tosiasiat todistaneet oikeaksi. Se, joka luopuu tästä kannasta sotaan nähden, ei ole sosialisti.

Jos saksalainen Vilhelmin aikana tai ranskalainen Clémenceaun aikana sanoo: sosialistina olen oikeutettu ja velvollinen puolustamaan synnyinmaatani, kun vihollinen on hyökännyt maahani, niin sellainen ajatus ei ole sosialistin, ei internationalistin eikä vallankumouksellisen proletaarin ajatus, vaan *pikkuporvarillisen nationalistin* ajatus. Tuosta ajatuksesta jää näet pois työläisen vallankumouksellinen

luokkataistelu pääomaa vastaan, siitä katoaa *koko* sodan arviointi kokonaisuutena, maailman porvariston ja maailman proletariaatin kannalta katsottuna, t.s. katoaa internationalismi, ja jäljelle jää vaivainen, rujo nationalismi. Minun maatani loukataan, mistään muusta en halua tietää — juuri siihen rajoittuu tuollainen ajattelu, juuri siinä on sen pikkuporvarillis-nationalistinen ahdashenkisyys. Tuo on samaa kuin se, että joku ajattelisi yksilöön, yhteen henkilöön kohdistuvasta väkivallasta näin: sosialismi vastustaa väkivaltaa, sen vuoksi suostun mieluummin petokseen kuin istumaan vankilassa.

Ranskalainen, saksalainen tai italialainen, joka sanoo: sosialismi vastustaa kansakuntiin kohdistuvaa väkivaltaa, *sen vuoksi* pidän puoliani vihollisen rynnähtyä maahani, *kavaltaa* sosialismin ja internationalismin. Tuollainen henkilö *näkee vain* oman „maansa”, asettaa kaiken muun yläpuolelle „oman”... *porvaristonsa*, välittämättä niistä *kansainvälisistä yhteyksistä*, jotka tekevät sodan imperialistiseksi, jotka tekevät *hänen* porvaristonsa renkaaksi imperialistisen rosvouksen ketjussa.

Kaikki pikkuporvarit ja kaikki tylsät ja valistumattomat maanjussit ajattelevat juuri samalla tavalla kuin luopiot — kautskylaiset, longuetlaiset, Turati ja kumpp., nimittäin: vihollinen on minun maassani, mistään muusta en halua tietää*.

Sosialisti, vallankumouksellinen proletaari, internationalisti ajattelee toisin: sodan luonne (sen taantumuksellisuus tai vallankumouksellisuus) ei riipu siitä, kuka on hyökännyt ja kenen maassa „vihollinen” on, vaan *siitä, mikä luokka* käy sotaa, mitä politiikkaa tällä sodalla jatketaan. Jos kyseinen sota on taantumuksellista imperialistista sotaa, t.s. sotaa, jota käyvät koko maailman imperialistisen, väkivaltaa ja ryöväystä harjoittavan, taantumuksellisen porvariston kaksi suurryhmittymää, niin muikin porvaristo (pienenkin maan porvaristo) muuttuu ryöväyksen osanottajaksi ja minun, vallankumouksellisen proletariaatin edus-

* Sosialishovinitit (Scheidemannit, Renaudelit, Hendersonit, Gompersit ja kumpp.) kieltäytyvät puhumasta mitään „Internationalesta” sodan aikana. He pitävät „oman” porvaristonsa vihollisia... sosialismin „kavaltajina”. He *kannattavat oman* porvaristonsa valloituspolitiikkaa. Sosialipasifistit (jotka ovat sanoissa sosialisteja, mutta käytännössä pikkuporvarillisia pasifisteja) julistavat kaikenlaisia „internationalistisia” tunteita, kapinoivat aluevaltauksia y.m.s. vastaan, mutta *käytännössä tukevat* edelleenkin *oma* imperialistista porvaristoaan. Näiden kahden tyypin välillä ei ole suurtakaan eroa, suunnilleen sama ero kuin häijypuheisen ja imeläpuheisen kapitalistin välillä.

tajan, tehtävä on valmistella *maailman proletaarista vallankumousta*, koska *vain* se on pelastuksena yleismaailmallisen teurastuksen kauhuista. Minun ei ole ajateltava asiaa „oman” maani kannalta (sillä siten ajattelee kurja, tylsäpäinen nationalistinen pikkuporvari, joka ei ymmärrä olevansa imperialistisen porvariston leikkikalua), vaan siltä kannalta, miten *minä osallistun* maailman proletaarisen vallankumouksen valmisteluun, propagointiin, jouduttamiseen.

Juuri sitä on internationalismi, sellainen on internationalistin, vallankumouksellisen työläisen, todellisen sosialistin tehtävä. Juuri nämä *aapistotuudet* on luopio Kautsky „unohtanut”. Hänen luopuruutensa käy vieläkin selvemmäksi, kun hän hyväksyyään pikkuporvarillisten nationalistien (Venäjän menshevikkien, Ranskan longuetlaisten, Italian Turatien, Saksan Haasein ja kumpp.) taktiikan siirtyä arvostelemaan bolshevikkien taktiikkaa. Tässä on se arvostelu:

„Bolshevikkien vallankumous perustui olettamukseen, että se muodostuu Euroopan yleisen vallankumouksen lähtökohdaksi; että Venäjän rohkea aloite saa koko Euroopan proletaarit nousemaan.

Näin oletettaessa oli tietenkin samantekevää, millaiseksi muodostuu Venäjän erillisrauha, mitä rasituksia ja aluemenetyksiä (kirjaimellisesti: vammoja eli silpomisia, Verstümmelungen) siitä koituu Venäjän kansalle, miten se tulkitsee kansakuntien itsemääräämisoikeuden. Tällöin oli niin ikään yhdentekevää, kykeneekö Venäjä puolustautumaan vai ei. Tältä kannalta Euroopan vallankumous oli muodostuva Venäjän vallankumouksen parhaimmaksi turvaksi ja sen piti antaa kaikille entisellä Venäjän alueella asuville kansoille täysi ja todellinen itsemääräämisoikeus.

Euroopan vallankumous, joka olisi tuonut Eurooppaan sosialismin ja varmistanut sen, olisi samalla poistanut myös ne haitat, joita Venäjän taloudellinen takapajuisuus asetti sosialistisen tuotannon toteuttamiselle maassa.

Kaikki tämä on varsin johdonmukaisesti ja hyvin perusteltua, jos vain edellytetään perusolettamuksen pitävän paikkansa, nimittäin että Venäjän vallankumous antaa varmasti alun Euroopan vallankumoukselle. Entä kuinka käy siinä tapauksessa, ellei näin tapahdu?

Tähän mennessä tuo olettaus ei ole toteutunut. Ja nyt Euroopan proletaareja syytetään siitä, että he ovat hylänneet ja kavaltaneet Venäjän vallankumouksen. Se on tuntemattomien syyttämistä, sillä kenetpä voitaisiin tehdä vastuunalaiseksi Euroopan proletariaatin menettelystä?” (s. 28).

Ja Kautsky hokee edelleen, että Marx, Engels ja Bebel erehtyivät odottamansa vallankumouksen puhkeamisen suhteen useita kertoja, mutta eivät koskaan perustaneet

taktiikkaansa siihen, että olisivat odottaneet vallankumouksen tapahtuvan jonakin „*määräaikana*” (s. 29), kun taas bolshevikit muka „panivat kaiken yhden kortin varaan, yleiseurooppalaisen vallankumouksen varaan”.

Olemme varta vasten ottaneet noin pitkän lainauksen osoittaaksemme lukijalle havainnollisesti, miten „*ovelasti*” Kautsky väärentää marxilaisuutta vaihtaen sen salaa pikkuporvarin typerään ja taantumukselliseen katsomukseen.

Ensinnäkään ei ole kovinkaan viisaiden ihmisten tapaista panna vastustajansa suuhun ilmeistä typeryyttä ja sitten kumota se. Jos bolshevikit olisivat perustaneet taktiikkansa siihen, että olisivat odottaneet vallankumouksen tapahtuvan muissa maissa *johonkin määräraikaan mennessä*, niin se olisi ollut kieltämätöntä typeryyttä. Bolshevikkipuolue ei kuitenkaan tehnyt sitä tyhmyyttä: kirjeessäni Amerikan työläisille (20.VIII.1918) tein suoraan varauksen tuollaiselta typeryydeltä sanomalla, että me otamme laskuihimme Amerikan vallankumouksen, mutta emme määräraikaan mennessä tapahtuvana. Väittelyssäni vasemmistoeserriä ja „*vasemmistokommunisteja*” vastaan (tammikuusta maaliskuuhun 1918) kehitin useaan otteeseen tuota samaa ajatusta. Kautsky on tehnyt pienen... aivan pikkuruisen väärennyksen, jonka pohjalta hän sitten arvosteleeikin bolshevismia. Kautsky on sotkenut toisiinsa taktiikan, joka perustaa laskelmansa enemmän tai vähemmän läheiseen, mutta ei mihinkään määräraikaan mennessä tapahtuvaan Euroopan vallankumoukseen, ja taktiikan, joka perustaa laskelmansa määräraikaiseen Euroopan vallankumoukseen. Pientä, aivan pientä väärennystä!

Jälkimmäinen taktiikka on tyhmyyttä. Edellinen on marxilaisesta, jokaisesta vallankumouksellisesta proletaarista ja internationalistista *välttämätöntä*,— *välttämätöntä*, koska vain se ottaa oikealta marxilaiselta kannalta huomioon sodan synnyttämän objektiivisen tilanteen kaikissa Euroopan maissa, vain se on proletariaatin internationalististen tehtävien mukaista taktiikkaa.

Ottamalla suuren kysymyksen, vallankumoustaktiikan perusteiden, asemesta pikkukysymyksen, virheen, jonka vallankumoukselliset bolshevikit olisivat voineet tehdä, mutta jota he eivät tehneet, Kautsky on päässyt onnellisesti eroon koko vallankumoustaktiikasta yleensä!

Poliittisena luopiona hän *ei pysty* teoriassa *edes asettamaan sellaista kysymystä* kuin vallankumoustaktiikan objektiiviset edellytykset.

Ja näin olemmekin tulleet toiseen pykälään.

Toiseksi. Marxilaisen on välttämättä perustettava laskelmansa Euroopan vallankumoukseen, jos *tilanne* on *vallankumouksellinen*. Marxilaisuuden aapistotuuksia on, ettei sosialistisen proletariaatin taktiikka voi olla samanlaista silloin, kun on olemassa vallankumouksellinen tilanne, ja silloin, kun sitä ei ole.

Jos Kautsky olisi asettanut tämän marxilaisesta välttämättömän kysymyksen, hän olisi huomannut, että vastaus on ehdottomasti häntä vastaan. Jo kauan ennen sotaa kaikki marxilaiset, kaikki sosialistit olivat samaa mieltä siitä, että Euroopan sota synnyttää vallankumouksellisen tilanteen. Silloin kun Kautsky ei ollut vielä luopio, hän myönsi tämän suoraan ja selvästi — niin vuonna 1902 („Sosiaalinen vallankumous”) kuin myös vuonna 1909 („Tie valtaan”). Baselin manifestissa se myönnettiin koko II Internationaalin nimessä: ilmankos kaikkien maiden sosialishovinistit ja kautskylaiset („keskustalaiset”, jotka häilyvät vallankumouksellisten ja opportunistien välillä) pelkäävät pahemmin kuin tulta Baselin manifestin vastaavia julkilausemia!

Siis se, että Euroopan tilanteen odotettiin muodostuvan vallankumoukselliseksi, ei ollut bolshevikkien intoilua, vaan kaikkien marxilaisten *yleinen mielipide*. Kun Kautsky kuittaa tämän kiistattoman totuuden sanomalla, että bolshevikit muka „ovat aina uskoneet väkivallan ja tahdon kaikkivoipaisuuteen”, niin se on nimenomaan tyhjää sanahelinää, jonka avulla Kautsky *peittelee* sitä, että hän pakoilee, häpeällisesti pakoilee kaihtaan asettamasta kysymystä, onko tilanne vallankumouksellinen.

Edelleen. Onko tilanne todellakin muodostunut vallankumoukselliseksi vai ei? Tätäkään kysymystä Kautsky ei ole kyennyt asettamaan. Vastauksen siihen antavat taloudelliset tosiasiat: nälänhätä ja kurjuus, mitä sota on aiheuttanut kaikkialla, merkitsevät vallankumouksellista tilannetta. Tähän kysymykseen antavat vastauksen myös poliittiset tosiasiat: jo vuodesta 1915 on *kaikissa* maissa ilmennyt selvästi entisten, lahonneiden sosialistipuolueiden hajoamista, *proletaarijoukkojen siirtymistä* vasemmalle, eroon

sosialishovininistisista johtajista, vallankumouksellisten aatteiden ja ajatussuunnan, vallankumouksellisten johtajien kannalle.

Elokuun 5 päivänä 1918, jolloin Kautsky kirjoitti kirjaan, nämä tosiasiat saattoivat jäädä huomaamatta vain sellaiselta henkilöltä, joka pelkää vallankumousta ja luopuu siitä. Ja nyt, vuoden 1918 lokakuun lopulla, vallankumous kehittyy kaikkien nähden ja sangen nopeasti *useissa* Euroopan maissa. „Vallankumousmies” Kautsky, joka tahtoo, että häntä pidettäisiin edelleenkin marxilaisena, on osoittautunut sellaiseksi lyhytnäköiseksi poroporvariksi, joka — samoin kuin Marxin pilkkaamat poroporvarit vuodelta 1847 — ei nähnyt lähenevää vallankumousta!

Näin olemme tulleet kolmanteen pykälään.

Kolmanneksi. Mitkä ovat vallankumoustaktiikan erikoisuudet silloin, kun Euroopassa tilanne on vallankumouksellinen? Tultuaan luopioksi Kautsky ei ole uskaltanut asettaa tätä kysymystä, joka marxilaisesta on välttämätön. Kautsky järkeilee tyypillisen ahdaskatseisen pikkuporvarin tai valistumattoman talonpojan tavoin: onko „Euroopan yleinen vallankumous” puhjennut vai ei? Jos se on puhjennut, niin *hänkin* on valmis rupeamaan vallankumoukselliseksi! Mutta silloinhan — huomautamme — kaikenlaiset lurjuksetkin (niin kuin ne hylkiöt, jotka nykyään joskus lyöttäytyvät voittaneiden bolshevikkien mukaan) julistautuvat vallankumousmiehiksi!

Ellei se ole puhjennut, niin silloin Kautsky kääntää vallankumoukselle selkänsä! Kautskylla ei ole aavistustakaan siitä totuudesta, että vallankumouksellinen marxilainen eroaa poroporvarista ja pikkuporvarista siinä, että hän osaa *julistaa* valistumattomille joukoille lähenevän vallankumouksen välttämättömyyttä, *todistaa* sen kiertämättömyyden, *selittää*, mitä etua siitä on kansalle, *valmistaa* proletariaattia sekä kaikkia työtätekeviä ja riistettyjä joukkoja siihen.

Kautsky on pannut bolshevikkien kontolle sellaisen tyyperyyden, että he muka ovat asettaneet kaiken yhden kortin varaan laskelmoiden Euroopan vallankumouksen puhkeavan määrätyllä hetkellä. Tämä tyyperyys on kääntynyt Kautskya vastaan, sillä juuri hän esitti asian näin: bolshevikkien taktiikka olisi oikeaa, jos Euroopan vallankumous olisi puhjennut vuoden 1918 elokuun 5 päivään

mennessä! Juuri tuon päivämäärän Kautsky on merkinnyt kirjasensa kirjoittamishetkeksi. Ja kun muutamia viikkoja myöhemmin tämän elokuun 5 päivän jälkeen kävi selville, että vallankumous on puhkeamaisillaan useissa Euroopan maissa, niin Kautskyn luopuruus ja marxilaisuuden vääräntäminen, koko hänen kykenemättömyytensä ajatella vallankumouksellisesti tai edes asettaa kysymyksiä vallankumouksellisesti paljastui kaikessa komeudessaan!

Kun Euroopan proletaareja syytetään petoksesta, niin se on tuntemattomien syyttämistä, Kautsky kirjoittaa.

Erehdytte, herra Kautsky! Katsokaa peiliin, niin näette niitä „tuntemattomia”, joihin tuo syytös on kohdistettu. Kautsky tekeytyy naiiviksi, hän ei ole ymmärtävinään, *kuka* tuollaisen syytöksen on heittänyt ja *mikä merkitys* sillä on. Itse asiassa Kautsky tietää mainiosti, että tuon syytöksen ovat esittäneet ja esittävät Saksan „vasemmistolaiset”, spartakistit¹¹⁸, Liebknecht ja hänen ystävänsä. Tässä syytöksessä ilmenee *selvä tietoisuus* siitä, että Saksan proletariaatti kavalsi Venäjän (ja kansainvälisen) vallankumouksen kuristamalla Suomea, Ukrainaa, Latviaa, Eestiä. Tämä syytös ei kohdistu niinkään *joukkoihin*, jotka ovat aina pimitettyjä, vaan se kohdistuu ennen muuta niihin *johtajiin*, jotka Scheidemannien ja Kautsky'en tapaan *jättivät täyttämättä* velvollisuutensa: eivät harjoittaneet vallankumouksellista agitaatiota, vallankumouksellista propagandaa, vallankumouksellista toimintaa joukkojen keskuudessa niiden piintyneisyyttä vastaan, ja jotka tosiasiallisesti toimivat *vastoin* niitä vallankumouksellisia vaistoja ja pyrkimyksiä, mitkä aina kytevät sorretun luokan syvissä riveissä. Scheidemannit ovat kavaltaneet avoimesti, karkeasti, kyynillisesti, enimmäkseen itsekkäiden etupyyteidensä vuoksi proletariaatin ja siirtyneet porvariston puolelle. Kautskylaiset ja longuetlaiset ovat tehneet samoin, mutta epäröiden, horjuen, vilkuillen pelkurimaisesti niihin, jotka ovat kulloinkin olleet voimakkaita. Kaikilla sodan-aikaisilla kirjoituksillaan Kautsky *tukahdutti* vallankumouksellista henkeä sen sijaan, että olisi elävöittänyt ja kehittänyt sitä.

Suorastaan historialliseksi muistomerkiksi Saksan virallisen sosialidemokratian „keskinkertaisen” johtajan pikkuporvarillisesta tylsistymisestä jää se, ettei Kautsky edes käsitä, miten valtava merkitys *teorian* kannalta ja sitäkin

suurempi merkitys agitaation ja propagandan kannalta on sillä, kun Euroopan proletaareja „syytetään” siitä, että he ovat kavaltaneet Venäjän vallankumouksen. Kautsky ei käsitä, että tämä „syytös” on — Saksan „imperiumin” sensuurioloissa — melkeinpä ainoa muoto, missä ne Saksan sosialistit, jotka eivät ole pettäneet sosialismia, Liebknecht ja hänen ystävänsä, *voivat kehottaa Saksan työläisiä* luopumaan Scheidemanneista ja Kautskyista, sysäämään syrjään moiset „johtajat”, vapautumaan näiden tylsistyttävästä ja latteasta propagandasta, nousemaan *vastoin* näiden tahtoa, näitä *kuulematta* ja näistä välittämättä vallankumoukseen, *tekemään vallankumouksen!*

Kautsky ei käsitä tätä. Hänkö voisi ymmärtää bolshevikien taktiikkaa? Voidaanko odottaa, että henkilö, joka luopuu yleensä vallankumouksesta, pystyisi punnitsemaan ja arvioimaan vallankumouksen kehityksen ehdot eräässä kaikkein „vaikeimmassa” tapauksessa?

Bolshevikien taktiikka oli oikeaa taktiikkaa, *vain* se oli internationalistista taktiikkaa, koska sen pohjana ei ollut jänismäinen maailmanvallankumouksen pelkääminen eikä pikkuporvarillinen „epäusko” sitä kohtaan eikä myöskään ahdas nationalistinen halu pelastaa „oma” isänmaa (oman porvariston isänmaa) välittämättä mistään muusta, vaan tuon taktiikan pohjana oli se, että *otettiin* oikealla tavalla *huomioon* Euroopan vallankumouksellinen tilanne (mistä ennen sotaa, ennen sosialishovinistien ja sosialipasifistien luopuruutta oltiin yleisesti samaa mieltä). Vain tämä taktiikka oli internationalistista taktiikkaa, sillä sitä noudattamalla tehtiin niin paljon kuin yhdessä maassa on mahdollista tehdä vallankumouksen kehittämisen, tukemisen ja alkamisen *hyväksi kaikissa maissa*. Tämän taktiikan on todistanut oikeaksi valtava voitto, sillä bolshevismi (ei lainkaan Venäjän bolshevikien ansioiden takia, vaan siksi, että *joukot* suhtautuvat kaikkialla erittäin myötämielisesti taktiikkaan, joka on vallankumouksellista käytännössä) on muodostunut *maailman* bolshevismiksi, antanut aatteen, teorian, ohjelman, taktiikan, joka eroaa konkreettisesti, käytännöllisesti sosialishovinismista ja sosialipasifismista. Bolshevismi *on lyönyt lopullisesti* Scheidemannien ja Kautsky'en, Renaudelién ja Longuet'in, Hendersonien ja MacDonaldien vanhan, lahonneen Internationalen ja nämä tulevat nyt häärimään toistensa jaloissa haaveillen „yhte-

näisyydestä” ja herätellen henkiin vainajaa. Bolshevismi on luonut aatteellisen ja taktillisen perustan III Internationaalelle, joka on oleva todella proletaarinen ja kommunistinen ja joka ottaa huomioon sekä rauhan ajan saavutukset että *alkaneen vallankumousten aikakauden* kokemukset.

Bolshevismi on tehnyt koko maailmalle tunnetuksi „proletariaatin diktatuurin” aatteen, kääntänyt nämä sanat latinasta ensin venäjäksi ja sitten maailman *kaikille* kielille, se on näyttänyt *Neuvostovalta* esimerkinään, että *vieläpä* takapajuiseinkin maan työläiset ja köyhät talonpojat, jotka ovat vähimmin kokeneita ja valistuneita ja joilla on vähimmän järjestäytymistottumuksia, ovat *kyenneet* pitämään työtätekevien valtaa pystyssä kokonaisen vuoden, tavattoman vaikeissa oloissa, taistellen riistäjiä vastaan (joita *koko* maailman porvaristo on tukenut), luomaan demokratian, joka on äärettömän paljon korkeampaa ja laajempaa kuin mitkään maailman entiset demokratiat ja *ryhtymään* kymmenien miljoonien työläisten ja talonpoikien voimin toteuttamaan sosialismia käytännössä.

Bolshevismi on auttanut käytännössä proletaarisen vallankumouksen kehittymistä Euroopassa ja Amerikassa voimakkaammin kuin minkään puolueen on missään maassa onnistunut tähän saakka auttaa. Samaan aikaan kun koko maailman työläisille käy päivä päivältä yhä selvemäksi, ettei Scheidemannien ja Kautsky'en taktiikka ole vapauttanut heitä imperialistisesta sodasta eikä imperialistisen porvariston palkkaorjuudesta, ettei tuo taktiikka kelpaa esikuvaksi kaikille maille,— samaan aikaan kaikkien maiden proletaarijoukoille käy päivä päivältä yhä selvemäksi, että bolshevismi on viitoittanut oikean tien, jota kulkien voidaan pelastua sodan ja imperialismien kauhuilta, että bolshevismi *kelpaa taktiikan esikuvaksi kaikille*.

Ei ainoastaan koko Euroopan, vaan maailman proletaarinen vallankumous kypsyy kaikkien nähden, ja Venäjän proletariaatin voitto on auttanut, jouduttanut ja tukenut sitä. Onko tuo kaikki vähäistä sosialismin täydellistä voittoa varten? Tietenkin se on vähäistä. Yksi maa ei voi tehdä enempää. Mutta tämä yksi maa on Neuvostovallan ansiosta tehnyt kuitenkin niin paljon, että vaikka maailman imperialismi huomispäivänä musertaisi Venäjän Neuvostovallan, otaksukaamme siten, että Saksan imperialismi sekä

toisaalta Englannin ja Ranskan imperialismi sopivat keskenään, niin tässäkin, pahimmista pahimmassakin tapauksessa bolshevikkien taktiikka osoittaisi tuottaneensa suunnatonta hyötyä sosialismille ja tukeneensa voittoisan maailmanvallankumouksen kasvua.

PORVARISTON PALVELEMISTA
„TALOUDELLISEN ANALYYSIN” VARJOLLA

Kuten sanottu, Kautskyn kirjan nimenä, jotta nimi tulkitsisi oikein sisältöä, ei pitäisi olla „Proletariaatin diktaattori”, vaan „Bolshevikkivastaisten porvariston syytösten toistelua”.

Teoreetikkomme on nyt elvytetty uudelleen henkiin menshevikkien vanhoja „teorioita” Venäjän vallankumouksen porvarillisesta luonteesta, ts. menshevikkien vanhoja marxilaisuuden väärentelyjä (jotka Kautsky *hylkäsi* vuonna 1905!). Täytyy pysähtyä tarkastelemaan tätä kysymystä, niin ikävyyttävää kuin se onkin Venäjän marxilaisista.

Venäjän vallankumous on porvarillinen, sanoivat kaikki Venäjän marxilaiset vuoden 1905 edellä. Tämän perusteella — muuntaen marxilaisuuden liberalismiksi — menshevikit tekivät johtopäätöksen, ettei proletariaatin siis pidä mennä pitemmälle kuin porvaristosta on sopivaa ja että proletariaatin pitää noudattaa sovintopolitiikkaa porvaristoon nähden. Bolshevikit sanoivat sitä liberaalis-porvarilliseksi teoriaksi. Porvaristo pyrki uudistamaan valtion porvarillisesti, *reformistisesti* eikä vallankumouksellisesti, säilyttäen, mikäli mahdollista, sekä monarkian että tilanherrojen maanomistuksen y.m. Proletariaatin on vietävä porvarillis-demokraattinen vallankumous loppuun saakka, antautumatta porvariston reformismiin „sidottavaksi”. Bolshevikit määrittelivät *luokkien* voimasuhteen porvarillisessa vallankumouksessa näin: proletariaatti liittää talonpoikaiston mukaansa, neutralisoi liberaalisen porvariston ja tekee lopun monarkiasta, keskiaikaisuudesta ja tilanherrojen maanomistuksesta.

Vallankumouksen porvarillinen luonne ilmenee juuri siinä, että proletariaatti liittoutuu *koko* talonpoikaiston kanssa, sillä talonpoikaisto yleensä muodostuu pientuottajista, jotka harjoittavat tavaratuotantoa. Myöhemmin,

sanoivat bolshevikit jo silloin, proletariaatti liittoutuu *koko puoliproletariaatin* (kaikkien riistettyjen ja työtätekevien) kanssa, neutralisoi keskivarakkaan talonpoikaiston ja *kukistaa* porvariston: tämä onkin sosialistinen vallankumous erotukseksi porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta. (Ks. kirjastani vuodelta 1905: „Kaksi taktiikkaa”, julkaistu uusintapainoksena kokoelmassa „12 vuoden ajalta”, Pietari, 1907.)

Kautsky osallistui välillisesti tähän väittelyyn vuonna 1905 esiintyen silloisen menshevikin Plehanovin kyselyn johdosta oikeastaan Plehanovia *vastaan*, mikä herätti silloin erikoista ivailua bolshevikikolehdistössä. Nyt Kautsky ei mainitse *sanallakaan* silloisista kiistoista (pelkää paljastavansa itsensä omilla lausunnoillaan!) ja riistää siten saksalaiselta lukijalta kaiken mahdollisuuden ymmärtää asian ydintä. Herra Kautsky *ei ole voinut* kertoa Saksan työläisille vuonna 1918, kuinka hän vuonna 1905 kannatti työläisten liittoutumista talonpoikaiston kanssa eikä liberaalisen porvariston kanssa ja millä ehdoilla hän puolsi tätä liittoa, millaista ohjelmaa hän suunnitteli tälle liitolle.

Ottaen takapakkaa Kautsky puolustelee nyt työläisten alistamista porvariston alaiseksi käyttäen tekosyyneen „taloudellista analyysia” ja puhuen yleviä sanoja „historiallisesta materialismista”, vatvoen menshevikien vanhoja liberaalisia mielipiteitä menshevikki Maslovilta ottamiensa sitaattien avulla; tällöin sitaateilla todistellaan uutta ajatusta Venäjän takapajuisuudesta, mutta tästä uudesta ajatuksesta tehdään vanha johtopäätös siihen tapaan, ettei porvarillisessa vallankumouksessa muka pidä mennä porvaristoa pitemmälle! Ja näin tehdään huolimatta kaikesta siitä, mitä Marx ja Engels puhuivat verratessaan vuosien 1789—1793 Ranskan porvarillista vallankumousta vuoden 1848 Saksan porvarilliseen vallankumoukseen! ¹¹⁹

Ennen kuin siirrymme tarkastelemaan Kautskyn „taloudellisen analyysin” tärkeintä „todistetta” ja pääsisältöä, huomautamme, että jo ensimmäisistä lauseista ilmenee tekijän ajatusten hullunkurinen sekavuus tai harkitsemattomuus:

„Venäjän taloudellisenä perustana on yhä maatalous ja nimenomaan talonpoikainen pientuotanto”, julistaa „teoreetikkomme”. „Siitä saa toimentulonsa noin $\frac{4}{5}$, ehkä jopa $\frac{5}{6}$ väestöstä” (s. 45). Ensiksikin, hyvä teoreetikko,

oletteko ajatellut, paljonko tämän pientuottajajoukon keskuudessa saattaa olla riistäjiä? Ei tietenkään enempää kuin $\frac{1}{10}$ sen kokonaisluvusta ja kaupungeissa vieläkin vähemmän, sillä suurtuotanto on siellä kehittyneempää. Ja vaikka ottaisitte verrattomasti suuremmankin luvun, olettaisitte, että $\frac{1}{5}$ pientuottajista on riistäjiä, jotka menettävät äänioikeutensa. Silloinkin saatte tulokseksi, että bolshevikien 66% Neuvostojen V edustajakokouksessa edusti väestön enemmistöä. Tähän on vielä lisättävä, että vasemmisto-eserrien keskuudessa on aina ollut suuri osa Neuvostovalan kannalla, t.s. periaatteessa kaikki vasemmisto-eserrit ovat olleet Neuvostovallan kannattajia, ja kun osa vasemmisto-eserristä ryhtyi kapinaseikkailuun heinäkuussa 1918, niin heidän entisestä puolueestaan erottautui kaksi uutta puoluetta, „narodnikki-kommunistit” ja „vallankumoukselliset kommunistit”¹²⁰ (niistä huomattavista vasemmisto-eserristä, joita jo entinen puolue ehdotti tärkeimpiin hallitustehtäviin, edellisiin kuuluu esim. Zaks, jälkimmäisiin Kolegajev). Kautsky tuli siis itse — vahingossa! — kumonneeksi sen hassun sadun, että muka bolshevikeilla on puolellaan vain vähemmistö väestöstä.

Toiseksi, oletteko te, herttainen teoreetikko, ajatellut sitä, että talonpoikainen pientuottaja horjuu välttämättömästi proletariaatin ja porvariston välillä? Kautsky on varsin sopivasti „unohtanut” tämän koko Euroopan uusimman historian todeksi vahvistaman marxilaisen totuuden, sillä se kumoo tykkänään hänen toistamansa menshevikkien „teorian”! Ellei Kautsky olisi tätä „unohtanut”, hän ei olisi voinut kieltää, että proletariaatin diktatuuri on välttämätön maassa, jossa talonpoikaiset pientuottajat ovat valtavana enemmistönä. — — —

Tarkastelkaamme teoretikkomme „taloudellisen analyysin” pääsisältöä.

Että Neuvostovalta on diktatuuria, se on kiistatonta, Kautsky sanoo. „Mutta tokko aivan proletariaatin diktatuuria?” (s. 34).

„Neuvostotalavallan perustuslain mukaan talonpojat muodostavat enemmistön siitä väestöstä, jolla on oikeus osallistua lainsäädäntään ja hallintaan. Se, mikä meille esitellään proletariaatin diktatuuriksi, osoittautuisi, jos sitä toteutettaisiin johdonmukaisesti ja jos yksi luokka yleensä voisi toteuttaa välttömästi diktatuuria, minkä voi tehdä vain puolue, osoittautuisi talonpoikaiston diktatuuriksi” (s. 35).

Ja tavattoman tyytyväisenä noin syvämietteiseen ja teräväjärkiseen päätelmäänsä kelpo Kautsky yrittelee sukkeluuksia: „Näyttää siltä kuin sosialismi voitaisiin taatusti toteuttaa kivuttomimmin silloin, kun se jätetään talonpoikien huoleksi” (s. 35).

Mitä seikkaperäisimmällä tavalla, useilla puoliliberaaliselta Maslovilta otetuilla tavattoman oppineilla sitaateilla teoretikkomme todistelee sitä uutta ajatusta, että talonpojille on etua korkeista viljan hinnoista, kaupunkilaistyövän palkkojen polkemisesta j.n.e., j.n.e. Muuten sanottakoon, että nämä uudet ajatukset on esitetty sitä ikävyyttävämmän, mitä vähemmän on kiinnitetty huomiota sodanjälkeisen ajan todella uusiin ilmiöihin, esimerkiksi siihen, etteivät talonpojat vaadi viljastaan rahaa, vaan tavaroita, ettei talonpojilla ole riittävästi työvälineitä, joita ei ole saatavissa tarpeeksi paljon mistään hinnasta. Mutta tästä lähemmin vielä tuonnempana.

Siis Kautsky syyttää bolshevikkeja, proletariaatin puoluetta siitä, että se on luovuttanut diktatuurin, luovuttanut sosialismin toteuttamisen pikkuporvarillisen talonpoikaiston käsiin. Mainiota, herra Kautsky! Miten sitten pitäisi teidän valistuneen käsityksenne mukaan proletaarisen puolueen suhtautua pikkuporvarilliseen talonpoikaistoon?

Teoretikkomme on pitänyt parempana olla vaiti siitä muistaen kaiketi sananlaskun: „puhuminen on hopeaa, vaitiolo kultaa”. Mutta Kautsky on antanut ilmi itsensä seuraavalla päätelmällä:

„Neuvostotasavallan alkuaikoina talonpoikain Neuvostot olivat yleensä *talonpoikaiston* järjestöjä. Nyt tämä tasavalta julistaa, että Neuvostot ovat proletariaarin ja *köyhien* talonpoikien järjestöjä. Varakkaat menettävät oikeutensa osallistua Neuvostojen vaaleihin. Köyhä talonpoika tunnustetaan tässä „proletariaatin diktatuurin” sosialistisen maareformin pysyväksi ja joukoittaiseksi tuotteeksi” (s. 48).

Miten murhaavaa ironiaa! Sitä saa kuulla Venäjällä keltä porvarilta tahansa: kaikki he ilkamoivat ja naureskelevat, että Neuvostotasavalta tunnustaa avoimesti talonpoikaisköyhälistön olemassaolon. He pilkkaavat sosialismia. Se on heidän asiansa. Mutta „sosialisti”, joka tekee pilkkaa siitä, että neljä vuotta kestäneen mitä tuhoisimman sodan jälkeen meillä on yhä — ja tulee olemaan vielä kauan aikaa — talonpoikaisköyhälistöä, sellainen „sosialisti” on voinut syntyä vain oloissa, jolloin luopuruus on joukkomittaista.

Kuulkaapa edelleen:

... „Neuvostotasavalta puuttuu kyllä rikkaiden ja köyhien talonpoikien välisiin suhteisiin, mutta ei uuden maanjaon avulla. Kaupunkilaisten elintarvikkeiden puutteen poistamiseksi kyliin lähetellään aseellisia työväen komennuskuntia, jotka ottavat rikkailta talonpojilta pois elintarvikkeiden ylijäämät. Osa näistä elintarvikkeista luovutetaan kaupunkiväestölle, osa köyhille talonpojille” (s. 48).

Tietysti sosialisti ja marxisti Kautskya kuohuttaa syvästi ajatus, että moinen toimenpide saattaisi levitä suurkaupunkien ympäristöä laajemmalle (mutta meillä se ulotetaan koko maahan). Sosialisti ja marxisti Kautsky huomauttaa opettavaisesti, niin erinomaisen, verrattoman ja ihailtavan kylmäverisesti (eli tylsäjärkisesti) kuin poroporvari konsanaan: ... „Ne (pakkoluovutukset varakkailta talonpojilta) tuovat uusia levottomuuden ja kansalaissodan aineksia tuotantoprosessiin”... (kansalaissodan tuominen „tuotantoprosessiin” on jo jotain yliluonnollista!)... „joka tervehtyäkseen tarvitsee välttämättä rauhaa ja turvallisuutta” (49).

Niinpä niin, Kautskyn, marxilaisen ja sosialistin, pitää tietenkin huokailla ja vuodattaa kyyneleitä niiden riistäjien ja viljakeinottelijain rauhan ja turvallisuuden vuoksi, jotka piilottelevat viljan ylijäämiä, rikkovat viljamonopolilakia, saattavat kaupunkien väestön nälänhädän partaalle. Me kaikki olemme sosialisteja ja marxilaisia ja internationalisteja, huutavat kuorossa herrat Kautskyt, Heinrich Weberit¹²¹ (Wien), Longuet't (Pariisi), MacDonaldit (Lontoo) y.m.— me olemme kaikki työväenluokan vallankumouksen kannalla, mutta... mutta vain siten, ettei rikota viljakeinottelijain rauhaa ja turvallisuutta! Ja tätä halpamaista kapitalistien palvelemista me peittelemme vetoamalla „marxilaisittain” „tuotantoprosessiin”... Jos tämä on marxilaisuutta, niin mitä sitten sanotaan porvariston pokkuroimiseksi?

Katsokaapa, mihin teoretikkomme on päätenyt. Hän syyttää bolshevikkeja siitä, että nämä esittävät talonpoikais-
ton diktatuurin proletariaatin diktatuuriksi. Ja samaan aikaan hän syyttää meitä siitä, että me aiheutamme maaseudulla kansalaissotaa (me pidämme sitä *ansionamme*), että lähetämme maaseudulle aseellisia työväen komennuskuntia, jotka julistavat avoimesti toteuttavansa „proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön diktaturiaa”, auttavat tätä talonpoikaisköyhälistöä, pakkoluovuttavat keinotteli-

joilta, rikkailta talonpojilta, viljan ylijäämät, joita nämä piilottelevat rikkoen viljamonopolilakia.

Toisaalta marxilainen teoreetikkomme kannattaa puhdasta demokratiaa, vallankumouksellisen luokan, työtätekevien ja riistettyjen johtajan, alistamista riippuvaiseksi väestön enemmistöstä (siis myös riistäjistä). Toisaalta hän selittää *päinvastoin* kuin me vallankumouksen olevan luonteeltaan kiertämättömästi porvarillinen, koska talonpoikaisto kokonaisuudessaan pohjaa porvarillisiin yhteiskuntasuhteisiin, ja samaan aikaan hän on puoltavinaan proletaaria, luokkaperusteista, marxilaista näkökantaa!

Tämä on mitä pahinta puuroa ja sekasotkua eikä „taloudellinen analyysi”. Tämä on liberaalisten oppien riekaleita sekä porvariston ja kulakkien pokkuroinnin saarnaamista eikä marxilaisuutta.

Bolshevikit ovat selittäneet Kautskyn sekoittaman kysymyksen täydellisesti jo vuonna 1905. Niin, vallankumouksemme on porvarillinen *niin kauan, kuin* me kuljemme *yhdessä koko* talonpoikaiston kanssa. Sen olemme tajuneet selvääkin selvemmin, sanoneet satoja ja tuhansia kertoja vuodesta 1905 alkaen, emmekä ole milloinkaan yrittäneet hypätä tämän välttämättömän historiallisen kehityksen yli emmekä poistaa sitä asetuksilla. Yrittäessään kaikin mokomin „paljastaa” meidät tämän pykälän osalta Kautsky paljastaa vain omien mielipiteidensä sekavuuden ja sen, että hän pelkää muistella sitä, mitä hän kirjoitti vuonna 1905, jolloin hän ei vielä ollut luopio.

Mutta vuonna 1917 *huhtikuusta* alkaen, kauan ennen Lokakuun vallankumousta ja vallanottoamme me sanoimme avoimesti ja selitimme kansalle: vallankumous ei voi nyt pysähtyä tähän, sillä Venäjä on mennyt eteenpäin, kapitalismi on kehittynyt pitemmälle, rappio on muodostunut ennennäkemättömän laajaksi, ja se *vaatii* (tahtokoon sitä joku tai ei) kulkemaan eteenpäin, *sosialismia kohti*. Sillä muuten ei voida mennä eteenpäin, pelastaa sodan raatelemaa maata, muuten *ei voida lieventää* työtätekevien ja riistettyjen kärsimyksiä.

On käynyt juuri niin kuin me sanoimme. Vallankumouksen kulku on vahvistanut päätelmämme oikeaksi. *Ensin* yhdessä „koko” talonpoikaiston kanssa monarkiaa, tilanherroja, keskiaikaisuutta vastaan (ja sikäli vallankumous pysyy porvarillisena, porvarillis-demokraattisena). *Sitten*

yhdessä talonpoikaisköyhälistön, puoliproletariaatin, kaikkien riistettyjen kanssa *kapitalismia vastaan*, siis myöskin maalaispohattoja, kulakkeja, keinottelijoita vastaan, ja sikäli vallankumous muuttuu *sosialistiseksi*. Mitä pahinta marxilaisuuden väärentämistä, sen madaltamista, sen korvaamista liberalismilla on se, että yritetään pystyttää keino-tekoinen Kiinan muuri näiden vallankumousten välille, että yritetään erottaa ne toisistaan jonkin *muun kuin sen* perusteella, mitä tasoa on proletariaatin valmentuneisuus ja missä määrin proletariaatti on liittoutunut maalaisköyhälistön kanssa. Se olisi sosialistiseen proletariaattiin nähden porvariston taantumuksellista puolustamista vetoamalla näennäisen oppineesti siihen, että porvaristo on edistyksellistä verrattuna keskiaikaan.

Neuvostot edustavat muuten verrattomasti korkeampi-muotoista ja korkeampityyppistä demokratiaa juuri sen vuoksi, että yhdistämällä *työläisten ja talonpoikain suuret joukot* ja vetämällä ne mukaan politiikkaan Neuvostot muodostavat lähimpänä „kansaa” olevan (siinä mielessä kuin Marx puhui vuonna 1871 todellisesta kansanvallankumouksesta)¹²², mitä herkimmän mittarin, joka osoittaa joukkojen poliittisen kypsyyden, luokkakypsyyden kasvun ja kehityksen asteen. Neuvostotasavallan perustuslakia ei ole kirjoitettu minkään „suunnitelman” mukaan, sitä ei ole laadittu kabineteissa eikä tyrkytetty työtätekeville porvariston lakimiesten toimesta. Ei, tämä Perustuslaki on *muovautunut luokkataistelun* kehityskulussa, sitä mukaa kuin *luokkaristiriidat* ovat kypsyneet. Tätä todistavat nimenomaan ne tosiasiat, jotka Kautskyn on täytynyt tunnustaa.

Ensi alussa Neuvostot yhdistivät koko talonpoikaiston. Juuri köyhien talonpoikien kehittymättömyys, takapajuisuus, valistumattomuus vei siihen, että johto joutui kulakkien, rikkaiden, kapitalistien, pikkuporvarillisen intelligenssin käsiin. Se oli pikkuporvariston, menshevikkien ja sosialistivallankumouksellisten valta-aikaa (vain hölmöt tai Kautskyn kaltaiset luopiot saattoivat pitää näitä sosialisteina). Pikkuporvaristo horjui välttämättä ja kiertämättömästi porvariston diktatuurin (Kerenski, Kornilov, Savinkov) ja proletariaatin diktatuurin välillä, sillä taloudellisen asemansa perusominaisuuksien vuoksi pikkuporvaristo ei kykene lainkaan esiintymään itsenäisesti. Sivumennen mainittakoon, että Kautsky on luopunut täydellisesti marxilai-

suudesta, rajoittunut Venäjän vallankumousta analysoidessaan lainopilliseen, muodolliseen „demokratia”-käsitteeseen, jota porvaristo käyttää herruutensa verhona ja jolla se pettää joukkoja, ja *unohtanut* sen, että „demokratia” merkitsee todellisuudessa toisinaan *porvariston diktatuuria*, toisinaan tuohon diktatuuriin alistuvien poroporvarien voimatonta reformismia j.n.e. Kautskyn kirjasen mukaan kapitalistisessa maassa on ollut porvariston puolueita ja proletariaatin puolue, joka johtaa proletariaatin enemmistöä, sen joukkoja (bolshevikit), mutta *ei ole ollut* pikkuporvariston puolueita! Menshevikeillä ja eserrillä ei ole ollut *luokkapohjaa*, pikkuporvarillista juurta!

Pikkuporvariston, menshevikkien ja eserrien, horjunta valisti joukkoja ja vieroitti niiden valtaenemmistön, koko „pohjakerroksen”, kaikki proletaarit ja puoliproletaarit, moisista „johtajista”. Bolshevikit saivat Neuvostoissa enemmistön (Pietarissa ja Moskovassa vuoden 1917 lokakuuhun mennessä), eserrien ja menshevikkien keskuudessa voimistui hajaannus.

Voittanut bolshevikkivallankumous merkitsi horjunnan päättymistä, monarkian ja tilanherrain maanomistuksen täydellistä hävittämistä (ennen Lokakuun vallankumousta sitä *ei oltu* hävitetty). Me suoritimme *porvarillisen* vallankumouksen *loppuun saakka*. Talonpoikaisto *kokonaisuudessaan* seurasi meitä. Sen vastakkaisuus sosialistiseen proletariaattiin nähden ei voinut tulla heti yhdessä hetkessä ilmi. Neuvostot yhdistivät *yleensä* talonpoikaiston. Luokkajako talonpoikaiston keskuudessa ei ollut vielä käynyt ajankoh- taiseksi, ei ollut vielä ilmeistä.

Tämä tapahtui vuoden 1918 kesällä ja syksyllä. Tshekkoslovakien vastavallankumouksellinen kapina herätti kulakit. Kulakkikapinoiden aalto vyöryi kautta Venäjän. Talonpoikaisköyhälistö oppi, ei kirjoista eikä sanomalehdistä, *vaan elämästä* oppi näkemään, että sen edut ovat sovittamattomassa ristiriidassa kulakkien, rikkaiden, maalaisporvariston etujen kanssa. „Vasemmistoeserrit”, kuten jokainen pikkuporvarillinen puolue, heijastivat joukkojen horjuntaa, ja nimenomaan kesällä 1918 heidän keskuudessaan tapahtui jakautuminen: osa lähti tshekkoslovakien mukaan (kapina Moskovassa, jolloin Proshjan, vallattuaan lennätinlaitoksen — tunniksi! — kuulutti Venäjälle bolshevikkien kukistamisesta, sitten tshekkoslovakkeja vastassa

olleen armeijan ylikomentajan Muravjovin petos, j.n.e.) ja ylempänä mainittu osa pysyi bolshevikkien puolella.

Elintarvikepulan kärjistyminen kaupungeissa asetti yhä terävämmin kysymyksen viljamonopolista (minkä teoreetikko Kautsky „on unohtanut” taloudellisessa analyysissaan, jossa hän toistelee Masloville kymmenen vuotta sitten oppimiaan vanhoja asioita!).

Entinen tilanherrojen ja porvariston valtio, jopa demokraattis-tasavaltalainenkin valtio, lähetti maaseudulle aseellisia komennuskuntia, jotka olivat itse asiassa porvariston käskettävissä. Tätä herra Kautsky ei ole tietävinään! Siinä hän ei näe „porvariston diktatuuria”, eihän toki! Se oli „puhdasta demokratiaa”, varsinkin jos porvarillinen parlamentti sen hyväksyi! Siitä, miten Avksentjev ja S. Maslov yhdessä Kerenskien, Tseretelien y.m.s. eserrä- ja menshevikkiväen kanssa vuoden 1917 kesällä ja syksyllä vangitsivat maakomiteain jäseniä, siitä Kautsky „ei ole kuullut” mitään, siitä hän on vaiti!

Koko juttu on siinä, että porvarillinen valtio, joka toteuttaa porvariston diktatuuria demokraattisen tasavallan avulla, ei voi tunnustaa kansan kuullen palvelevansa porvaristoa, ei voi sanoa totuutta, vaan sen on pakko teeskennellä.

Mutta Kommuunin tyyppinen valtio, Neuvostovaltio sanoo kansalle *totuuden* suoraan ja avoimesti julistamalla olevansa proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön diktatuuria ja saa juuri tällä totuudella puolelleen kymmeniä miljoonia uusia kansalaisia, jotka ovat sorretussa asemassa missä demokraattisessa tasavallassa tahansa, mutta joita Neuvostot vetävät mukaan osallistumaan politiikkaan, *demokratiaan*, hallitsemaan valtiota. Neuvostotasavalta lähettää kyliin aseellisia työväen komennuskuntia, ensi sijassa valveutuneimpia pääkaupunkien työläisiä. Nämä työläiset vievät sosialismia maaseudulle, vetävät puolelleen köyhälistöä, järjestävät ja valistavat sitä, auttavat sitä *lannistamaan porvariston vastarinnan*.

Kaikki asiaa tuntevat ja maaseudulla olleet sanovat, että maaseutumme elää *itse* vasta vuoden 1918 kesällä ja syksyllä „Lokakuun” (s.o. proletaarista) vallankumousta. On tapahtumassa käänne. Kulakkikapinain aalto vaihtuu köyhälistön nousuun, „köyhälistökomiteain” kasvuun. Sotaväessä kasvaa työläiskomissaarien ja -upseerien luku, divi-

sioonien ja armeijain työläiskomentajien luku. Samaan aikaan kun heinäkuun (1918) kriisin¹²³ ja porvariston voivotusten pelästyttämä höperö Kautsky juoksee liehitellen porvariston perässä ja kirjoittaa kokonaisen kirjasen, josta huokuu vakaumus, että talonpoikaisto kukistaa tuotapikaa bolshevikkien vallan, samaan aikaan kun tämä höperö pitää vasemmistoeserrien eroamista merkinä bolshevikkien kannattajapiirin „supistumisesta” (s. 37), samaan aikaan bolshevismmin kannattajapiiri *todellisuudessa laajenee äärettömästi*, sillä maalaisköyhälistön kymmenet miljoonat heräävät *itsenäiseen* poliittiseen toimintaan vapautuen kulakkien ja maalaisporvariston holhouksesta ja vaikutusvallasta.

Olemme menettäneet satoja vasemmistoeserriä, selkärangattomia intelligenttejä ja kulakkitalonpoikia ja saaneet puolellemme miljoonia köyhälistöön kuuluvia*.

Vuoden kuluttua siitä, kun proletaarinen vallankumous tapahtui pääkaupungeissa, sen vaikutuksesta ja sen avulla maaseudun syrjäkulmilla alkoi proletaarinen vallankumous, joka on varmistanut lopullisesti Neuvostovallan ja bolshevismmin, todistanut lopullisesti, ettei maassa ole sellaisia sisäisiä voimia, jotka voisivat sitä vastustaa.

Suoritettuaan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen loppuun yhdessä koko talonpoikaiston kanssa Venäjän proletariaatti siirtyi lopullisesti sosialistiseen vallankumoukseen, kun sen onnistui jakaa maaseutu kahtia, saada mukaansa maaseudun proletaarit ja puoliproletaarit, yhdistää heidät kulakkeja ja porvaristoa, m.m. talonpoikaisporvaristoa vastaan.

Ellei pääkaupunkien ja suurten teollisuuskeskusten bolshevistinen proletariaatti olisi pystynyt liittämään ympärilleen maalaisköyhälistöä ja nostamaan sitä rikasta talonpoikaistoa vastaan, niin siinä tapauksessa tämä olisi todistanut Venäjän vielä „kypsymättömäksi” sosialistiseen vallankumoukseen, siinä tapauksessa talonpoikaisto olisi jäänyt „eheäksi”, t.s. kulakkien, rikkaiden, porvariston taloudellisen, poliittisen ja aatteellisen johdon alaiseksi, eikä vallankumous olisi kehittynyt porvarillis-demokraattista vallankumousta pitemmälle. (Mutta sekään, näin sulkeissa sanoen, ei olisi todistanut vielä sitä, ettei proletariaatin

* Neuvostojen VI edustajakokouksessa (6.—9. XI. 1918) oli 967 päätösvaltaista edustajaa, niistä 950 bolshevikkia, sekä 351 neuvottelevaa edustajaa, niistä bolshevikkeja 335. Bolshevikkeja oli yhteensä 97%.

olisi pitänyt valloittaa valtaa, sillä vain proletariaatti suoritti porvarillis-demokraattisen vallankumouksen todella loppuun asti, vain proletariaatti on tehnyt jotain tuntuvaan maailman proletaarisen vallankumouksen lähentämiseksi, vain proletariaatti on perustanut Neuvostovaltion, joka Kommuunin jälkeen on toinen askel sosialistista valtiota kohti.)

Toisaalta, jos bolshevistinen proletariaatti ei olisi jaksanut odottaa maaseudun luokkakautumista eikä olisi pysynyt sitä *valmistamaan* ja aikaansaamaan, vaan olisi heti vuoden 1917 loka- ja marraskuussa koettanut „dekretoimalla” julistaa kansalaissodan tai „saattaa sosialismin voimaan” maaseudulla, koettanut tulla toimeen tekemättä väliaikaista blokkia (liittoa) koko talonpoikaiston kanssa ja useita myönnytyksiä keskivarakkaille talonpojille y.m.s., niin se olisi silloin ollut *blanquilaista* ¹²⁴ marxilaisuuden vääristelyä, *vähemmistön* yritys tyrkyttää tahtoaan enemmistölle, se olisi silloin ollut teoreettista järjettömyyttä, kykenemättömyyttä ymmärtää sitä, että talonpoikaiston vallankumous on *vielä* porvarillista vallankumousta ja että takapajuisessa maassa vallankumousta ei voida tehdä sosialistiseksi käymättä läpi *useita siirtymävaiheita, väliasteita*.

Kautsky on teorian ja politiikan tärkeässä kysymyksessä sotkenut *kaiken* ja osoittautunut käytännössä pelkäksi porvariston apuriksi, joka ulvoo proletariaatin diktatuuria vastaan.

* * *

Samanlaista, ellei vieläkin suurempaa sekasotkua on Kautsky saanut aikaan toisessakin mitä mielenkiintoisimmassa ja tärkeimmässä kysymyksessä, nimittäin siinä kysymyksessä, oliko Neuvostotasavallan *lainsäädännöllinen* toiminta maaudistuksen, tuon mitä vaikeimman ja samalla tärkeimmän sosialistisen uudistuksen kohdalta periaatteellisesti oikeaa ja myös tarkoituksenmukaista? Olisimme sanomattoman kiitollisia jokaiselle länsieurooppalaiselle marxilaiselle, joka edes tärkeimpiin asiakirjoihin tutustuttuaan *arvostelisi* politiikkaamme, sillä siten hän auttaisi tavattomasti meitä ja edistäisi samalla maailman vallankumouksen kypsymistä. Mutta Kautsky tarjoaa arvostelun asemesta uskomatonta teoreettista sekasotkua, joka muuttaa marxi-

laisuuden liberalismiksi ja on käytännössä pelkkää kiukuista pikkuporvarin mielenpurkausta bolshevikkeja vastaan. Lukija päätelkään itse:

„Suurmaanomistusta ei voitu säilyttää. Vallankumous sai sen aikaan. Se kävi heti selväksi. Suurtiloja ei voitu olla luovuttamatta talonpoikaisväestölle”... (Teette väärin, herra Kautsky: te asetatte oman „selviönne” sen tilalle, miten eri *luokat* suhtautuivat tähän kysymykseen; vallankumouksen historia on todistanut, että suurmaanomistuksen säilyttäminen oli porvarien ja pikkuporvarien, menshevikkien ja eserrien kokoomushallituksen politiikkaa. Sen todistivat varsinkin S. Maslovin laki ja maakomiteain jäsenten vangitsemiset¹²⁵. Ilman proletariaatin diktatuuria „talonpoikaisväestö” ei olisi voittanut tilanherraa, joka liittoutui kapitalistin kanssa.)

... „Mutta ei oltu yhtä mieltä siitä, missä muodossa sen piti tapahtua. Pidettiin mahdollisena erilaisia ratkaisuja”... (Kautsky pitää eniten huolta „sosialistien” „yksimielisyydestä”, sanokoon sosialistiksi itseään kuka tahansa. Hän on unohtanut, että kapitalistisen yhteiskunnan perusluokkien täytyy tulla erilaiseen ratkaisuun.) ... „Sosialistiselta kannalta katsoen olisi järkevintä luovuttaa suuret tuotantolaitokset valtion omaisuudeksi ja sallia talonpoikien, jotka ovat tähän asti olleet niissä palkkatyöläisinä, hoitaa suurtiloja osuuskuntien muodossa. Mutta tällainen ratkaisu edellyttää, että täytyy olla sellaisia maatyöläisiä, joita Venäjällä ei ole. Toinen ratkaisu voisi olla se, että suurtilat luovutettaisiin valtion omaisuudeksi ja jaettaisiin sitten pikkupalstoiksi, joita vuokrattaisiin vähämaisille talonpojille. Tällöin olisi toteutettu vielä jotakin sosialismista”...

Kautsky selviytyy tässä, kuten aina, kuulun tempun avulla: toisaalta ei voida olla myöntämättä ja toisaalta täytyy tunnustaa. Hän *rinnastaa* erilaiset ratkaisut, eikä hänen päähänsä edes pälkähdä ajatus — ainoa reaalinen, ainoa marxilainen ajatus — minkä *vaiheiden* kautta pitää kapitalismista kommunismiin siirtymisen tapahtua niissä ja niissä *erikoisissa* oloissa. Venäjällä on palkkatyöläisiä maataloudessa, mutta heitä on vähän, eikä Kautsky ole kosketellut Neuvostovallan *asettamaa* kysymystä, miten on siirryttävä kommuuni- ja osuuskunnalliseen maanviljelykseen. Hullunkurisinta on kuitenkin se, että Kautsky tahtoo havaita pienten maatilkkujen vuokralle annossa „jotakin sosialismista”.

Itse asiassa tuo on *pikkuporvarillinen* tunnuslause, eikä siinä ole mitään „sosialismista”. Ellei „valtio”, joka antaa maata vuokralle, tule olemaan Kommuunin tyyppinen valtio, vaan parlamentaarinen porvarillinen tasavalta (Kautskyn ainainen oletamus on juuri se), niin maan vuokraus pieninä palstoina on tyyppillinen *liberaalinen reformi*.

Kautsky on vaiti siitä, että Neuvostovalta on lakkauttanut *kaikkinaisen* maanomistuksen. Enemmänkin. Hän kepuoi uskottomasti ja siteeraa Neuvostovallan dekreettejä siten, että jättää pois oleellisimman sisällön.

Sanottuaan, että „pientuotanto pyrkii tuotantovälineiden täydelliseen yksityisomistukseen” ja että Perustava kokous olisi „ainoa auktoriteetti”, joka pystyisi estämään jakoa (väite, jolle nauretaan Venäjällä, sillä kaikki tietävät, että työläiset ja talonpojat pitävät arvovaltaisina *vain* Neuvostoja ja että Perustava kokous on tullut tshekkoslovakien ja tilanherrojen tunnukseksi), Kautsky jatkaa:

„Eräs Neuvostohallituksen ensimmäisistä dekreeteistä sääli: 1. Tilanherrojen maanomistus lakkautetaan heti ilman mitään lunastusmaksua. 2. Tilanherrojen maatilat sekä kaikki hallitsijasuvun, luostarien ja kirkkojen maat kaikkine karjoineen ja talouskalustoineen, rakennuksineen ja kaikkine muine lisävarustuksineen siirtyvät toistaiseksi volostien maakomiteoiden ja talonpoikain edustajain ujestineuvostojen määräysvaltaan, kunnes Perustava kokous ratkaisee maakysymyksen.”

Siteerattuaan *vain nämä kaksi pykälää* Kautsky päättelee:

„Perustavaan kokoukseen vetoaminen on jäänyt kuolleeksi kirjaimiksi. Tosiasiassa eri volostien talonpojat ovat saaneet tehdä maalle mitä vain” (47).

Siinä teille näytteitä Kautskyn „arvostelusta”! Siinä „tieteellinen” teos, joka muistuttaa pikemminkin väärinystä. Saksalaiselle lukijalle vakuutetaan, että bolshevikit ovat antaneet periksi talonpoikaistolle maan yksityisomistusta koskevassa kysymyksessä! että bolshevikit ovat sallineet talonpoikien („eri volostien”) tehdä erikseen mitä haluavat!

Mutta todellisuudessa Kautskyn siteeraamassa dekreetissä — ensimmäisessä, lokakuun 26 p:nä 1917 (vanhaa lukua) annetussa dekreetissä — ei ole kaksi, vaan 5 pykälää *ynnä* kahdeksan pykälää „evästyksiä”, ja näistä evästyksistä sanotaan, että niitä „on pidettävä ohjeena”.

Dekreetin kolmannessa pykälässä sanotaan, että maatilat siirtyvät „*kansalle*”, että on ehdottomasti laadittava „tarkka luettelo kaikesta konfiskoitavasta omaisuudesta” ja omaisuus on otettava „mitä tarkimman vallankumouksellisen suojeluksen alaiseksi”. Ja evästyksessä sanotaan, että „yksityisten maanomistusoikeus lakkautetaan ainiaaksi”, että „maapalstoja, joilla on harjoitettu korkeatasoista maanviljelystä”, „*ei saa jakaa*”, että „konfiskoitujen maatilojen koko karja ja talouskalusto siirtyy ilman lunastusmaksua valtion tai yhteisön yksinomaiseen käyttöön näiden maatilojen suuruudesta ja merkityksestä riippuen”, että „kaikki maat siirtyvät koko kansalle kuuluvaan maavarantoon”.

Edelleen, samaan aikaan kun Perustava kokous hajotettiin (5. I. 1918), Neuvostojen III edustajakokous hyväksyi „Työätekevän ja riistetyn kansan *oikeuksien julistuksen*”, joka sisältyy nykyään Neuvostotasavallan Perustuslakiin. Tämän julistuksen II pykälän ensimmäisessä kohdassa sanotaan, että „maan yksityisomistus lakkautetaan” ja että „mallikelpoiset maatilat ja maataloudelliset tuotantolaitokset julistetaan koko kansan omaisuudeksi”.

Siis Perustavaan kokoukseen vetoaminen *ei ole* jäänyt kuolleeksi kirjaimeksi, sillä toinen koko kansan edustuslaitos, joka on talonpoikien silmissä äärettömän paljon arvovaltaisempi, otti maakysymyksen ratkaistavakseen.

Edelleen, helmikuun 6 (19) p:nä 1918 annettiin maan sosialisointilaki, jolla vahvistettiin vielä kerran kaiken maanomistuksen lakkauttaminen, luovutettiin sekä maat että *yksityisomistajain koko kalusto federaalisen Neuvostovallan valvonnan alaisina* toimivien neuvostoviranomaisten määräysvaltaan ja asetettiin maankäytön tehtäväksi

„kehittää maataloudessa yksityistalouksien yhdistämisen tietä kollektiivista taloudenhoitoa, joka on edullisempaa työn säästön ja tuottoisuuden kannalta, tarkoituksena siirtyä sosialistiseen talouteen” (11. pykälä, e-kohta).

Saattaen voimaan *tasasuhtaisen* maankäytön tämä laki vastaa peruskysymykseen „kenellä on oikeus maankäyttöön”:

(20. pykälä). „Erillisiä maapalstoja Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan rajojen sisällä saavat yhteiskunnallisiin ja yksityisiin tarpeisiin käyttää: A) Kulttuuri- ja valistustarkoituksiin: 1) valtio

Neuvostovallan (federaation, alueen, kuvernementin, ujestin, volostin ja kylän) elimien muodossa. 2) Yhteiskunnalliset järjestöt (Neuvostovallan paikalliselinten luvalla ja valvonnan alaisina). B) Maatalouden harjoittamiseen: 3) Maatalouskommuunit. 4) Maatalousosuuskunnat. 5) Kyläyhteisöt. 6) Yksityiset perheet ja henkilöt”...

Lukija huomaa, että Kautsky on vääristellyt koko asian ja esittänyt saksalaiselle lukijalle Venäjän proletaarisen valtion agraaripolitiikan ja -lainsäädännön aivan väärässä valossa.

Teoreettisesti tärkeitä, perustavia kysymyksiä Kautsky ei ole kyennyt edes asettamaan!

Nämä kysymykset ovat seuraavat:

(1) maankäytön tasasuhtaisuus ja

(2) maan kansallistaminen,— näiden molempien toimenpiteiden suhde sosialismiin yleensä ja kapitalismista kommunismiin siirtymiseen erittäin.

(3) Maan yhteismuokkaus pienestä ja hajanaisesta maanviljelystä yhteistettyyn suurviljelykseen siirtymisen muotona; onko tämän kysymyksen asettelu neuvostolainsäädännössä sosialismin vaatimusten mukainen?

Ensimmäiseen kysymykseen nähden todettakoon ennen kaikkea seuraavat kaksi tärkeintä tosiasiaa: (a) vuoden 1905 kokemuksia tarkastellessaan (viittaa esimerkiksi teokseeni, jonka aiheena on agraarikysymys Venäjän ensimmäisessä vallankumouksessa) bolshevikit osoittivat, että tasasuhtaisuus-tunnus oli merkitykseltään demokraattis-edistyksellinen, demokraattis-vallankumouksellinen, ja vuonna 1917 *ennen* Lokakuun vallankumousta he sanoivat sen aivan selvästi. (b) Ajaessaan läpi maan sosialisointilain, jonka „sieluna” on maankäytön-tasasuhtaisuus-tunnus, bolshevikit sanoivat täysin tarkasti ja selvästi: tämä ei ole meidän aatteemme, emme hyväksy tätä tunnusta, mutta pidämme velvollisuutenamme ajaa sen läpi, koska se on talonpoikaiston valtaenemmistön vaatimus. Ja työtätekevien enemmistön on *itsensä vapauduttava* aatteestaan ja vaatimuksistaan: noita vaatimuksia ei voida „lakkauttaa” eikä voida „hypätä” niiden yli. Me bolshevikit tulemme *auttamaan* talonpoikaistoa vapautumaan pikkuporvarillisista tunnuksista, *siirtymään* niistä mahdollisimman nopeasti ja helposti sosialistisiin tunnuksiin.

Marxilaisen teoreetikon, mikäli hän tahtoi auttaa työväen vallankumousta tieteellisellä analyysillä, olisi pitänyt

vastata ensinnäkin siihen, onko totta, että maankäytön-tasasuhtaisuus-aate merkitsee demokraattista vallankumousta, merkitsee *porvarillis*-demokraattisen vallankumouksen loppuunviemistä? Toiseksi, tekivätkö bolshevikit oikein ajaessaan äänillään läpi pikkuporvarillisen tasasuhtaisuuslain (ja noudattaessaan sitä hyvin lojaalisesti)?

Kautsky ei ole pystynyt edes *huomaamaan*, missä on teoreettisesti kysymyksen ydin!

Kautsky ei olisi milloinkaan kyennyt kumoamaan sitä, että tasasuhtaisuus-aatteella on edistykellinen ja vallankumouksellinen merkitys porvarillis-demokraattisessa kumouksessa. Sitä pitemmälle tuo kumous ei voi mennä. Päästyään loppuun se paljastaa joukoille *vielä selvemmin, nopeammin ja helpommin*, että porvarillis-demokraattiset ratkaisut *eivät riitä*, että on mentävä niitä pitemmälle, siirryttävä *sosialismiin*.

Talonpoikaisto, joka on syössyt alas tsaarivallan ja tilanherrat, haaveilee tasasuhtaisuudesta, eikä mikään voima voisi estää siitä talonpoikia, jotka ovat vapautuneet sekä tilanherroista että *porvarillis*-parlamentaarista, tasavaltalaisesta valtiosta. Proletaarit sanovat talonpojille: autamme teitä pääsemään „ihanteelliseen” kapitalismiin, sillä maankäytön tasasuhtaisuus on kapitalismin ihannoimista pientuottajan näkökulmasta. Ja samalla osoitamme teille, että se ei riitä, että on siirryttävä yhteisviljelyyn.

Olisipa mielenkiintoista nähdä, miten Kautsky yrittäisi todistaa, että proletariaatin *tällainen* talonpoikaiston taistelun johtaminen on virheellistä!

Kautsky on katsonut paremmaksi välttää kysymystä...

Edelleen, Kautsky on suorastaan pettänyt saksalaisia lukijoita salaamalla heiltä, että *maalaisissa* Neuvostovalta on antanut *suoranaisen* etuoikeuden kommuuneille ja osuuskunnille asettamalla ne ensimmäiselle tilalle.

Talonpoikaiston kanssa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen loppuun asti — talonpoikaiston köyhimmän, proletaarisen ja puoliproletaarisen osan kanssa eteenpäin, sosialistiseen vallankumoukseen! Tällaista on ollut bolshevikien politiikka, ja yksinomaan se on ollut marxilaista politiikkaa.

Mutta Kautsky sotkee asiat eikä osaa asettaa ainoatakaan kysymystä! Toisaalta hän *ei uskalla* sanoa, että proletaarien olisi pitänyt erota talonpoikaistosta tasasuhtaisuus-

kysymyksessä, sillä hän käsittää moisen eroamisen järjettömyyden (ja sitä paitsi Kautsky vuonna 1905, jolloin hän ei vielä ollut luopio, kannatti selvästi ja suoraan työläisten ja talonpoikien välistä liittoa vallankumouksen voiton ehtona). Toisaalta Kautsky lainaa myötämielisesti liberaalisia tyyppyyksiä menshevikki Masloville, joka „todistelee” pikkuporvarillisen tasa-arvoisuuden olevan *sosialismin kannalta* utopiaa ja taantumuksellista, mutta on vaiti siitä, että pikkuporvariston taistelu tasa-arvoisuuden ja tasasuhtaisuuden puolesta on *porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kannalta katsottuna* edistyksellistä ja vallankumouksellista.

Kautsky on sekottanut kaikki loputtomasti: huomattaa, että Kautsky (vuoden 1918 Kautsky) väittää kivenkovaan Venäjän vallankumouksen olevan luonteeltaan *porvarillinen*. Kautsky (vuoden 1918 Kautsky) vaatii: pysykää näissä puitteissa! Ja sama Kautsky havaitsee *pikkuporvarillisessa* reformissa, siinä, että vuokrataan pieniä maapalstoja *köyhille* talonpojille (t.s. päästään lähemmäksi tasasuhtaisuutta), „jotakin *sosialismista*” (*porvarillisen* vallankumouksen hyväksi)!!

Ymmärtäköön ken voi!

Lisäksi Kautsky osoittaa poroporvarin kykenemättömyyttä ottaa huomioon kyseisen puolueen todellista politiikkaa. Hän siteeraa menshevikki Maslovin *korulauseita haluumatta nähdä*, millaista oli menshevikkipuolueen *todellinen* politiikka vuonna 1917, jolloin tämä puolue „koalitiiossa” tilanherrojen ja kadettien kanssa kannatti itse asiassa *liberaalista maareformia ja sovintoa tilanherrojen kanssa* (todiste: maakomiteain jäsenten vangitsemiset ja S. Maslovin lakiehdotus).

Kautsky ei ole huomannut, että P. Maslov puhumalla koreita sanoja pikkuporvarillisen tasa-arvoisuuden taantumuksellisuudesta ja utooppisuudesta salaa todellisuudessa sen, että menshevikkien politiikka oli talonpoikien ja tilanherrojen *sovinnon hierontaa* (t.s. tilanherrojen auttamista talonpoikien puijaamisessa) sen sijaan, että talonpojat kukistaisivat *vallankumouksellisesti* tilanherrat.

Jopa on „marxilainen” Kautsky!

Nimenomaan bolshevikit ovat ottaneet tarkoin huomioon porvarillis-demokraattisen ja sosialistisen vallankumouksen välisen eron: saattamalla loppuun edellisen he tekivät mah-

dolliseksi siirtyä toiseen. Yksinomaan tämä on vallankumouksellista ja marxilaista politiikkaa.

Ja turhaan Kautsky toistelee liberaalien hampaattomia pistopuheita: „Pientalonpojat eivät ole vielä missään eivätkä milloinkaan siirtyneet kollektiiviseen tuotantoon teoreettisten todistelujen vaikutuksesta” (50).

Kuinka teräväjärkistä!

Laajan maan talonpojat eivät ole missään eivätkä milloinkaan ennen olleet proletaarisen valtion vaikutuksen alaisina.

Pientalonpojat eivät ole missään eivätkä milloinkaan joutuneet köyhien ja rikkaiden talonpoikien väliseen avoimeen, jopa kansalaissodaksi muuttuvaan luokkataisteluun *sellaisissa oloissa*, että proletaarinen valtiovalta antaa köyhille aatteellista, poliittista, taloudellista ja sotilaallista tukea.

Keinottelijat ja pohatat eivät ole missään eivätkä milloinkaan rikastuneet ja talonpoikaisjoukot köyhtyneet näin suuresti sodasta.

Kautsky toistelee vanhoja juttuja, märehtii vanhoja asioita eikä uskalla edes ajatella proletariaatin diktatuurin uusia tehtäviä.

Hyvä Kautsky, entä jos talonpojilla *ei riitä* työvälineitä pientuotantoa varten ja proletaarivaltio *auttaa* heitä saamaan koneita kollektiivista maanviljelyä varten, onko se „teoreettista todistelua”? — — —

Siirtykäämme maan kansallistamista koskevaan kysymykseen. Narodnikkimme, muun muassa kaikki vasemmistoeserrät, kieltävät sen, että toteuttamamme toimenpide on maan kansallistamista. Teoreettisesti he ovat väärässä. Mikäli pysyttelemme tavaratuotannon ja kapitalismin puitteissa, sikäli maan yksityisomistuksen lakkauttaminen on maan kansallistamista. Sana „sosialisointi” ilmaisee vain pyrkimystä, sosialismiin siirtymisen toivomista, sen valmistelua.

Miten marxilaisten pitäisi suhtautua maan kansallistamiseen?

Tässäkin suhteessa Kautsky joko ei osaa edes asettaa kysymystä teoreettisesti tai — mikä on vielä pahempaa — hän kiertää kysymyksen tahallaan, vaikka venäläisestä kirjallisuudesta tiedetään, että Kautsky tuntee Venäjän marxilaisten kesken käydyt vanhat kiistat maan kansallistamis-

ja kunnallistamiskysymyksestä (suurtilojen luovuttaminen paikallisille itsehallinnoille) sekä maan jakamisesta.

Kautskyn väite, että luovuttamalla suurtilat valtiolle ja vuokraamalla niitä pikku palstoina vähämaisille talonpojille toteutettaisiin „jotakin sosialismista”, on suoranaista marxilaisuuden pilkkaamista. Olemme jo osoittaneet, ettei siinä ole mitään sosialismia. Eikä siinä kaikki: siinä ei ole myöskään *porvarillis-demokraattista* vallankumousta loppuun saakka vietyä. Kautskylle sattui se suuri onnettomuus, että hän luotti menshevikkeihin. Tästä oli seurauksena kuriositeetti: Kautsky, jonka mielestä vallankumouksemme on luonteeltaan porvarillinen ja joka moittii bolshevikkeja siitä, että heidän päähänsä pälkähti lähteä sosialismia kohti, itse tarjoaa liberaalista reformia muka sosialismina *vie-mättä tätä reformia* niin pitkälle, että maanomistussuhteet puhdistettaisiin täydellisesti kaikesta keskiaikaisuudesta! Tuloksena on, että Kautsky, samoin kuin hänen menshevikki-neuvojansakin, puolustaa johdonmukaisen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen asemesta liberaalista porvaristoa, joka pelkää vallankumousta.

Todellakin. Minkä vuoksi valtion omaisuudeksi olisi muutettava ainoastaan suurtilat eikä kaikkia maita? Liberaalinen porvaristo saisi sillä tavalla säilytyksi entisyydestä mahdollisimman paljon (t.s. vallankumous muodostuisi mahdollisimman vähän johdonmukaiseksi) ja tekisi vanhaan palaamisen mahdollisimman helpoksi. Radikaalinen porvaristo, t.s. porvaristo, joka vie porvarillisen vallankumouksen loppuun saakka, asettaa tunnuslauseeksi *maan kansallistamisen*.

Kautsky, joka jo kauan sitten menneinä aikoina, lähes 20 vuotta sitten kirjoitti mainion agraarikysymystä käsittelevän marxilaisen teoksen, ei voi olla tietämättä sitä Marxin mainintaa, että maan kansallistaminen on nimenomaan *johdonmukainen porvariston* tunnuslause¹²⁶. Kautsky ei voi olla tuntematta Marxin polemiikka Rodbertusta vastaan ja Marxin „Lisäarvoteorioissaan” antamia mainioita selityksiä, joissa on esitetty erittäin havainnollisesti myös maan kansallistamisen vallankumouksellinen merkitys porvarillis-demokraattisessa mielessä.

Menshevikki P. Maslov, jonka Kautsky on valinnut niin epäonnistuneesti neuvojakseen, väitti, etteivät Venäjän talonpojat voi suostua kaiken (siinä luvussa talonpoikien-

kin) maan kansallistamiseen. Tämä Maslovin mielipide saattoi olla tietyssä määrin yhteydessä hänen „originelliin” teoriaansa (joka jäljittelee porvarillisia Marxin arvostelijoita), nimittäin absoluuttisen maankoron kiistämiseen ja „maan vähenevän hedelmällisyyden lain” (eli „tosiasian”, kuten Maslov sanoi) tunnustamiseen.

Todellisuudessa jo vuoden 1905 vallankumouksessa ilmeni, että Venäjän talonpoikien, sekä kyläyhteisöön kuuluvien että lohkotilallisten, valtaenemmistö kannattaa kaiken maan kansallistamista. Vuoden 1917 vallankumous vahvisti sen todeksi sekä toteutti sen vallan siirrettyä proletariaatille. Bolshevikit pysyivät uskollisina marxilaisuudelle eivätkä yrittäneet „hypätä” porvarillis-demokraattisen vallankumouksen yli (vaikka Kautsky syyttääkin meitä siitä — ilman mitään todisteita). Bolshevikit auttoivat ennen muuta talonpoikaiston radikaalisimpia, vallankumouksellisimpia, proletariaatille läheisimpiä porvarillis-demokraattisia ideologeja, nimittäin vasemmistoeserriä, suorittamaan sen, mikä oli itse asiassa maan kansallistamista. Maan yksityisomistus lakkautettiin Venäjällä vuoden 1917 lokakuun 26 päivästä, s.o. proletaarisen, sosialistisen vallankumouksen ensi päivästä lähtien.

Siten on luotu pohja, joka on kapitalismin kehityksen kannalta mitä täydellisin (Kautsky ei voi kieltää sitä luopumatta Marxista), ja samalla on luotu maankäyttäjärjestelmä, joka on *mitä joustavin* sosialismiin siirtymisen mielessä. Porvarillis-demokraattiselta kannalta katsoen Venäjän vallankumouksellinen talonpoikaisto *ei voi toivoa mitään enempää*: tältä kannalta katsoen *ei voi olla* mitään „ihanteellisempaa” kuin maan kansallistaminen ja tasavertaisuus maankäytössä, mitään „radikaalisempaa” (tältä samalta kannalta). Juuri bolshevikit ja vain bolshevikit, vain *proletaarisen* vallankumouksen voiton tuloksena, ovat auttaneet talonpoikaistoa viemään porvarillis-demokraattisen vallankumouksen todella loppuun saakka. Ja juuri siten he ovat tehneet kaiken voitavansa helpottaakseen ja jouduttaakseen sosialistiseen vallankumoukseen siirtymistä.

Tästä voidaan päätellä, miten uskomattoman suurta sekasotkua tarjoaa lukijalle Kautsky, kun hän syyttää bolshevikkeja siitä, etteivät nämä muka ymmärrä vallankumouksen porvarillista luonnetta, ja osoittaa luopuneensa

marxilaisuudesta siinä määrin, että *on kokonaan vaiti* maan kansallistamisesta ja esittää vähimmin vallankumouksellisen (porvarilliselta kannalta katsoen), liberaalisen agraarireformin „joksikin sosialismiksi”! — —

Olemme näin tulleet kolmanteen edellä esitetyistä kysymyksistä, siihen kysymykseen, missä määrin proletariaatin diktatuuri Venäjällä on ottanut huomioon yhteiseen maanmuokkaukseen siirtymisen tarpeellisuuden. Kautsky tekee tässä taaskin jotain sellaista, mikä muistuttaa suuresti väärennystä: hän siteeraa vain yhden bolshevikin „teesejä”, joissa sanotaan, että tehtävänä on siirtyä kollektiiviseen maanmuokkaukseen! Siteerattuaan erään näistä teeseistä „teoreetikkomme” huudahtaa voitonriemuisena:

„Siten, että jokin julistetaan tehtäväksi, ei valitettavasti vielä ratkaista tuota tehtävää. Kollektiivinen maatalous on Venäjällä tuomittu toistaiseksi jäämään vain paperille. Pientalonpojat eivät ole vielä missään eivätkä milloinkaan siirtyneet kollektiiviseen tuotantoon teoreettisten todistelujen vaikutuksesta” (50).

Sellaista kirjallista huijausta, jollaista Kautsky on tässä alentunut harjoittamaan, ei ole ollut vielä missään eikä milloinkaan. Hän siteeraa „teesejä” pysyen vaiti Neuvostovallan säätämästä *laista*. Hän jaarittelee „teoreettisesta todistelusta” pysyen vaiti proletaarisesta valtiovallasta, jonka hallussa ovat sekä tehtaات että tavarat! Luopio Kautsky on unohtanut vuonna 1918 kaiken sen, mitä marxilainen Kautsky kirjoitti vuonna 1899 „Agraarikysymyksessä” niistä keinoista, joita proletaarisella valtiolla on käytettävissään pientalonpoikien siirtämiseksi asteittaisesti sosialismiin.

Tietysti se on kovin vähäistä, jos on muutamia satoja valtion tukemia maatalouskommuuneja ja neuvostotiloja (t.s. suurtiloja, joita työläisosuuskunnat viljelevät valtion kustannuksella). Mutta voidaankohan pitää „arvosteluna” sitä, että Kautsky kiertää kokonaan tämän tosiasian?

Maan kansallistaminen, joka suoritettiin Venäjällä proletariaatin diktatuurin toimesta, oli varmimpana takeena porvarillis-demokraattisen vallankumouksen suorittamisesta loppuun — siinäkin tapauksessa, että vastavallankumouksen voitto olisi pakottanut kääntymään kansallistamisesta takaisin jakoon (sellaista tapausta käsittelin varta vasten

kirjasessani, joka koskee marxilaisten agraariohjelmaa vuoden 1905 vallankumouksessa). Sitä paitsi maan kansallistaminen tarjosi proletaariselle valtiolle suurimmat mahdollisuudet siirtyä sosialismiin maanviljelyksessä.

Yhteenvedo: Se, mitä Kautsky on meille tarjonnut, on teorian kannalta uskomatonta sekasotkua ja täydellistä luopumista marxilaisuudesta ja käytännön kannalta nöyrää porvariston ja sen reformismin pokkurointia. On sekin arvostelua, en muuta sano!

* * *

Teollisuuden „taloudellisen analysoinnin” Kautsky aloittaa seuraavalla mainiolla päätelmällä:

Venäjällä on kapitalistinen suurteollisuus. Eikö sen pohjalta voitaisi rakentaa sosialistista tuotantoa? „Sellaista voitaisiin ajatella, jos sosialismi olisi sitä, että eri tehtaiden ja kaivosten työläiset ottavat ne omaisuudekseen” (kirjaimellisesti: ottavat ne omakseen) „hoitaakseen taloutta joka tehtaalla erikseen” (52). Kautsky jatkaa: „Juuri tänään, elokuun 5 pnä, kirjoittaessani näitä rivejä, Moskovasta tiedotettiin Leninin pitäneen elokuun 2 pnä puheen, jossa hänen ilmoitettiin sanoneen: „Työläiset pitävät lujasti tehtaita hallussaan, eivätkä talonpojat anna maita tilanherroille.” Tunnus „tehtaat työläisille, maat talonpojille” ei ole tähän asti ollut sosialidemokraattinen, vaan anarko-syndikalistinen tunnus” (52—53).

Olemme kopioineet tämän päätelmän kokonaisuudessaan, jotta Venäjän työläiset, jotka ennen kunnioittivat Kautskya ja syystä kunnioittivatkin, näkisivät itse tuon porvariston puolelle siirtyneen loikkarin menettelytavat.

Ajatelkaas: elokuun 5 pnä, jolloin oli jo olemassa paljon dekreettejä tehtaiden kansallistamisesta Venäjällä eivätkä työläiset olleet „ottaneet omakseen” ainoatakaan tehdasta, vaan *kaikki* luovutettiin tasavallan omaisuudeksi, elokuun 5 pnä yhden puheestani otetun lauseen ilmeisen veijarimaisen tulkinnan nojalla Kautsky syötti saksalaisille lukijoille sellaista käsitystä, että muka tehtaat luovutetaan Venäjällä yksityisille työläisille! Ja tämän jälkeen Kautsky hokee hokemistaan monilla kymmenillä riveillä, ettei tehtaita saa luovuttaa yksitellen työläisille!

Tuo ei ole arvostelua, vaan porvariston lakeijan tempu, lakeijan, jonka kapitalistit ovat palkanneet panettelemaan työvään vallankumousta.

Tehtaat on luovutettava valtiolle tai yhteisölle taikka kulutusosuuskunnille, kirjoittaa Kautsky yhä uudestaan ja uudestaan ja lisää lopuksi:

„Tälle tielle nyt onkin yritetty lähteä Venäjällä”... Nyt!! mitähän tuolla oikein tarkoitetaan? elokuussako? Miksei Kautsky voinut tilata Steiniltään, Axelrodiltaan tai muilta Venäjän porvariston ystäviltä edes yhden tehtaita koskevan dekreetin käännöstä?

...„Kuinka pitkälle siinä on menty, ei ole vielä havaittavissa. Joka tapauksessa Neuvostotasavallan tämä puoli on meistä mielenkiintoisin, mutta se on yhä kokonaan hämärän peitossa. Dekreeteistä ei ole puutetta”... (Sen tähden Kautsky ei välitäkään niiden *sisällöstä* taikka salaa sen lukijoiltaan!), „mutta ei ole varmoja tietoja näiden dekreettien tehokkuudesta. Sosialistinen tuotanto ei ole mahdollista ilman kaikinpuolista, yksityiskohtaista, varmaa ja pikaisesti informoivaa tilastopalvelua. Sellaista Neuvostotasavalta ei ole tähän mennessä voinut saada aikaan. Tiedot, joita saamme sen taloudellisista toiminnoista, ovat äärimmäisen ristiriitaisia, eikä niitä voida mitenkään tarkastaa. Tämä on myös eräs tulos diktatuurista ja demokratian tukahduttamisesta. Ei ole paino- ja sananvapautta”... (53).

Kas noin kirjoitetaan historiaa! Kapitalistien ja dutovilaisten „vapaasta” lehdistöstä Kautsky saisi tietoja työläisille siirtyvistä tehtaista... Totta tosiaan, tuo luokkien yläpuolella oleva „tosi tiedemies” on kerrassaan loistava! Kautsky ei halua kajota yhteenkään niistä lukemattomista tosiasioista, jotka todistavat, että tehtaat luovutetaan *vain* tasavallalle, että niitä johtaa Neuvostovallan asettama elin, Korkein Kansantalouselineuvosto, jossa enemmistönä ovat ammattiliittojen valitsemat työläiset. Hellittämättä, itsepin-taisesti kuin koteloihminen hän jankuttaa yhtä ja samaa: antakaa minulle rauhanomainen, kansalaissodaton, diktatuuriton demokratia, jolla on hyvä tilastopalvelu (Neuvostotasavalta on perustanut tilastotoimiston ja kutsunut sinne Venäjän parhaat tilastotieteen voimat, mutta ihanteellista tilastopalvelua ei tietenkään voida järjestää heti). Sanalla sanoen, Kautsky vaatii nimenomaan vallankumouksetonta vallankumousta, jossa ei käydä raivoisaa taistelua eikä käy-tetä väkivaltaa. Se on samaa kuin jos vaadittaisiin lakkoja, joissa työläisten ja työnantajien intohimot eivät saa kiihtyä.

Koettakaapa tehdä ero moisen „socialistin” ja tavallisen liberaalisen virkamiehen välillä!

Ja tuollaiseen „asia-aineistoon” nojaten, s.o. sivuuttaen tahallaan täysin yliolkaisesti lukuisat tosiasiat, Kautsky tekee seuraavan „johtopäätöksen”:

„Epävarmaa on, lieneekö Venäjän proletariaatti saanut todellisten käytännöllisten saavutusten eikä dekreettien mielessä Neuvostotasavalta enemmän kuin se olisi saanut Perustavalta kokoukselta, missä aivan samoin kuin Neuvostoissakin olivat enemmistönä socialistit, joskin väriltään nämä olivat toista maata” (58).

Oikea kukkanen, eikö totta? Kehotamme Kautskyn ihailijoita levittämään tätä mietelauseetta laajemmalti Venäjän työläisten keskuuteen, koska Kautsky ei olisi voinut antaa parempaa aineistoa poliittisen rappionsa arvostelemiseksi. Myös Kerenski oli „socialisti”, toverit työläiset, mutta vain „väriltään toista maata”! Historioitsija Kautskya tyydyttää nimi, titteli, jonka oikeistoeserrät ja menshevikit „ovat ottaneet” itselleen. Historioitsija Kautsky ei halua edes kuullakaan tosiasioista, jotka todistavat, että Kerenskin aikana menshevikit ja oikeistoeserrät kannattivat porvariston imperialistista politiikkaa ja sotarosvousta, hän pysyy vaatimattomasti vaiti siitä, että Perustavassa kokouksessa olivat enemmistönä juuri nämä imperialistisen sodan ja porvariston diktatuurin sankarit. Ja tätä sanotaan „taloudelliseksi analysoinniksi”!..

Lopuksi vielä yksi näyte „taloudellisesta analysoinnista”:

... „Sen sijaan että laajentaisi yleistä hyvinvointia, Neuvostotasavalta on yhdeksänkuukautisen olemassaolonsa jälkeen pakotettu selittämään, mistä yleinen puute johtuu” (41).

Kadetit ovat totuttaneet meidät kuulemaan moisia järkeilyjä. Kaikki porvariston palkkarengit Venäjällä ajattelevat näin: antakaapas yhdeksän kuukauden kuluttua yleinen hyvinvointi — neljä vuotta kestäneen tuhoisan sodan jälkeen, samalla kun ulkomainen pääoma auttaa kaikin tavoin Venäjän porvaristoa sabotoimaan ja kapinoimaan. *Todellisuudessa* ei Kautskyn ja vastavallankumouksellisen porvarin välille ole jäänyt kerrassaan mitään eroa, ei eron häivääkään. „Socialismin mukaisiksi” sävytetyissä imelissä puheissa hoetaan samaa, minkä kornilovilaiset, dutovilaiset ja krasnovilaiset sanovat Venäjällä karskisti, kiertelemättä ja kaunistelematta.

* * *

Edellä olevat rivit on kirjoitettu marraskuun 9 pnä 1918. 9:nnen ja 10:nnen päivän välisenä yönä saatiin Saksasta sanomia voitokkaan vallankumouksen alkamisesta ensin Kielissä ja muissa pohjois- ja rannikkokaupungeissa, missä valta on siirtynyt työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostoille, ja sitten Berliinissä, missä valta on niin ikään siirtynyt Neuvoston käsiin.

Loppulause, joka minun olisi pitänyt laatia Kautskya ja proletaarista vallankumousta käsittelevään kirjaseen, on käynyt tarpeettomaksi.

Marraskuun 10 pnä 1918.

*I liite*PERUSTAVAA KOKOUSTA KOSKEVAT TEESIT ¹²⁷*II liite*

VANDERVELDEN UUSI KIRJA VALTIOSTA

Sain tilaisuuden tutustua Vandervelden kirjaan „Sosialismi valtiota vastaan” (Pariisi, 1918) vasta sen jälkeen, kun olin lukenut Kautskyn kirjan. Tahtomattanikin tulin vertaileeksi näitä kirjoja toisiinsa. Kautsky on II (1889—1914) Internationalen aatteellinen johtaja, Vandervelde on sen virallinen edustaja Kansainvälisen sosialistisen toimiston ¹²⁸ puheenjohtajana. Kumpikin edustaa II Internationalen täydellistä vararikkoa, kumpikin peittelee „taidokkaasti”, ovelasti kuin kokenut sanomalehtimies konsanaan, marxilaisin sanoin tätä vararikkoa, omaa romahdustaan ja siirtymistään porvariston puolelle. Toinen on meille erikoisen havainnollisena osoituksena tyypillisestä saksalaisesta opportunistista, joka on jäykkää, teoretisovaa ja vääristelee karkeasti marxilaisuutta karsimalla marxilaisuudesta pois sen, mikä siinä ei kelpaa porvaristolle. Toinen on tyypillinen vallitsevan opportunistin romaaniselle — tietyissä mitassa voitaneen sanoa länsieurooppalaiselle (tarkoittaen Saksasta lännempänä sijaitsevaa) — muunnokselle, joka on joustavampaa, liukasliikkeisempää ja vääristelee marxilaisuutta hiotummin, mutta silti saman perusmenetelmän mukaan.

Molemmat vääristelevät juurta myöten niin Marxin valtio-oppia kuin myös hänen oppiaan proletariaatin diktaatturista, mutta Vandervelde käsittelee enemmän ensimmäistä kysymystä ja Kautsky toista. Molemmat hämäävät näiden kysymysten keskinäisen kiinteän, erottamattoman yhteyden. Molemmat ovat sanoissaan vallankumouksellisia ja marxilaisia, mutta teoissaan luopioita, jotka ponnistavat

kaikkensa *päästäkseen puhumalla eroon* vallankumouksesta. Kummankaan kirjassa ei ole häivettäkään siitä, mikä kaikissa Marxin ja Engelsin teoksissa on läpikäyvänä ajatuksena, siitä, mikä erottaa todellisen sosialismin sen porvarillisesta irtvikuvasta, nimittäin ei ole tehty selkoa siitä, että vallankumouksen tehtävät *eroavat* reformin tehtävistä, vallankumoustaktiikka eroaa reformitaktiikasta eikä selitetä proletariaatin osuutta palkkaorjuuteen perustuvan järjestelmän tai järjestyksen *hävittämisessä* erotukseksi siitä, mikä osuus on „suurvaltojen” proletariaatilla, joka menee porvariston kanssa saaliinjaolle saaden pienen osan tämän imperialistisesta ylivoitosta ja ylimääräisestä saaliista.

Esitämme muutamia Vandervelden olennaisimpia ajatuksia tämän arviomme vahvistukseksi.

Vandervelde siteeraa tavattoman ahkerasti Marxia ja Engelsiä, samoin kuin Kautskykin. Ja Kautskyn tapaan hän siteeraa Marxin ja Engelsin teoksista vaikka mitä, *paitsi* sitä, mitä porvaristo ei hyväksy millään ja mikä erottaa vallankumousmiehen reformistista. Proletariaatin suorittamasta valtiovallan valtaamisesta on lainauksia vaikka kuinka paljon, koska käytännössä se on jo johdettu yksinomaan parlamentaarisiiin puitteisiin. Siitä, että Kommuunin antaman kokemuksen jälkeen Marx ja Engels katsoivat tarpeelliseksi tehdä lisäyksiä osittain jo vanhentuneeseen „Kommunistiseen manifestiin” selittämällä sen totuuden, että työväenluokka ei voi ilman muuta ottaa käyttöönsä valmiista valtiokoneistoa, että sen täytyy *murskata* tuo koneisto — siitä *ei ole halaistua sanaakaan!* Vandervelde samoin kuin Kautskykin sivuuttavat kuin yhteisestä sopimuksesta vaitiololla juuri sen, mikä on olennaisinta proletariaatin vallankumouksen antamassa *kokemuksessa*, juuri sen, mikä erottaa proletariaatin vallankumouksen porvariston reformeista.

Samoin kuin Kautskykin Vandervelde jaarittelee proletariaatin diktatuurista vain päästäkseen eroon siitä. Kautsky on tehnyt sen vääristelemällä törkeästi asioita. Vandervelde tekee samoin, mutta hiotummin. Vastaavassa kohdassa, 4. pykälässä, jossa puhutaan „proletariaatin suorittamasta valtiovallan valtaamisesta”, hän omistaa „b”-kohdan sellaiselle kysymykselle kuin „proletariaatin kollektiivinen diktatuuri”, „siteeraa” Marxia ja Engelsiä (toistan: jättäen pois juuri sen, mikä koskee tärkeintä, van-

han porvarillis-demokraattisen valtiokoneiston *murskaamista*) ja tekee johtopäätöksen:

... „Sosialistipiireissä yhteiskunnallinen vallankumous käsitetään tavallisesti tällaiseksi: uusi kommuuni, joka tällä kertaa voittaa, eikä vain yhdessä paikassa, vaan kapitalistisen maailman tärkeimmissä keskuksissa.

Tämä on hypoteesi, mutta hypoteesi, jossa ei ole mitään epätodennäköistä sellaisena aikana, jolloin jo käy ilmeiseksi, että sodanjälkeinen kausi tuo monissa maissa esiin ennen kuulumattoman kärkeviä luokkavastakohtia ja sosiaalisia kouristuksia.

Mutta jos Pariisin Kommuunin epäonnistuminen — Venäjän vallankumouksen vaikeuksista puhumattakaan — todistaa jotakin, niin nimenomaan sitä, että on mahdotonta tehdä loppu kapitalistisesta järjestelmästä, niin kauan kuin proletariaatti ei ole kylliksi valmistautunut käyttämään sitä valtaa, joka voi olosuhteiden pakosta joutua sen käsiin” (s. 73).

Eikä mitään sen enempää itse asiasta!

Sellaisia ovat II Internationalen johtajat ja edustajat! Vuonna 1912 he allekirjoittivat Baselin manifestin, jossa sanoivat suoraan, että sodalla, joka sitten vuonna 1914 puhkesi, on oleva välitön yhteys proletaariseen vallankumoukseen, ja suorastaan *uhkasivat* vallankumouksella. Mutta kun sitten syttyi sota ja muodostui vallankumouksellinen tilanne, niin he, nuo Kautskyt ja Vanderveldet, alkoivatkin sanoutua irti vallankumouksesta. Suvaitkaa huomata: Kommuunin tyyppinen vallankumous on vain hypoteesi, jossa ei ole mitään epätodennäköistä! Tämä on aivan samantapaista kuin Kautskyn järkeilyt Neuvostojen mahdollisesta merkityksestä Euroopassa.

Mutta niinhän ajattelee jokainen sivistynyt *liberaali*, joka epäilemättä myöntää nyt jo sen, että uusi kommuuni „ei ole epätodennäköinen”, että Neuvostoilla on suuri tulevaisuus y.m.s. Proletaarinen vallankumousmies eroaa liberaalista siinä, että teoreetikkona hän analysoi nimenomaan Kommuunin ja Neuvostojen uutta *valtiollista* merkitystä. Vandervelde *on vaiti* kaikesta siitä, mitä Marx ja Engels ovat sanoneet yksityiskohtaisesti tästä aiheesta analysoidessaan Kommuunin kokemuksia.

Käytännönmiehenä ja poliitikkona marxilaisen pitäisi selittää, että vain sosialismin petturit saattavat nykyään vetäytyä syrjään tehtävästä, joka vaatii, että on tehtävä selväksi proletaarisen (joko Kommuuni-, Neuvosto- tai jonkin muun tyyppisen) vallankumouksen välttämättömyys,

tehtävä selväksi siihen valmistautumisen välttämättömyys, tehtävä joukkojen keskuudessa propagandaa vallankumouksen hyväksi, kumottava vallankumousvastaiset pikkuporvarilliset ennakkoluulot j.n.e.

Mitään sellaista ei Kautsky eikä Vandervelde tee, ja juuri siksi, koska he itse ovat sosialismin pettureita, jotka haluavat vain säilyttää työläisten keskuudessa maineensa sosialisteina ja marxilaisina.

Katsokaapa kysymyksen teoreettista asetelua.

Valtio ei ole demokraattisessakaan tasavallassa muuta kuin koneisto, jolla jokin luokka lannistaa toisen. Kautsky tietää, myöntää ja tunnustaa tämän totuuden, mutta... mutta karttaa tärkeintä kysymystä, mikä luokka, miksi ja millä keinoin proletariaatin on lannistettava, kun se on taistellen pystyttänyt proletaarisen valtion.

Vandervelde tietää, myöntää ja tunnustaa tämän marxilaisuuden perusväittämän, siteeraa sen (kirjansa 72. sivulla), mutta... ei mainitse sanallakaan sellaisesta „epämiellyttävästä” (herroille kapitalisteille epämiellyttävästä) aiheesta kuin *riistäjien vastarinnan lannistamisesta!*

Vandervelde on kuten Kautskykin kiertänyt kokonaan tämän „epämiellyttävän” aiheen. Siinä juuri esiintyykin heidän luopuruutensa.

Vandervelde, samoin kuin Kautskykin, on suuri mestari dialektiikan vaihtamisessa eklektisismiin. Toisaalta ei voida olla myöntämättä ja toisaalta on tunnustettava. Toisaalta valtioksi voidaan käsittää „kansakunnan kokonaisuus” (katso Littré'n sanakirjaa — tieteellinen teos, kuinkas muuten — Vanderveldellä s. 87), toisaalta valtio voidaan käsittää „hallitukseksi” (sama). Tämän tieteellisen typeryyden Vandervelde on hyväksyen jäljentänyt *rinnan* Marxilta otettujen sitaattien kanssa.

„Valtio”-sanana marxilainen merkitys eriaa sen tavallisesta merkityksestä, kirjoittaa Vandervelde. Sen vuoksi voi sattua „väärinkäsityksiä”. „Valtiolla” Marx ja Engels eivät tarkoita valtiota tämän sanan laajassa mielessä, yhteiskunnan johtoelimenä, yhteisten etujen edustajana (intérêts généraux de la société). He käsittävät valtion valtaelimeksi, arvovallan elimeksi, välineeksi, jonka avulla luokka hallitsee toista luokkaa (Vanderveldellä ss 75—76).

Valtion hävittämisestä Marx ja Engels puhuvat vain jälkimmäisessä merkityksessä... „Liian absoluuttiset väitteet

saattaisivat osoittautua epätarkoiksi. Yksinomaan yhden luokan herruuteen perustuvan kapitalistien valtion ja proletariin valtion välillä, jonka tarkoituksena on luokkien hävittäminen, on monia siirtymäasteita" (s. 156).

Tämä on Vandervelden „maneeria”, joka eroaa vain hieman Kautskyn maneerista ja on olennaisesti aivan samaa. Dialektiikka kiistää absoluuttiset totuudet selvittäen vastakohtien vaihtumista ja kriisien merkitystä historiassa. Eklektikko ei halua „liian absoluuttisia” väitteitä saadakseen uitetuksi läpi pikkuporvarillisen, poroporvarillisen toivomuksensa — vaihtaa vallankumous „siirtymäasteisiin”.

Kautskyt ja Vanderveldet ovat tyyten vaiti siitä, että kapitalistiluokan herruuden välikappaleena olevan valtion ja proletariaatin herruuden välikappaleena olevan valtion välisenä siirtymäasteena on juuri *vallankumous*, joka on porvariston *kukistamista*, sen valtiokoneiston *särkemistä* ja murskaamista.

Kautskyt ja Vanderveldet hämäävät sen, että porvariston diktatuurin täytyy vaihtua *yhden* luokan, proletariaatin diktatuuriksi, että *vallankumouksen* „siirtymäasteita” seuraavat proletarisen valtion asteitaisen kuoleutumisen „siirtymäasteet”.

Siinä juuri esiintyykin heidän poliittinen luopuruutensa.

Se juuri onkin dialektiikan vaihtamista teoriassa, filosofiassa eklektisismiin ja sofistikkaan. Dialektiikka on konkreettista ja vallankumouksellista, toisen luokan diktatuurista toisen luokan diktatuuriin „siirtymisen” se erottaa demokraattisen proletarisen valtion „siirtymisestä” valtiotomaan olomuotoon („valtion kuoleutumisesta”). Kautskyn ja Vanderveldein eklektiikka ja sofistikka hämäävät porvariston mieliksi kaiken, mikä luokkataistelussa on konkreettista ja täsmällistä, ja asettavat tilalle yleisen „siirtymis”-käsitteen, jolla voi peittää luopumistaan vallankumouksesta (ja jolla *yhdeksän kymmenesosaa* aikamme virallisista *sosialidemokraateista peittää* sitä)!

Vandervelde on eklektikkona ja sofistina taitavampi ja ovelampi kuin Kautsky, koska *korulauseella*: „siirtyminen valtiosta suppeassa merkityksessä valtioon laajassa merkityksessä” voidaan kiertää kaikki vallankumouskysymykset, olkootpa ne millaisia tahansa, kiertää kaikki vallankumouksen ja reformin väliset eroavuudet, jopa marxilaisen ja

liberaalinkin välisen eron. Sillä kenenpä eurooppalaisesti sivistyneen porvarin päähän pälkähtäisi kieltää „yleensä” „siirtymäasteet” tuossa „yleisessä” merkityksessä?

„Olen samaa mieltä kuin Guesde siitä”, Vandervelde kirjoittaa, „että tuotannon ja vaihdon välineitä ei voida sosialisoida ennen kuin täytetään seuraavat kaksi ehtoa:

1. Nykyinen valtio, elin, jonka avulla luokka hallitsee toista luokkaa, muutetaan, kuten Menger sanoo, työn kansanvaltioksi siten, että proletariaatti valtaa valtiovallan.

2. Valtio arvovallan elimenä ja valtio johtoelimenä eli, Saint-Simonin sanontaa käyttäen, ihmisten hallitsemisen elimenä erotetaan esineiden hallinnasta” (89).

Vandervelde on painattanut tämän kurssiivilla tähden-
täen erikoisesti näiden väittämien merkitystä. Mutta tämä-
hän on pelkkää eklektistä sekasotkua, täydellistä luopumista
marxilaisuudesta! „Työn kansanvaltiohan” on vain sen
entisen „vapaan kansanvaltion” toistamista, jolla 70-luvun
saksalaiset sosialidemokraatit keikailivat ja jonka Engels
leimasi tolkuttomuudeksi¹²⁹. Sanonta „työn kansanvaltio”
on fraasi, joka sopii pikkuporvarilliselle demokraatille (mei-
käläisen vasemmistoeserrän kaltaiselle), fraasi, joka asettaa
luokkakäsitteiden tilalle *luokkien ulkopuolella* olevat käsit-
teet. Vandervelde rinnastaa *proletariaatin* (yhden *luokan*)
suorittaman valtiovallan valtaamisen ja „kansanvaltion”
huomaamatta, että tuloksena on sekasotku. Kautsky saa
„puhtaalla demokraatiallaan” aikaan samanlaista sotkua ja
jättää niin ikään vallankumouksenvastaisesti ja pikku-
porvarin tavoin ottamatta huomioon luokkavallankumouk-
sen, proletariaatin luokkadiktatuurin ja *luokkavaltion*
(proletaarisen valtion) tehtävät.

Edelleen. Ihmisten hallitseminen häviää ja luovuttaa
paikkansa esineiden hallinnalle vasta silloin, kun ei ole
enää *mitään* valtiota. Tuolla verrattain kaukaisella tulevai-
suudella Vandervelde hämää ja saattaa varjoon *huomispäi-
vän* tehtävän: porvariston *kukistamisen*.

Tuollainen menettely on taaskin samaa kuin liberaalisen
porvariston palveleminen. Liberaalikin suostuu puhumaan
siitä, miten käy sitten, kun ei enää tarvitse hallita ihmisiä.
Mikä estäisi askartelemasta noin vaarattomien haaveiden
parissa? Mutta ollaanpas vaiti siitä, että proletariaatin
pitää nujertaa pakkoluovutusta vastustavan porvariston
vastarinta. Sitä vaatii porvariston luokkaetu.

„Sosialismi valtiota vastaan”. Se on Vandervelden kumarrus proletariaatille. Kumartaminen ei ole vaikeaa, jokainen „demokraattinen” poliitikko osaa kumartaa valitsijoilleen. Mutta „kumarruksen” avulla uitetaan läpi vallankumouksenvastaista, proletariaatinvastaista sisältöä.

Vandervelde kertailee yksityiskohtaisesti Ostrogorskia¹³⁰, miten paljon petosta, väkivaltaa, lahjomista, vilppiä, teko-pyyhettä ja köyhien ahdistamista piilee nykyajan porvarillisen demokratian sivilisoidun, huolitellun, kiilloitetun pinnan alla: Mutta Vandervelde ei tee siitä johtopäätöstä. Hän ei huomaa, että porvarillinen demokratia on työtätekevien ja riistettyjen joukkojen lannistamista, *kun taas proletaarisen demokratian* tulee olla *porvariston lannistamista*. Kautsky ja Vandervelde ovat sokeita näkemään sitä. Nämä pikkuporvarilliset marxilaisuuden kavaltajat laahustavat porvariston perässä, jonka luokkaetu *vaatii* kiertämään tämän kysymyksen, *vaatii* olemaan vaiti siitä tai suoranaisesti kieltämään tuollaisen lannistamisen tarpeellisuuden.

Marxilaisuudenvastaista pikkuporvarillista eklektisismiä, dialektiikanvastaista sofistiiikkaa, proletariaatin vallankumouksen vastaista poroporvarillista reformismia, näin olisi Vandervelden kirja pitänyt otsikoida.
